

Kapitola dvanáctá

POJETÍ ŽIVOTA OBECNĚ A LIDSKÉHO ŽIVOTA ZVLÁŠŤ

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 268 – 335, 12. kapitola.

Dne 28. února 1988, časně zrána za rozbřesku, bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, říkající:

„Aby se pojem života náležitě pochopil, je nutno si uvědomit, že v základě je pět projevů života. Ve skutečnosti – přesněji řečeno – je Absolutní stav života a jeho Absolutní proces s pěti derivacemi tohoto jednoho života.

Jeden Absolutní stav života a jeho Absolutní proces se může definovat v obecném smyslu jako Absolutní život v sobě a sám sebou, bez jakéhokoliv původu, počátku či konce. Obsah slov „původ“ a „počátek“ předpokládá existenci nějakého jiného zdroje života, který by měl život v sobě a sám sebou. Aby tedy život byl náležitě postulován, je nutno logicky připustit, že existuje permanentní stav života, který vždycky jest, a že je permanentní proces života, který stále pokračuje. Slovo „život“ znamená být a existovat. Jsoucno je stavem života a bytí je procesem života. Být a existovat značí žít. Žít znamená být a existovat.

Absolutní stav a proces života postuluje Absolutní vědomí vlastního Absolutního Jsoucna a bytí. Inherentní a imanentní tomuto Absolutnímu stavu a Procesu života je Absolutní vědomí života. V tomto ohledu může Absolutní život být také považován za rovný stavu a procesu vlastního vědomí. Bez svého vlastního vědomí nemá život žádný význam, účel nebo smysl. Toto je zvláště pravdou s ohledem na Absolutní život. Možno zde říci, že právě spoluoznačení života tkví ve vědomí sebe sama. Toto vědomí života tvoří jeho sentientnost v absolutním smyslu. To znamená, že Absolutní život je Absolutní sentientností. Protože je tu takový život ve své absolutní čivosti, vše, co je a existuje, je a existuje ve sféře Absolutního vědomí neboli Absolutní sentience. Bez tohoto spoluoznačení není žádné Jsoucno ani bytí. Jsoucno a bytí zcela závisí na tomto Absolutním stavu a Procesu vědomého uvědomění, jež počíná a vytváří Jsoucno a bytí. Takže veškerý život ve všech svých formách, podmínkách a projevech se odvozuje z této Jediné Absolutní čivosti, která je Životem v sobě i samým sebou.

Jak již bylo řečeno dříve, lze obecně rozeznat pět derivací a manifestací tohoto Života:

1. Pravý sentientní život
2. Pravý nesentientní život
3. Smíšenina sentientního a nesentientního života – lidský život
4. Mrtvý život – negativní stav
5. Formy manifestace života

Derivace třetí, čtvrtá a některé formy manifestace života nejsou přímými odvozeninami Absolutního života. Jsou odvozeninami sentientního a nesentientního života, jež jsou přímými deriváty Absolutního života. Jsou nepřímými odvozeninami v tom smyslu, že dar života a jeho principy byly použity některými sentientními bytostmi při výrobě něčeho, co původně nebylo počato v rámci Absolutního stavu a procesu života.

Pravý sentientní život je nejbezprostřednějším přijímačem Absolutního sentientního života v nekonečné variaci jeho elementů. Každý z těchto elementů je připojen na ten přijímač či tu nádobu, oživuje ji a udržuje naživu a sebeuvědomělou. Přijímač se takto stává nosičem a projevovatelům zvláštního prvku života, jenž pochází z Absolutního stavu života a odděluje se z něho jeho Absolutním procesem.

Pravý nesentientní život je nejméně přímým přijímačem Absolutního života. Je reflexí výsledného produktu vyzařovaných životních energií, postrádajících plný stupeň sebeuvědomělosti. Jeho účelem je dovést tyto energie k jejich konečné manifestaci a využití a udržovat proudění těchto energií ve stavu trvalé dynamičnosti.

Smišenina sentientního a nesentientního života je vedlejším produktem aktivit sentientního života, aby vytvářela zcela rozdílný životní styl za účelem zrození negativního stavu.

Mrtvý život je negativní stav, sestávající jak z vlastního sentientního, tak i nesentientního života. Důvodem, proč je nazýván mrtvým životem je, že přímo neobsahuje nic z Absolutního života. Vše, co postrádá bezprostřední přítomnost toho života, nemůže být považováno za doopravdy živé. Avšak tím, že v sobě nosí sebeuvědomění používáním ukradených principů čivosti, musí se mu dát název mrtvého života. Konec konců, přece jen žije, o něco se snaží a něco produkuje.

Formy manifestování jakéhokoliv života jsou okolnostmi, skrze které a v nichž se ten který život projevuje, uskutečňuje a zhmotňuje. Jsou odvozeny z vyzařujících energií Absolutní formy Absolutního života. Tyto energie produkují prvky, atomy, molekuly, částice, atd., duchovní, duševní a fyzické povahy, z nichž se vytvářejí rozmanitá prostředí a formy života. Pro svou nejzevnější povahu, samy o sobě, ani v sobě neobsahují sebeuvědomělost. Jsou formami sebeuvědomělosti. Mohou se zformovat v strukturu, jakou si lze představit, dle idejí sentientního života, k jeho zvláštnímu projevení. Jelikož sentientní život rodí nekonečný počet variací idejí pro své projevování, existují nekonečné variace životních forem.

Formy života a obsah života jsou dvě naprosto rozdílné věci. Obsahem života je sebeuvědomělost jedinečného jsoucna a bytí života v sobě samém. Formy života jsou zevním vyjadřováním variant jedinečných sentientních životů.

Absolutní sentientní život prostřednictvím svého Absolutního sebeuvědomění vytváří Absolutní sentientní mysl. Všechny jiné sentientní životy, z ní odvozené, tvoří své vlastní sentientní mysli. Bylo již dříve ukázáno, že tato Absolutní sentientní mysl se nyní jmenuje Pán Ježíš Kristus. A všechny sentientní entity v rozmanitých formách svého projevování jsou odvozeny z Jeho/Jejího Života.

Pán Ježíš Kristus ve Svě přítomně existující Přirozenosti obsahuje v Sobě všechny elementy života včetně prvků, vzatých z mrtvého života i lidského života. Pomocí zvláštního procesu zbožštění udržuje pravý život v těch mrtvých prvcích i lidských elementech. V Něm/Ní mají svůj život. Touto novou přirozeností a skrze ni může být Pán Ježíš Kristus také přítomen ve všech aspektech negativního stavu, aniž by

negativní stav byl přítomen v Něm/Ní. Toto je nutným požadavkem v zájmu kontroly, řízení a dohledu nad mrtvým a lidským životem negativního stavu. Na negativní stav se musí neustále dohlížet, neboť je rakovinou pro pravý život, takže bez dohledu by se enormně rozšířil a sežral všechnen opravdový život a obrátil všechny a všechno v mrtvý život. Jeho rozšiřování je dovoleno jen do určité meze. Hranice jeho rozšíření jsou určeny tím, jak mnoho potřebuje pro své nejplnější a nejukončenější projevování v zájmu srovnání s pravým životem. Plné ocenění pravého života není možné bez porovnání s padělaným neboli mrtvým životem.

Jak již bylo řečeno, zatím co Pán Ježíš Kristus je ve všech aspektech negativního stavu, nic z negativního stavu není v Pánu Ježíši Kristu. Jak si vzpomínáte, jeden z mnoha účelů, proč Pán Ježíš Kristus nabyt nové přirozenosti, bylo umožnit, aby mohl být přítomen ve všech aspektech negativního stavu, aniž by v mrtvém životě způsobil něčí záhubu. Opravdový život účinkuje jako nejsmrtelnější jed pro mrtvý život. Nemít elementy negativního pro zaštitění a zadržování, byl by mrtvý život v okamžiku obrácen v nicotu. Jak víte, toto by nulifikovalo jakýkoliv pokus o spasení kohokoliv z mrtvého života. Zároveň však působí tyto elementy jako ochranný štít proti negativnímu stavu mrtvého života, takže nic z něho nemůže vstoupit do Pána Ježíše Krista. Kdyby se takovýto vstup odehrál, pak by došlo k tak nezvykle mohutnému výbuchu, že by bylo zničeno veškeré jsoucno a bytí včetně Absolutního stavu a procesu života.

Důvodem, proč by Absolutní stav a Proces života byl také zničen, je to, že se zničením multivesmíru byl by nulifikován samotný princip života – zachování života na věčnost. V něm se odehrává nekonečně rozmanitá řada jedinečných manifestací toho Absolutního života. Zničíte-li způsob a modus tohoto projevování, pak zničíte i princip zachování. Tento princip se vztahuje na jakýkoliv stav a podmínky opravdového života včetně Absolutního pravého života. Princip zachování tvrdí, že sebeuvědomělý opravdový život – ať jeho forma, stav, či podmínky jsou jakékoliv – musí být zachován na věky. Rozhodujícím slovem zde je „sebeuvědomění“: Zastavení sebeuvědomění je zastavení života. Není-li sebeuvědomění, není ani vědomí života. Není-li vědomí života, pak není ani zpětné vazby žití. A není-li žádné zpětné vazby žití, pak není života. Takže jakákoliv forma sebeuvědomění, od jeho Absolutního stavu a procesu, který stále jest, až po jeho relativní nositele – sentientní entity – musí být zachován v jsoucnu a bytí provždy, na věčnost.

Vstup čehokoliv z negativního stavu do Pána Ježíše Krista by způsobil zkázu tohoto nejdůležitějšího faktoru – sebeuvědomění. Výsledkem by bylo nebytí a neexistence. Naštěstí, je Pán Ježíš Kristus vybaven prostředky, které nikdy nedovolí, aby k něčemu takovému došlo. Tudíž – jak bylo uvedeno shora, a což se pro zdůraznění opakuje i zde – je Pán Ježíš Kristus přítomen ve všech aspektech negativního stavu, ale nic z negativního stavu není přítomno v Pánu Ježíši Kristu. Tento fakt je třeba mít neustále na mysli.

Proč ale život ve svých všelijakých formách, stavech, tvarech a projevech vůbec existuje ? Proč je potřeba jsoucno a bytí tohoto života ? V odpovědi na tuto otázku se skrývá vůbec největší tajemství.

Především budiž uvedeno, že Absolutní život v Pánu Ježíši Kristu svou Absolutní povahou prostě vždy jest. Nemá žádný začátek, ani žádný konec. Toto pochopit je nesmírné těžko tomu, kdo je omezen lineárním způsobem myšlení. Jednoduše řečeno, něco jako podmínky či stav nejsoucna a nebytí, čili neživota, neexistuje. Nelze to postulovat a nikdy něco takového nebylo ani nebude. Jediný stav, jenž vždy existoval,

existuje a bude existovat, je jsoucno a bytí, čili život. Takže život byl, je a bude bez ohledu na to, v jakých stavech, tvarech, formách či okolnostech. Okolnosti, tvary, formy, stavy a rozličné způsoby projevu tohoto života jsou měnitelné, modifikovatelné, odstranitelné či navrátilelné do původního prvotně neuvědomělého stavu. Mohou přestat a být existovat. Avšak život sám sebou a v sobě nemůže nikdy přestat existovat. Nic se nemůže změnit s ohledem na tuto jeho zvláštní povahu. Jakkoli dalece zničíte formu či způsob projevu toho života, nikdy nemůžete zničit život.

Mnoho lidských tvorů na vaší planetě bláhově věří v zničitelnost života zničením fyzického těla. Ti, co se prudce stavějí proti potratu, mají tento sklon a víru. Mají za to, že zničením plodu – zevní formy života – sám život je zmařen. Neuvědomují si, že potratem život sám, obsažený v tom zárodku – pokud tam je vůbec – nemůže být nijak zničen. Zničíte-li budoucí nádobu, v níž by se život měl projevit na vaší planetě, pak život prostě půjde někam jinam, aby pro sebe našel jinou formu či nádobu či podmínky či stav či místo. Vše, co jste učinili provedením potratu, bylo zabránění vstupu toho zvláštního života na vaší planetě. Ve skutečnosti se tomuto samotnému životu nijak neublížilo. Nemluvte již o tom, že nosič toho života byl zachráněn před vstupem do bídy a utrpení negativního stavu či do mrtvého stavu života, který existuje na vaší planetě. V určitém smyslu, případný lidský tvor, jemuž se zabránilo vstoupit do mrtvého života, čili lidského života negativního stavu na vaší planetě, by si zasloužil, aby se mu k tak velkému dostižení blahopřálo ! Nemluvte ani o faktu, že stejně duch toho života, který je tím pravým životem, nevstupuje do zárodku nikdy dříve, než koncem pátého měsíce jeho vývoje (přibližně). Všechny pohyby, k nimž dochází v takovém plodu před tímto okamžikem, nejsou způsobovány přítomností ducha toho života, nýbrž díky formování různých orgánů v tom zárodku. Takže je nutno uznat, že život je nezničitelný.

Nejobtížnějším aspektem pro náležité pochopení pravé podstaty života je ten fakt, že život je duch. Duch života je vlastně tím pravým životem. Absolutní duch Pána Ježíše Krista je Absolutním pravým životem. Tyto dva pojmy nelze rozloučit. Ve skutečnosti duch je původcem, vyzařovatelem, udržovatelem a zachovatelem svého života i jakéhokoliv života. Stav sebeuvědomění je producentem energie. Musíte chápat, že proces neustávajícího sebeuvědomění ducha je aktivním neustálým procesem, jenž produkuje ohromné množství velmi zvláštní duchovní energie. Tato energie se pojímá jako životní energie. Ustanovuje fakt života zpětnou vazbou svého sebeuvědomění. Vědomí sebeuvědomělosti je to, co ustanovuje skutečnost života.

Tedy na samém počátku (to jest bez počátku) máte nestvořený Absolutní stav a proces života - Pána Ježíše Krista (tenkrát Boha Nejvyššího), Který/Která vždy jest. Je Absolutním vědomím Svého Absolutního ducha. Absolutní duch je Absolutním uvědoměním Své Absolutní sebeuvědomělosti. Tímto procesem ustanovuje Absolutní fakt Absolutního života. Absolutní životní energie, produkovaná procesem této Absolutní sebeuvědomělosti, je takové velikosti, že může dávat zrod všem jsoucům a bytím ve veškerém multivesmíru i jsoucnu a bytí tohoto multivesmíru samotného, která jsou relativní vůči Její Absolutní kondici. Takto se může pojímat původ veškerého života.

Zopakujeme: Je tu Absolutní duch, který je ve stavu a v procesu Absolutní sebeuvědomělosti, Tento Absolutní duch je si absolutně vědom své Absolutní sebeuvědomělosti. Procesem této Absolutní uvědomělosti se ustanovuje fakt Absolutního života. Tento proces sám produkuje nesmírné množství životních energií (faktem ustanovení toho Života). Z těchto specifických Životních energií pocházejí všechny jsoucna a bytí. Tyto životní energie, neustále emanující v absolutním smyslu z Pána Ježíše Krista, tvoří základní stavební bloky a součásti opravdového života

Stvoření a jeho multivesmíru. Žádný JINÝ zdroj a původ života nikdy neexistovaly, ani nikdy nebudou existovat.

Toto je nezávažnější a nezákladnější pravidlo života – jakož i jeho pravý duchovní princip. Jelikož Pán Ježíš Kristus (BŮH) je Absolutním duchem a Jeho Absolutním životem, veškerý život má čistě duchovní obsah. Bez ohledu na to, jaká je jeho forma manifestace, život je vždy duchovní fenomén. Dokonce i mrtvý život negativního stavu je duchovním jevem mrtvé duchovnosti. Vždyť byl vytvořen podle vzoru ukradených duchovních principů života. Zprzněním, zfalšováním a překroucením těchto principů vešel mrtvý život mrtvé duchovnosti do jsoucná a bytí. Avšak jediné, co se může zprznit, zfalšovat a zvrátit, jsou pravé duchovní principy. Kdyby neexistovaly, nebylo by co prznit, překrucovat a falšovat. Takže i mrtvý život stavu negativního je čistě duchovním fenoménem. Kdyby pseudotvůrci nebyli schopni používat ryzích duchovních principů, nemohli by zfabrikovat absolutně nic. Jak vidíte, dokonce i mrtvý život negativního stavu je udržován a je možný díky existenci těchto fundamentálních duchovních principů.

Je-li Absolutní duch producentem Absolutního vědomí své Absolutní sebeuvědomělosti, pak, jak se definuje slovo „duch“ ? Co je duch ?

„V absolutním smyslu je Duch čistým Absolutním Uvědoměním Absolutního „JÁ JSEM“. Toto Absolutní uvědomění je si Absolutně Vědomo Absolutní Sebeuvědomělosti Svého Absolutního „JÁ JSEM“. Tímto Absolutním Procesem je ustanovena Absolutní Skutečnost Absolutního Života, z níž se vytváří všechno ostatní.

Z tohoto fundamentálního duchovního principu vyvěrá nevyvratitelný fakt, že zdrojem života každého je jeho duch. Ve skutečnosti je jedinečný duch každé sentientní entity samým životem její povšečnosti. Duch je životem své duše stejně jako svého těla či jakékoliv zevní formy své manifestace. Jelikož je to duch, jenž je nositelem jedinečného života z Absolutního ducha, jedinec žije a zůstává na živu jenom díky svému duchu. Duchova duše je mentálním procesem tohoto ducha, kdežto fyzická forma projevu ducha je jeho konkrétní manifestací v zevním prostředí.

Jak vidíte z tohoto pojetí, duch je stavem, duše procesem a tělo je projevením. Stav a proces, které jsou skutečnými nositeli jedinečných elementů Absolutního stavu a Absolutního procesu Pána Ježíše Krista, musí žít provždy, na věčnost. Jsou tím pravým životem, jenž nemůže být zničen, jak napovídá výše formulovaný princip zachování života. Forma, čili tělo jejich manifestace, nemá tuto výsadu, jelikož je vázaná svým vlastním ohraničujícím prostředím, z něhož to tělo bylo vytvořeno. Po té, kdy poslouží účelu svého ducha své duše, musí se vrátit do svého prostředí. Jak bylo uvedeno jinde, to prostředí není přenosné do žádného jiného stavu, žádné dimenze ani žádných podmínek. Musí se zde ponechat.

Další otázkou je: Proč Absolutní duch ve svém Absolutním životě potřebuje vytvářet jakékoliv jiné duchy v jejich jedinečném životě, relativním vzhledem k Jeho Absolutnímu životu ? Proč se Absolutní duch nespokojí s tím, že bude sám v sobě a ze Sebe, bez šíření se navenek ? Odpověď na tuto otázku možno najít v samotné přirozenosti toho Absolutního ducha. Jeden z absolutních aspektů té Absolutní přirozenosti je její účelnost. Absolutní život Absolutního ducha má Absolutní účel.

Absolutní účel mu dává Absolutní význam. V předešlém popisu Přirozenosti tohoto Absolutního ducha - Pána Ježíše Krista – bylo ukázáno, že fundamentální principy této Přirozenosti jsou Absolutní Božská láska a Absolutní Božská moudrost. Účelem Absolutní lásky je sdílet s někým jiným, co v sobě obsahuje, Absolutní moudrost té Lásky dává význam tomuto účelu. Nesměruje-li účel k nějakému konečnému cíli, zůstává bezvýznamný. Konečným cílem takového účelu je ustanovit stav či okolnosti, které by umožnily uskutečnit takové vzájemné sdílení.

Pokud si vzpomínáte z dřívějších, výsledkem sjednocení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti je proces Absolutní tvořivosti. Majíc na mysli účel, jehož cílem je dát význam a naplnění Lásce a její Moudrosti ve sdílení, je Absolutní tvořivost motivována k činu. Tvořivý princip Absolutního ducha nemůže působit bez náležité motivace. Proto je motivován účelností toho cíle – mít význam, pojatý v principu vzájemného sdílení. Nesdílíte-li, co máte; nemáte-li zpětnou vazbu toho sdílení, nemá váš stav, vaše láska, vaše moudrost či cokoliv tam máte, absolutně žádný smysl a význam.

Opravdová láska nemůže zcela směřovat k svému vlastnímu nitru, sama k sobě, poněvadž v tom směru není schopna poskytnout zpětnou vazbu výsledků sdílení. Milovat výlučně sebe znamená slepou uličku, čili mrtvý život, neboť původce té lásky je také jejím příjemcem. Není možno rozeznat v té lásce žádné důsledky, následky a výsledky, jediné to, že je mrtvá. Taková láska nemá žádnou moudrost, žádný účel, žádný cíl, ani žádný význam.

Moudrost pravé lásky však vyžaduje ze své lásky, aby se sdílela také ve směru navenek, má-li se jmenovat či chápat jako láska. Láska se nemůže pojímat jako láska, nebude-li produkovat důsledky, následky a výsledky svého stavu a procesu. Aby to mohla činit – podle principu tvořivosti v moudrosti – musí stvořit duchy, kteří s ní mohou porovnávat, a kteří se mohou stát předmětem a příjemci této lásky. Tito duchové musí být započati mimo Absolutního ducha tak, aby se mohl navázat reciproční vztah, skrze který by se mohly manifestovat, aktualizovat všechny důsledky, výsledky a následky lásky a její moudrosti.

Všichni stvoření duchové se tudíž musí objevit navenek, mimo a rozdílnými od Absolutního ducha a současně přece jen musí být porovnatelnými s Absolutním duchem, aby jakýkoli význam jejich života a výsledky jejich vlastní lásky mohly dojít plodného dozrání. Kdyby byli uvnitř, jako část Absolutního ducha a stejní s ním, pak by nenastalo pravé sdílení té lásky, ježto by zůstala sama v sobě. Vyloučilo by to reciprocitu, kterou se potvrzuje planost důsledků, následků a výsledků té lásky. Avšak zároveň musí tito duchové nosit v sobě všechny atributy svého Stvořitele, mají-li reagovat na tu lásku smysluplným a vzájemným způsobem a náležitě manifestovat její následky, výsledky a důsledky. Proto jsou všichni stvoření duchové naděleni stejným životem jako je Život Absolutního ducha, až na to, že v Pánu Ježíši Kristu je tento Život absolutní a nestvořený, kdežto stvoření duchové jej mají jen relativní vzhledem k tomu absolutnímu stavu. Avšak, tentýž život je nyní vnímán navenek, odděleně a nekonečně odlišně – v rozmanitých formách své manifestace – od Absolutního života Pána Ježíše Krista. Za takových okolností se může ustanovit vzájemný a reciproční vztah.

Hlavním cílem je zde poměr s úmyslem vzájemně sdílet všechny principy lásky a moudrosti. Účelem toho sdílení je ustanovení smysluplného života mimo stav a proces samého Absolutního života. Takovouto účelovostí je zajištěn Absolutní význam Absolutního života. Toto je důvod, proč Absolutní duch, nyní nazývaný Pán Ježíš Kristus, potřebuje vytvářet jiné duchy v jejich jedinečném životě, a proč se nemůže

nikdy spokojit s tím, aby zůstal Sám/Sama v Sobě a Sebou. Takový druh stavu by neměl žádný význam ani účel. Bylo by to v rozporu se samou Jeho /Její Přirozeností.

Otázkou ovšem je, proč život, zvláště jeho absolutní stav a proces, vůbec existuje. Proč Život vždy je a existuje ? Proč je nemyslitelný žádný jiný stav ani proces ? Na tuto otázku není žádná prostá odpověď. Je to velmi složitá situace, kdy je krajně obtížné vyjádřit slovy vašeho typu to, co by mohlo dát smysluplnou a výstižnou odpověď. Je to veliké tajemství, jež se týká samotné podstaty života.

Co musíte pochopit, můžete-li, je, že Jsoucnost a bytí života je samotným Jsoucno a bytím. Jsoucno a bytí samo o sobě je Absolutním duchem Pána Ježíše Krista. Absolutní duch Pána Ježíše Krista je Absolutním životem v sobě a sám sebou. Vzhledem k jeho absolutní kondici není žádné jiné Jsoucno a bytí myslitelné mimo toho, které je a existuje. Je a existuje, aby poskytlo význam, účel a cíl Jsoucnu a bytí. Jelikož takový význam, účel a cíl může být nalezen pouze v životě, život je a existuje. Ano, Absolutní duch Absolutního života vždy je a existuje, aby dával Jsoucnu a bytí tento smysl, účel a cíl. Bez něho není naprosto nic myslitelné. Tedy, jak si pamatujete, aby se ustanovil smysluplný poměr mezi Absolutním duchem života a stvořenými duchy mnohých forem toho Života, bylo nutné obdařit stvořené duchy podobnými atributy, které jsou obsaženy v Absolutním životě. Jakékoliv jiné atributy by byly k ničemu, protože bez nich nelze ustanovit žádné vědomí sebeuvědomělosti stvořených duchů. Jednoduše řečeno: Bez těchto atributů by stvoření duchové v sobě žádný život neměli. Žádný vztah se nemůže vyvinout bez vědomí sebeuvědomělosti vlastního „já jsem“. Takže všichni stvoření duchové musí především mít plný pocit svého vlastního „já jsem“ stejně, jako má Absolutní duch Absolutní vědomí svého Absolutního „JÁ JSEM“. Jediný možný smysluplný poměr, který lze ustanovit, je od jednoho „já jsem“ k druhému „já jsem“ a od toho druhého „já jsem“ k prvnímu „já jsem“. V tomto spočívá reciprocita každého vztahu.

Dalším důležitým, závažným a životně významným aspektem, na němž se takový vztah má budovat, má-li být smysluplná, naplňující a uspokojivý, je stav Absolutní svobody Absolutního ducha. Princip Lásky pro sdílení uvádí, že se žádná láska nemůže ustanovit za žádných jiných okolností, než na základě vzájemné svobody volby. Jak dobře víte, nutit někoho, aby přijal vaši lásku, když si toho vůbec nepřeje, by bylo otroctvím, ne vzájemným milováním. Proto jsou všichni duchové vybaveni duchovními principy a atributy svobody výběru. Tato svoboda volby dává jejich životům význam, účel, cíl a pocit životní nezávislosti. Jenom z pozice nezávislosti lze prožívat svobodně a nezávisle sdílení lásky a dát smysl potvrzení platnosti vlastního života. Pamatujte si, prosím, že život každého ducha může být potvrzen co do platnosti jenom z pozice svobody a nezávislosti (Duchovní zákon č.1). Zatlačíte-li někoho do pozice úplné závislosti na někom jiném, bez vědomí výběru, zda být, či nebýt, existovat, či neexistovat určitým způsobem, pak žádná validace tohoto života nemůže nastat. Zde se porušuje duchovní zákon potvrzování platnosti a úmyslu, jenž byl formulován v pátém bodě desáté kapitoly této knihy.

Neexistuje-li žádné potvrzení platnosti, pak se nemohou manifestovat žádné následky, důsledky ani výsledky života. Nejsou-li tyto přítomny, pak neexistuje žádný opravdový život, a tedy se nemůže ustanovit žádný pravý vztah. Účel takového života je zmařen, nemaje žádný smysl ani cíl. Taková situace by byla v rozporu se samotnou přirozeností Absolutního ducha Absolutního života Pána Ježíše Krista. Proto je stvoření všech duchů možné jenom podle principu svobody volby a nezávislosti, kvůli samotnému principu, za účelem ustanovení smysluplného, naplňujícího a uspokojivého vztahu, který může přinášet trvalé plody a poskytovat Absolutní lásce a

její Absolutní moudrosti pozitivní zpětnou vazbu všech důsledků, následků a výsledků Jeho Absolutního tvůrčího usilování.

Když už se jednou stvoří tací svobodní duchové, pak se jim musí poskytnout všechny možné příležitosti pro jejich skutečné sebevyjádření a seberealizování, a to v plné míře jejich potenciálů. Zaopatří se rozličnými specifickými vlohami a prostředím, v němž se tyto vlohy mohou rozvíjet a manifestovat. Z té pozice, ve stavu úplné svobody a nezávislosti, mohou se rozhodnout, zda si přejí přijímat a stejně oplácet lásku svého Stvořitele - Pána Ježíše Krista, či nikoliv. Podle zákona validace oba druhy výběru, mají-li být platné, musí mít své konsekvence, následky a výsledky, zakládající životní styl v souhlasu s tím kterým výběrem. Souhlas a výběr svobodně přijmout a oplácet Život Pána Ježíše Krista jako jediný zdroj života, lásky a moudrosti, ustanovuje fakt opravdového sentientního života. Nesouhlas a volba nepřijmout a neoplácet svobodně tento Život, ustanovuje fakt mrtvého života čili negativního stavu.

Možnost každé volby má být přítomná a má se jí dát příležitost k potvrzení planosti svými důsledky, následky a výsledky. Mít jen jediný druh výběru by znamenalo nemít žádnou svobodu volby. A to by znamenalo nemít žádný život.

Jak vidíte, je pravý význam a účel mrtvého života, čili negativního stavu v jeho příspěvku k ustanovení faktu života, jenž nemá žádný význam, žádný účel ani cíl v porovnání s účelem, cílem a smyslem opravdového života. Až se tento fakt ustanoví a nastane úplné porovnání, negativní stav mrtvého života nebude mít déle ospravedlnění pro své jsoucnost a své bytí. Základna pro náležitý výběr bude natrvalo vybudována a každý bude vědět, co nevolit. Jak si jistě vzpomínáte z dřívějška, pravý výběr je možný jen tehdy, je-li známo, co nevolit. Účel negativního stavu je v tom, aby se zobrazilo to, co se nemá volit.

V tomto je jeho příležitostná hodnota pro opravdový život pozitivního stavu.

Pravým životem pozitivního stavu je sentientní mysl. Požadavkem pro validaci života je existence vědomí sebeuvědomělosti, jež tvoří jsoucnost a bytí sentientní mysli. Jak je zřejmé z výše uvedeného, nemůže život být a existovat bez toho, že by nebyl vědomý. Takže prvním krokem v procesu tvoření tohoto života z Absolutního života Absolutního ducha bylo stvořit sentientní mysl srovnatelnou s Absolutní sentientní myslí. Absolutní duch má v sobě Absolutní sentientní mysl ve třech jejích fundamentálních aspektech: Absolutní nejnítěrnější duchovní mysl čili pravém Absolutním duchu, Absolutní vnitřní mysl čili Absolutní duši čili Mentalitě a Absolutní vnější mysl čili Absolutní duchovní formě neboli Duchovním těle. Takovým způsobem je sestrojena i pravá sentientní mysl. Nejnítěrnější duchovní mysl z Absolutní nejnítěrnější duchovní mysli je přijímačem, producentem a formulátorem všech ryzích idejí života. Toto jest ten pravý duch každého života. Vnitřní mysl je přijímačem, přeměrovačem a uváděčem modality životního stylu v souladu s ideami ducha tohoto života. Tato je právě duši čili mentalitou života. Vnější mysl je projevovačem, zpřítomňovačem, konkretizátorem a uskutečňovatelem toho života. V těchto třech základních funkcích je veškerá sentientní mysl jednotou, jedností a harmonií svého pravého života. Skrze takové funkce opravdový život je a existuje. A v tomto právě spočívá ten pravý život. V průběhu produkování, přijímání, transformování, manifestování a uskutečňování těchto funkcí se tímto procesem vytváří a vyzařuje mohutná sféra životní energie. V této životní energii se odrážejí všechny myšlenky, pojmy, představy, stavy, procesy, city, emoce, pocity, postoje, všechno chování i vše ostatní, patřící sentientní myslí. Všechno má svůj vlastní život, závislý na životě sentientní mysli, tak, jak sentientní mysl závisí absolutně na Absolutním životě Absolutní sentientní mysli Absolutního ducha - Pána Ježíše Krista.

Odrážením životní energie funkcí sentientní mysli se rodí jiné nesentientní životní formy, jako jsou zvířata, ptáci, ryby, hmyz a rozličné rostliny, jakožto i neživotné formy jsoucna a bytí – hmota, vzduch, voda, oheň a všechny ostatní prvky a částice. Tento zvláštní život a neoduševnělé formy nemohou mít bezprostřední čivost, čili být ve stavu sebeuvědomělosti a jejího vědomí, protože jsou pouze souvztažnostními činiteli stavů a procesů sentientní mysli. Jakkoli jsou stavy a procesy této mysli sentientní, jejich souvztažnostní obrazy nejsou. Čím vyšší je úroveň mentace a produkovaných idejí, konceptů, citů, pocitů, atd., tím více se jim podobají souvztažící faktory. Takže na nejvyšší úrovni této produkce objeví se nesentientní životní formy, jako například vyšší živočichové, kteří se budou znamenitě podobat sentientní mysli, aniž by kdy dosáhli čivosti. Čím méně duchovní a ryzí jsou představy, koncepty, myšlenky, city, emoce, pocity a co všechno, tím méně patří záležitostem jiným, než duchovním či duševním, dávají zrod životu rostlinnému, a na své nejnižší úrovni – neživotným formám jsoucna a bytí.

Tedy kvalita a obsah sentientní mysli určuje jakost a obsah nesentientních životních forem, jakož i neživotných forem jsoucna a bytí. Opravdový pozitivní život sentientní mysli bude produkovat pouze kladné, blahodárné a užitečné nesentientní a neživotné formy života. Naproti tomu, mrtvý život pseudosentientní mysli, to jest negativní stav, bude produkovat opak – záporné, ničivé, jedovaté, nebezpečné a odporné nesentientní a neživotné formy života. Toto je proces generování a udržování života ve veškerém Vesmíru i v zóně vymístění.

Avšak je ještě jiná podivná životní forma, která nikdy dosud neexistovala, a která se původně vyskytovala jako izolovaná příhoda, ohraničená pouze jedním místem a stavem. Tato prazvláštní životní forma je výsledkem kombinace a fúze dvou protichůdných stavů – pravého života pozitivního stavu a mrtvého života negativního stavu. Výsledkem této kombinace a fúze byla fabrikace dosud neznámé a neobvyklé životní formy, zvané lidští tvorové, plné rozporů a kontrastů. Ve skutečnosti lidský život nezapadá plně do žádné předtím probírané kategorie života. Je to abnormální příhoda v jsoucnu a bytí, již je dovoleno prospívat, rozkvétat a působit jen zatím účelem, aby zobrazila sentientní životní formu, která nevychází přímo z Absolutního života Absolutního ducha Pána Ježíše Krista. Tato životní forma není ani živá, ani mrtvá. Jak víte, v pozitivním stavu stvoření každý je plně živ. V negativním stavu zóny vymístění každý je plně mrtev – při zachování sebeuvědomělosti, která dovoluje těmto mrtvým entitám vnímat a považovat svou smrt za život. Naproti tomu, v lidském životě není žádná z těchto podmínek plně ustanovena.

Jak bylo řečeno shora, existuje taková podivná situace jenom na vaší planetě. Jak si vzpomínáte, jmenuje se vaše planeta planetou Nula. Toto není náhodou. Její název odráží prazvláštní a nezvyklou situaci, v níž jsou lidští tvorové. Je to neutrální stav, který se může ubírat oběma směry – pozitivním i negativním. Toto je důvodem, proč jenom na planetě Nula může vedle sebe existovat smíšenina pozitivního a negativního. Dává to lidským tvorům možnost výběru učinit svobodného rozhodnutí, k jakému druhu projevoování života se připojí. Problém s lidskými tvory je v tom, že na rozdíl od entit v pozitivním stavu a všech ostatních entit ve stavu negativním, dospěli k sebeuvědomělosti v procesu postupného poznávání, přicházejícího zvenčí. Ve svém původním stavu jsou nevědomci, majíce jen malounko sebeuvědomění a značnou dávku nevědomých procesů. Toto jim od samého začátku nedává schopnost platně volit. Aby proces svobodné volby byl platný, musí se dít ve stavu plného vědomí sebeuvědomělosti, s úplnou znalostí všech výběrových možností. Lidští tvorové byli zfabrikováni bez této schopnosti, či – přesně – byla tato schopnost od okamžiku jejich fyzického narození uložena do nevědomé modalitě, chycena do pasti prazvláštního

stavu, jenž jí nedovoluje plně se projevat. Naproti tomu, všechny jiné formy sentientního života jsou stvořeny s plnou znalostí a se schopností svobodné volby, neboť se rodí ve stavu plného sebeuvědomění. Totéž je pravdou o těch, co zfabrikovali lidské tvory a jiné tvory v peklech. Ti také vstoupili do svého jsoucna a bytí s plnou znalostí a vědomím své sebeuvědomělosti.

Aby se tedy dala lidským tvorům příležitost vyvinout tuto schopnost, a aby se jim nabídla možnost svobodného výběru, byli postaveni do těchto neutrálních podmínek na planetě Nula a v průběhu svého života jsou pak vystaveni oběma alternativám. Tyto alternativy uvedou v chod jejich původní vybavení (ať pozitivní, či negativní), což jim umožňuje plnit životní poslání na základě vlastní svobodné volby. V přítomné době a za nyní existujících podmínek na planetě Nula není jiná cesta, jak uvést lidské tvory do takové pozice, v jaké by se mohly vzbudit jejich vrozené vlohy.

Jak víte, k inkarnaci Ježíše Krista došlo na vaší planetě. To bylo naprosto nutným krokem. Jedním z důvodů bylo plně aktivovat pozitivní alternativu. Tato alternativa byla více neuvědomělá a ve stavu možnosti, než v aktivním modu. Avšak nejdůležitějším důvodem, proč tato inkarnace se stala na planetě Nula, byl ten, že nezvyklé podmínky vaší planety působily jako přechodný stav přípravy ke vstupu Ježíše Krista do plnosti negativního stavu – do pekel. Vaše planeta Mu/Jí poskytla prostředky k bezpečnému vstupu do pekel a k splnění Jeho/Jejího skutečného poslání. Lidští tvorové nesprávně věří, že primárním posláním Ježíše Krista bylo narodit se na vaší planetě a z té pozice spasit lidské tvory na planetě Nula. Ale – ač toto Ježíš Kristus měl také na mysli – nebylo to hlavním účelem. Hlavním účelem bylo získání speciálních prostředků, jejichž pomocí by mohl vstoupit do negativního stavu v jeho naprosto zlém a nesprávném rozpoložení a dokonat zde velmi dobře naplánované poslání. Toto poslání se kulminačně vyplní – až nastane vhodná chvíle – v úplném eliminování mrtvého života negativního stavu, který je maligním nádorem veškerého jsoucna a bytí.

Aby lidští tvorové byli schopni potvrdit platnosti svých životů a osudů, bylo třeba, aby se uvedli do podmínek, v nichž by byly k dispozici příklady obou životních stylů. Tyto životní styly jsou s to vyvolat v lidských tvorech náklonnosti, tendence, rysy a vzorce chování, souladné s jejich původním výběrem, o němž nemají uvědomělou vědomost, ani znalost. Jinak by nikdy nesvedli znovu nabýt vědění smyslu, účelu a cíle svého narození na planetě Nula. Nemohli by potvrdit platnost svých životů, poněvadž by byli v úplné nevědomosti ohledně těchto skutečností. Jak mnoho lidí skutečně ví, kým jsou a proč jsou na planetě Nula? Taková znalost zcela chybí. Na místo toho je tento fakt nahrazen konkrétními vnějšími příklady toho, jak lidští tvorové tráví své životy – pozitivně, nebo negativně. Tyto příklady vyvolávají v nich přání sledovat linii toho kterého životního stylu, přitom se dává přednost tomu, který nejvíce ladí s jejich pravou přirozeností.

Jak si pamatujete, pravá lidská přirozenost je určována několika faktory: Narozením z pozitivního stavu ve funkci agentů pozitivního stavu s úkolem zobrazovat příklady pozitivního života lásky a moudrosti. V přítomné době se rodí stále méně a méně lidských tvorů tohoto původu. Narozením z negativního stavu jako agenti negativního stavu, aby se zobrazily a udržovaly příklady negativního života zel a nepravd. Z tohoto inventáře se nyní rodí více a více lidských tvorů. Zrodit se z rozličných idejí obou stran za jediným účelem – vtělení se na planetě Nula. Více a více lidských tvorů se rodí z negativních idejí a stále méně a méně se rodí z pozitivních idejí. Toto uspořádání je nutné, má-li negativní stav zvítězit i na planetě Nula. Tedy přítomnost těchto činitelů může vyvolat v lidských tvorech takovou přirozenost, jež souvztaží s každým

zvláštním stavem, jaký dokážou plně projevit. Přitom ve většině případů vůbec nevědí, proč jsou zde tak, jak jsou. Takto se nahrazuje nedostatek jejich pravé znalosti a úplná nevědomost ohledně této situace.

Aby se lépe rozumělo lidským životním formám, je nutno zde krátce shrnout proces, jakým se lidští tvorové stali tím, čím jsou. Lze jasně ustanovit několik fází v dějinách sentientního života na vaší planetě.

Zcela první byla fáze androgynní. V této fázi vaše planeta byla zalidněna androgynní formou sentientních entit poměrně na krátký čas – přibližně dvacet století. Byli přímým nadáním Nejvyššího, stvořeným za tím účelem, aby vaše planeta byla připravená na to, co mělo přijít. Jak si vzpomínáte, byla vaše planeta v té době umístěna v jiné části vaší Galaxie. Jakmile se poslání androgynních lidí splnilo, opustili vaši planetu a vaši Galaxii a nastěhovali se jinde v pozitivním stavu Stvoření. Je velice málo fyzické, duševní a duchovní podobnosti mezi těmi lidmi a lidskými tvory, existujícími nyní na vaší planetě. Pouze nějaké, krajně omezené prvky jejich čivosti byly ponechány lidským tvorům. Avšak tyto elementy se neprojevují v lidských tvorech jinak, než že mají jistotu, ohraničenou schopnost být si vědomí své sebeuvědomělosti.

Potřeba podržet určitý stupeň této závažné schopnosti vyvěrá ze skutečnosti, že potvrzení platnosti jakéhokoliv života i životního stylu na ní závisí. Nelze nic zobrazit, ani se není možno ničemu naučit, schází-li taková schopnost.

Účel sentientní androgynní životní formy na vaší planetě byl odhalen v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Druhá fáze této historie započala, když se objevily odloučené mužské a ženské formy sentientních bytostí. Z genetického materiálu původních androgynních lidí stvořil Nejvyšší dvě oddělené formy a nadělil je duchem života. Veškeré vědění a schopnosti, jaké ti první lidé měli a nahromadili, plně bylo obsaženo v tom speciálním materiálu, a tak plně předáno druhé řadě lidí. Rodili se s plným vědomím té znalosti, jakožto i všeho ostatního, včetně vědomí své sebeuvědomělosti. Jelikož to byl Nejvyšší, kdo vykonával tento proces, byli tito lidé ještě považováni za přímé vybavení Nejvyššího. Jediným skutečným rozdílem mezi prvním a druhým typem lidí byla jejich fyzická forma a to, že postrádali přímou zkušenost úplné jednoty femininního a maskulinního principu. Pokud si vzpomínáte z dřívějších, je separace femininního a maskulinního principu první nepřímou nutnou podmínkou pro aktivaci negativního stavu.

Je zde ještě jiná věc, která dosud byla utajená, a která se zjevuje nyní poprvé. Povšimněte si prosím, že v procesu tvoření druhého typu lidí na vaší planetě, byl použit docela jiný přístup, než v procesu tvoření prvních androgynních lidí. V procesu tvoření prvních lidí byla použity částice z vyzařující energie nejzevnějšího stupně Absolutní vnější mysli Nejvyššího (ne jako při narození Ježíše Krista, kdy byl přímo použit element z Absolutní vnější mysli – ze samého jejího středu !). U těchto částic došlo k fúzi s prvky jim připadajícího fyzického prostředí. Tato fúze dala zrod prvním lidem. Tento proces dovoluje, aby se přítomnost Nejvyššího v co největší možné míře projevovala v nejzevnějším postavení nejvíc vnějšího stupně Stvoření. Tato oblast Stvoření není schopna snést víc, než je obsaženo v částicích vyzařující energie nejzevnějšího stupně Absolutní zevní mysli Nejvyššího. Ale protože částice vzešlé bezprostředně z vyzařující energie Absolutního života Absolutního ducha, nyní nazývaného Pán Ježíš Kristus (tenkrát zvaného Nejvyšší – proto je termín „Nejvyšší“

zde použit), byli první lidé za okolností, existujících v souladu s povahou i postavením té planety, nejvíce možným přímým darováním Nejvyššího.

Díky tomuto faktu vlastnili nepředstavitelně vysoký stupeň vědomostí, moudrosti, lásky, schopností, talentů, darů, vědění a všeho jiného vybavení, jaké si v žádném případě nikdo nemůže představit, ani rozumem obsáhnout. Byli pány svého vnitřního i zevního vesmíru v největším možném rozsahu. Tyto schopnosti a vědomosti vcelku se vším, co získali v procesu svého života na planetě Zemi (jež se tenkrát ještě tak jmenovala), předali příštím lidem, kteří přišli po nich.

Tato příští generace, v separované mužské a ženské formě, byla stvořena fúzí tří prvků. Z genetického materiálu, zanechaného prvními lidmi, použil Nejvyšší k sestrojení jejich těla jeden maskulinní a jeden femininní gen, plus jeden element z fyzického prostředí. V procesu kombinování těchto elementů a jejich fúze, bylo docíleno separace metodou potlačení zevních genetických rysů, jak femininních, tak maskulinních genů. Jak jste si jistě povšimli, bylo fundamentálním rozdílem mezi prvními a druhými lidmi to, že zatímco v procesu tvoření prvních lidí byly použity částice vyzařující energii z nejzevnějšího stupně Absolutní vnější mysli Nejvyššího, u procesu tvoření druhých lidí tak tomu nebylo. Na místo toho vzešla druhá řada lidí z genů prvních lidí.

V jednom z mnoha významů vyprávění o Adamovi popisuje se tento proces jako čin Pána Boha, při němž vzal jedno z Adamových žeber a učinil z něj ženu. V této souvislosti slovo „žena“ neznámá pouze ženský rod. Též označuje jakoukoliv sentientní entitu, jež se spíše odvozuje z nějaké jiné primární sentientní entity, než přímo z Pána Boha. V případě Adama – prvních lidí – byl použit přímý přístup. V případě druhých lidí, zvaných Adamem a Evou, bylo použito nepřímého přístupu. Tento rozdíl má velký duchovní význam. To, co se u prvních lidí nemohlo změnit, byla okolnost, že byli stvořeni jako jednota femininních a maskulinních principů. Vše,co přichází přímo od Pána Boha Nejvyššího, nemůže být v žádném jiném stavu.

Nicméně, jak si pamatujete, za účelem aktivace negativního stavu bylo nutné použít jiného přístupu. Negativní stav nemůže být aktivován z pozice unifikace těchto principů. Tvoření procesu pravého života se uskutečňuje jenom v procesu tohoto neustálého sjednocování. Toto je pravou přirozeností Pána Ježíše Krista, který se tehdy jmenoval Pán Bůh Nejvyšší. Pročež vše, co se odvozuje přímo z jakéhokoli aspektu Nejvyššího, v tomto případě z vyzařujících životních energií, - jak bylo popsáno výše – nemůže se objevovat v žádném jiném stavu.

Při předvídané aktivaci negativního stavu – aby se mu dala příležitost plného dozrání – bylo nutno ustanovit takové životní formy, které by nebyly přímo odvozeny od jakéhokoli aspektu Pána Boha – ba ani z životních energií, emanujících z nejzevnějšího aspektu jeho/Její Absolutní zevní mysli. Ty energie jsou bezprostředními emanencemi a vyzařováním Nejvyššího. Nemohou být použity pro tuto separaci.

Jiným důvodem pro rozdílnost mezi prvními a druhými lidmi bylo to, pokud si vzpomínáte, že Nejvyšší nemohl být přítomen při procesu aktivace negativního stavu. Jeho/Její přímá přítomnost by úplně znemožnila tu aktivaci. Když někoho tvoříte ze samých částic, jež z vás vyzařují, jste plně přítomen v těch částicích. Avšak používáte-li tyto stejné částice, nyní zkombinované a spojené s elementy zevního fyzického prostředí, a z jejich vlastní fúze vytvoříte něco, nebo někoho zcela jiného, pak do jsoucna a bytí vejde nový kříženec, jenž v sobě nebude mít nic z vaší bezprostřední přítomnosti. Jak vidíte, takto započal proces vzdalování Nejvyššího od budoucího aktu vyvolání mrtvého života negativního stavu.

Jakmile se druhá řada lidí úplně zabydlila na planetě Zemi, započala třetí fáze dějin na vaší planetě. Život lidí druhé „vlny“ vzkvétal po mnoho miliónů let. Během této doby bylo dosaženo mnohých velkých duchovních, duševních, fyzických a vědeckých úspěchů. Nejen že měli tito lidé přístup ke zdroji veškerého vědění a mnohých druhů schopností a k možnostem jejich využití, které ponechali první lidé, nýbrž tvořivě dále rozvinuli tyto znalosti, vymysleli a objevili četné jiné koncepty a taje života, což plně využili k obecnému vylepšení svého životního stylu.

Zatímco dělali pokusy s genetickým materiálem, zanechaným prvními lidmi, jakožto i se svým vlastním genetickým vybavením, pojali nápad vytvořit životní formu, jež by byla jejich přesnou podobou, avšak s tou výjimkou, že by nebyla přímým počinem Pána Boha Nejvyššího, který je stvořil podle výše popsaného procesu. Těmto lidem bylo povoleno pojmout tyto představy v jejich myslích za účelem přiblížit více negativní stav jeho aktivaci. Důvodem toho, že se tato představa mohla zrodit v mysli druhé vlny lidí tak snadno, bylo to, že měli znalost a zkušenost ohledně svého vlastního početí jako derivace genetického materiálu, patřícího někomu jinému, než Pánu Bohu. Došli tedy k tomuto závěru: Jestli je Pán Bůh vytvořil pomocí zprostředkování a nikoliv bezprostředně, použiv již existujícího zevního materiálu ve formě prvních lidí, pak proč by tedy neměli použít vlastního materiálu a stvořit životní formu podle vlastního podobenství a obrazu ? Takový úsudek je logickým závěrem, vyplývajícím z tohoto procesu.

Po dlouhé době experimentování druhá vlna lidí ve svém úsilí uspěla. Jak si pamatujete, byl jimi použit jeden gen jejich ženského druhu a jeden gen z jejich mužského druhu, provedena fúze takovým způsobem, že byl umožněn vznik nekonečných variací a rozmanitostí při produkci životních forem. Od této chvíle byl ustanoven nový způsob přivádění lidí na tento svět. Lidé byli tvořeni ne Nejvyšším, ale jinými lidmi, kteří používali metodologii Nejvyššího, podle níž byla vytvořena druhá vlna lidí. Tedy v tomto plemeni lidí neexistuje téměř ani zbla z bezprostřední přítomnosti Nejvyššího ve formě nějakých Jeho/Jejích přímých elementů či částic.

Počáteční účel ani úmysl při stvoření třetího typu lidí nebyl záporný. Ve skutečnosti byl kladný, vyvěrající z tvořivých snah životních forem, přítomných v nich z Nejvyššího. Toto jednoduše znamená, že když máte určité schopnosti, dojde k tomu, že se stanou motivujícím činitelem k zahájení činů, které jsou ve shodě a obsahem těchto schopností. Máte-li znalost a schopnost k produkování životních forem, pak jste motivováni použít toho vědění a těch schopností, dělat přesně to, co vám daly. Toto je životně důležitý duchovní princip. Konec konců, proč byste měli být vybaveni takovým darem ? Pro parádu jenom ? Jste vybaveni všemožnými vědomostmi, dary a schopnostmi za tím účelem, abyste je používali, vyvíjeli, ovládali a neustále je vylepšovali. Bez uvádění všeho do praxe byste to nedokázali uskutečnit. U druhého typu lidí neexistovala žádná jiná motivace, ani jiný důvod a záměr, než plně uskutečňovat, realizovat a projevit své schopnosti, znalosti a dary. Nicméně jejich konání bylo využito k tomu, aby bylo negativnímu stavu dovoleno dojít k plodnému dozrání z důvodů, které byly vylíčeny jinde.

Třetí fáze dějin vaší planety začíná vlastně v době, kdy všichni lidé z druhé fáze odešli z vašeho světa a usadili se jinde. Třetí typ lidí byl zcela výsledkem genetického inženýrství, jak bylo popsáno výše. V procesu toho genetického inženýrství byly třetím lidem geneticky předány všechny schopnosti, talenty, dary a znalosti, nyní již nashromážděné v míře vám nepředstavitelně obrovské. Takže se tito lidé narodili

v procesu něčeho takového, co vzdáleně připomíná dvojklonování, do plného vědění a chápání všeho toho, co jim bylo předáno a také, jak s tím zacházet.

Dějinná doba třetího typu lidí trvala nejdelší čas – mnoho milionů let. S každou novou generací docházelo k určitému duchovnímu úpadku. Tím, že neměli bezprostřední zkušenost skutečnosti být stvořeni přímo Nejvyšším, a tím, že byli vytvořeni pomocí tak zvaných vědeckých vnějších prostředků, přišli v průběhu mnoha milionů let tito lidé postupně k závěru, že by mohli zcela nezávisle a soběstačně existovat ve všem svém usilování, aniž by potřebovali počítat s nějakou vyšší mocí či vyšším zdrojem.

Nyní vidíme, že takové úvahy jsou vlastně prvním krokem k aktivaci mrtvého života negativního stavu. Avšak třetí vlna lidí – řečeno přesně – 400 000. generace třetích lidí, jež pojala tento nápad, stále to vše ještě činila v zájmu využití a aplikace svých schopností a znalostí, nikoliv s nějakým zlým úmyslem.

Aby se mohla ověřit planost této teorie (podle níž by mohli produkovat životní formu, jež by nepotřebovala brát v úvahu žádnou vyšší duchovní moc jako pravý zdroj života, a která byla úplně nezávislá na nějakém prameni, vyjma jejich vlastní soběstačnosti), tato zvláštní generace vytvořila čtvrtý typ lidí, z nichž nakonec vzešli původní pseudotvůrci.

Ačkoliv tento nový typ lidí byl v základě vytvořen podle stejných metodologických procedur, byla v genetickém materiálu použita jiná sada a kombinace rysů. Bylo s úspěchem docíleno potlačení genetických znaků, které nosí paměť a fakta závislosti na duchovních principech, a zdůrazněny genetické znaky, nesoucí duševní a fyzické dispozice soběstačnosti, nezávislosti a snahy o sebeuskutečňování pomocí vlastního usilování a vlastních sil, jakožto i jiné dispozice, mající co činit s tímto trendem. Takto započala čtvrtá fáze dějin naší planety nasazením čtvrtého typu lidí. A znovu jim byly předány v průběhu genetického inženýrství, které vedlo k produkci čtvrtých lidí, ve své úplnosti všechny znalosti, schopnosti a veškerá dostižení v jejich obrovském nahromadění. Nic nescházelo, až na potlačenou potřebu záviset na pravých duchovních principech Absolutního života Absolutní sentimentální mysli Boha Nejvyššího a vše z nich odvozovat. Čtvrtý typ lidí se takto narodil také do plné znalosti všeho a do vědomí své sebeuvědomělosti s přidanou komponentou nové výběrové možnosti – nebýt závislý na ničem duchovním. I tito lidé zaujmají dlouhou dějinnou dobu, rozprostírající se přes mnoho milionů let.

Během jejich historie, jak se tak dále vyvíjel jejich dar úplné nezávislosti a soběstačnosti, dostali nápad, jak se úplně oddělit od ostatního Stvoření, aby tak mohli vyzkoušet platnost teorie: co by se stalo, kdyby byli docela rozdílnými. Jinými slovy: Byla konečně položena otázka, jež byla předvídána Stvořitelem – Absolutním zdrojem života, která zní: jak by vypadal život, kdyby byl úplně separován a nebyl závislý na ostatním stvoření, ani na Stvořiteli?

Jak vidíte, formulace této otázky se poněkud liší od formulace, jakou má konečná verze. Neříká se v ní, jak by vypadal život bez Stvořitele nebo kdyby byl odvozen z jiného zdroje než z Nejvyššího a Jeho/Jejích duchovních principů, to jest z falešných duchovních principů. Namísto toho jsou zde použity výrazy „separován“ a „nezávislý“ či „úplně rozdílný“. To není náhodou. Konečné znění této otázky nemůže dozrát, pokud nejdříve nedojde k ustanovení odděleného a od ostatního Stvoření odlišného a zcela nezávislého životního stylu. Pouze ve stavu separace konečná verze této otázky může být myslitelná. V početí ideje úplného oddělení od ostatní části Stvoření byl

dokonán a ukončen druhý osudný krok ve směru k plné aktivaci mrtvého života negativního stavu.

Takže tato idea se měla vyzkoušet. Tentokrát však tito lidé se rozhodli uplatnit zdařilé výsledky svých pokusů na samých sobě. Nejprve použili obrovský genetický fond, který měli k dispozici z různých životních forem, k tomu, aby sestrojili nový styl života, který by ještě byl k jejich podobě a obrazu, avšak s jiným náhledem na život, multivesmír a Nejvyššího. Jde zde o to, že chcete-li se stát zcela odlišným od kohokoliv ve Stvoření, musíte přijít na něco, co se od nich docela liší. Tato nepodobnost ve své počáteční etapě není natolik zevní povahy či stupně vědění, inteligence a toho, jak je aplikovat a využít, nýbrž spíše povahy niterné a vnitřní.

Jak můžete v tomto ohledu uvést něco docela odlišného? Zavedením fundamentálně rozdílného životního stylu. Jenže do té doby neexistoval a nebyl prožíván žádný jiný životní stav, než pozitivní. Jak na to tedy půjdete, abyste definovali životní styl, jenž je zcela odlišný než známý, pozitivní ? Pečlivým tříděním, rozbořem a definováním všech aspektů pozitivního stavu a vynalezením přesného opaku všeho obsaženého v přirozenosti pozitivního stavu. Opačné principy mohou uvést docela odlišný životní styl.

Tedy v procesu této fáze genetického inženýrství byly potlačeny všechny pozitivní rysy a pomocí velmi speciálního plánu byly vštípeny docela nové ideje do všech následujících genů, použitých při fabrikaci pátého druhu lidí. Nyní došlo k tomu, že tento typ lidí byl vytvořen s rysy, které byly úplným opakem pozitivního stavu, avšak byla jim plně ponechána veškerá inteligence, znalost, všechny schopnosti, talenty, dary, atd., jaké měli ti, co je zfabrikovali. Po úspěšném dokončení tohoto experimentu pozměnili experimentátoři vlastní genetické uspořádání a fúzi splynuli s pátým typem lidí a stali se tak jejich řídicí silou. Nyní tedy nastal poprvé ve Stvoření nový životní styl, jaký nikdy předtím neexistoval, ani nikdy znovu nebude existovat po té, až splní účel, daný jeho mrtvému jsoucnu a bytí.

Pátá fáze dějin naší planety se vztahuje k pátému typu lidí. I tato fáze trvala několik milionů let. V procesu této fáze postupně „zdokonalovala“ pátá vlna lidí stav úplné separace, izolace a nezávislosti od ostatního Stvoření, až dovedla své oponující rysy do stavu nejkrajnějšího. Postupně byla vyčerpána a pronikla do všech aspektů jejich života úmyslná extrémní nenávisť vůči všemu pozitivnímu a zvláště pak vůči Pánu Bohu. Tímto krokem vstoupil negativní stav mrtvého života do podmínek plné aktivace. Bylo to v této fázi, kdy byla formulována konečná verze výše uvedené otázky.

Majíce úplně zachováno a plně k dispozici všechno vědění a všechny schopnosti, neboť byli nejvyvinutějšími učenci všech dob, tento druh „pátých“ lidí, nyní právem nazývaných pseudotvůrci, pojal nápad zfabrikování lidských a jiných četných tvorů ve formách jak čijících, tak i nesentientních, jakožto i nápad zalidnit zónu vymístění. Za tímto účelem založili v duchovní dimenzi zóny vymístění několik světů, známých vám jako ‚pekla‘. Tak byla tedy ustanovena pekla. Z této pozice začali provádět to, co bylo popsáno v šesté kapitole této knihy.

Jak vidíte z tohoto krátkého vyličení, byl negativní stav jasně započat na úrovni nejkrajněji zevního stupně fyzické dimenze Stvoření a nikde jinde. Nikdy neměl žádnou takovou pozici, jež by se mohla rovnat pozici pozitivního stavu, protože se odvozuje ze života pozitivního stavu počítím ideje oponování přirozenosti pozitivního stavu. Naprosto nemá žádné kořeny v Pánu Ježíši Kristu, jenž se tenkrát jmenoval Nejvyšší či Pán Bůh.

Odporováním přirozenosti pozitivního stavu – nositeli pravého života – stal se negativní stav nosičem mrtvého života.

Zfabrikování lidských tvorů a jejich životního stylu, jak se projevuje na vaší planetě počínaje jeskynním lidským tvorem až do příhodné doby, se stalo jedině za tím účelem, aby se prokázalo, že může být vyprodukována životní forma, docela se lišící od čehokoliv a kohokoliv jiného, která nemá žádnou znalost, žádnou představu, žádné ponětí ani vědomí čehokoliv duchovního, ani čehokoliv jiného, ale rodící se ve stavu naprosté nevědomosti, a přitom přece jen je schopna vyvinout všechny tyto faktory na základě vlastního usilování a namáhání. Lidští tvorové jsou zde právě za tím účelem, aby se dokázalo, že není třeba žádného Boha či duchovních principů ke stvoření života, poněvadž se může objevit bez jakéhokoliv rozumového úsilí. Účelem bylo padělat důkaz poukazující na to, že lidští tvorové mají svůj původ ve zvířatech podle evolučního postupu a nikoliv podle aktu stvoření. Vše bylo uspořádáno a zařízeno tak, aby sloužilo tomuto účelu.

Fakta, která jsou zde zjevená, podporují tvrzení, že lidští tvorové nejsou přímou daností Nejvyššího, ačkoliv materiál, který byl použit k jejich fabrikaci, ve svém původním stavu, vyšel z Nejvyššího. Avšak v době, kdy tento materiál byl používán k fabrikaci lidských tvorů, jeho původní stav a obsah byl tolikrát pozměněn a tak často podlehl mutacím, že pro praktické důvody nemůže být považován za něco, co vychází z Nejvyššího.

„Lidští tvorové jsou nejpříšernější úmyslnou mutací genetického materiálu, mnohokrát záměrně pozměněného, zkombinovaného a fúzí spojeného s nejpříšerněji záměrně mutovanými zvířecími geny odvozenými ze živočichů, kteří byli sestaveni ještě z více příšerně mutovaných živočichů, zfabrikovaných pseudotvůrci.“

Kvůli těmto okolnostem jenom v lidských tvorech se uskutečňuje extrémní manifestování mrtvého života negativního stavu a jeho snah v porovnání s prostým životem pozitivního stavu. Původci a aktivátoři negativního stavu sami nemohli splnit tuto funkci, neboť dokonale věděli, co dělali. Byli ve stavu plného vědomí sebeuvědomělosti, jež původně vytvářelo pravý život v jejich nitrech. Pouze tehdy, kdy se rozhodli provést v sobě genetické změny ve shodě s výše uvedenou procedurou, zvrátil se jejich život v mrtvý život.

Z pozice mrtvého života, produkováním takové formy života, která vlastně není ani mrtvá ani živá, může a smí započít ilustrování a zpříkladňování pravé povahy negativního stavu.

Princip, který je nutno zde vzít v úvahu, je, že pravá podstata negativního stavu se může plně poznat jenom z pozice ignorance a nevědomých procesů inherentních v podmínkách lidského života, který není ani mrtvý, ani živý, a kdy nikdo nemá ani potuchy o tom, jak povstal negativní stav a co je jeho účel. Pseudotvůrci nikdy neztratili plnou znalost o jeho původu a účelu, neboť to byli oni, co mu dali zrod a určili, co má být jeho účel. Proto nemohou být jeho exemplifikací.

Jak si vzpomínáte z předešlého, zpříkladnění se musí dít vždycky na základě důsledků, následků a výsledků této aktivace, a ne na základě samotného aktu aktivace. Lidští tvorové a jejich zkažený, nenasytý, lakotný, licoměrný životní styl dvojího standardu jsou nejvyšším bodem této exemplifikace. Tvorové v peklech nemohou sloužit tomuto účelu, poněvadž se nacházejí plně v podmínkách mrtvého života. Z takového chápání

původu samotného lidského plemene, může se odvodit definice lidského života v jeho zvláštnosti:

„Lidský život ve své zvláštnosti je procesem stavu, jenž existuje mezi pravým životem a neživotem, a to za tím účelem, aby se plně zpříkladnily všechny důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu s tím, aby se umožnilo důležité duchovní poznání pro veškeré Stvoření a jeho multivesmír o pravé povaze něčeho zcela odlišného od pozitivního stavu, tak, aby každý věděl přesně, co nevolit.“

Podle správného smyslu a obsahu této definice nemůže lidský život být považován za pravý život. Avšak ani nelze jej považovat za zcela mrtvý život. Je to podivný stav, jaký nikde a nikdy před tím neexistoval ani nikde nebude existovat, až splní svůj účel, jak to odráží shora nabídnutá definice. Vlastně žádný jiný účel ani význam pro lidský život nikdy neexistoval, ani nebude existovat. Pokoušet se najít jakýsi jiný účel a smysl v tomto neobyčejném stavu, jenž se nazývá lidský život, je marným a hazardním podnikáním, které může v mnoha případech vést k sebevraždě.

Když už jednou si uvědomíte, co je pravým smyslem a účelem tak zvaného lidského života, pak se vše přivede do zcela jiné perspektivy. Jak si pamatujete z předešlé kapitoly, bylo tam uvedeno, že nic není normálního na vaší planetě. Abnormálnost vašeho stavu vyvěrá z tohoto prapodivného postavení. Jen pravý život je normální. Mrtvý život v peklech je pro ně normálním životem, ale žádným životem z pozice pozitivního stavu. Avšak vaše okolnosti nepatří do žádné z těchto situací. Proto se nehodí k zařazení do žádné kategorie života či neživota. Jsou šílenými podmínkami, dovolujícími co možná v největší míře předvést úplně všechny důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu.

Tím, že se nacházíte v takových podmínkách života, jaké jsou nyní, je tato pozice příčinou toho, že je pro vás nesmírně těžké dojít ke správnému pojmání pojmu života obecně, tak i lidského života zvlášť. Ocítáte-li se ve stavu abnormálnosti, přicházíte o náležité orientační body, takže nejste schopni poznat, v čem spočívá pravý život. Ve skutečnosti vypadá normální život jako abnormální, díváte-li se na něj za nenormálních okolností. Neznáte-li to, co je vlastně normálnost, a nemáte-li zkušenostní příklad normálního života, máte sklon odmítat vše, co se vám nehodí, anebo co se liší od toho, co zakoušíte ve svém každodenním životě. Vlastně vás to zneklidňuje. A protože je to zneklidňující, jako neznámý faktor, má se za to, že je to abnormální.

Lidským tvorům je tedy již kvůli samotné jejich struktuře zabráněno v tom, aby získali náležitou znalost a zkušenost pravého života. Nejsou vlastně ani sestrojeni v žádném aspektu své struktury tak, aby byli schopni něčeho takového. Z toho důvodu většina lidských tvorů na vaší planetě, dostala-li by do rukou tuto knihu, považovala by ji za plod šílenství či pomatení na rozumu.

Aby mohlo být vrženo více světla na koncept života obecně i lidského života zvlášť, musí se vzít v úvahu následující body:

1. Jak si pamatujete, je život procesem stavu vědomí ducha svého sebeuvědomění, čili svého „já jsem“. Takže je nutno vždy rozlišovat mezi procesem něčeho a stavem něčeho. V tomto ohledu může život být považován za účelný produkt probíhajícího procesu vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“ ducha. Slovo „proces“ naznačuje, že jde o něco dynamického, co neustále pokračuje. Jde zde o určitou diskrétní následnost, nastávající současně i simultánně, nicméně jde přece jen o následnost. Následnost se postuluje za tím účelem, aby se mohlo získat lepší pochopení toho, o čem zde skutečně běží.

Za první: je tady duch. V tomto případě – Absolutní duch. Za druhé: je tu stav ducha. Duch jest – toto je stav. Za třetí: je zde proces ducha – uvědomění. Duch si je vědom, že existuje. Za čtvrté: je tu vědomí sebeuvědomění. Duch si uvědomuje, že si je vědom svého stavu. Za páté: je zde „já jsem“, což je proces sebeuvědomělosti z toho uvědomění. Toto je procesem ducha. Duch si není jenom vědom, že je, ale také, že je „tím“, co si uvědomuje – tedy „já jsem“. Za šesté: je tu energie procesu stavu ducha – jeho „já jsem“. Za sedmé: je zde vědomí produkované energie z tohoto probíhajícího procesu. Kombinace této energie a její uvědomění tvoří pravý život ducha. V tomto smyslu je život nutně produktem těchto sedmi kroků. Vyskytují se všechny synchronně, součinně a simultánně. Život se odvozuje z jejich sjednocené úplnosti. Anebo přesněji: život je a existuje ze sjednocené úplnosti stavů ducha. Život je tudíž imanentní stavu ducha a jeho procesu.

Nemůže být či existovat žádná jiná kondice ducha. Je tedy život tou pravou přirozeností ducha. Či ještě přesněji: Duch je pravým životem samotného života. Podle diskrétní modality duch předchází život a život je projevem jsoucnosti a bytí ducha. Život je modalitou, jakou a prostřednictvím jaké duch působí. Žádná jiná modalita působení není k dispozici. Je tomu tak a ne jinak. Je to něco trvalého, nezměnitelného.

Kdykoliv lidští tvorové pojmají přirozenost Boží, vždy předpokládají, že je zcela nezměnitelná a věčně stejná. Ve skutečnosti však není to Bůh, jehož přirozenost je trvalá a na věčnost nezměnitelná, nýbrž je to modus operandi – život – co je trvalé a co vždy bylo, je a bude od věčnosti do věčnosti. Nic se nemůže změnit na tomto způsobu působení. Je vždy stejný. Pán Ježíš Kristus, jsa Absolutním duchem Absolutního života, se nachází v trvanlivém, nezměnitelném modu operandi. Může působit jenom svým životem, skrze něj, s ním a z něho. Toto je jediná možná modalita Jeho/Jejího působení. V tomto ohledu, a jenom v tomto ohledu, je opravdu nezměnitelný a vždy stejný. Toto se však nevztahuje na Jeho/Její Přirozenost, která je v neustálém procesu svého dynamického projevení v nekonečných rozmanitostech cest a způsobů.

Může vám vstoupit na mysl jiný modus operandi než život? Nikoliv. Toto je pravda v absolutním smyslu ve vztahu k Absolutnímu životu Absolutního ducha Pána Ježíše Krista.

Pravý sentientní život se řídí podle stejného vzoru relativně k Absolutnímu stavu. Podle stejného vzoru postupuje i mrtvý život, jenomže v opačném smyslu.

Situace s lidským životem je obzvláště odlišná. Lidský život je pokřivením všech vzorů. Paradoxně jde o stav žádného stavu a proces žádného procesu. Je to nemožnost, jež byla dočasně učiněna možnou. Postrádá jakýkoliv smysl a význam. A opět paradoxně: Nemít žádný smysl a význam je smyslem a pravým významem lidského života. Zopakujme: V zobrazování tohoto ne-smyslu a této bezvýznamnosti spočívá pomíjivá hodnota života lidských tvorů.

2. Pojetí sentientního života obecně se může lépe chápat podle toho, jak funguje a jak se projevuje. Jeho struktura může být pojímána ve třech aspektech:

První aspekt vyvěrá ze stavu života, kterým je duch života. Jelikož zde máme co dělat s duchem, nazývá se tento aspekt duchovním aspektem. Je počátečním bodem samotného života a všech jeho funkcí a projevů. Tím, že je původcem všeho ostatního, jeví se všechno ostatní – kvůli tomuto faktu – v jisté vzdálenosti či blízkosti od ducha nebo-li od tohoto duchovního aspektu života. Taková zdánlivost působí dojmem, že duchovní aspekt je stavem nejniternějším.

Je tedy duchovní aspekt života tím nejvnitřnějším stavem života. Ovšem nejniternější toho nejvnitřnějšího je duch sám a jeho „já jsem“. Protože „já jsem“ je aktivním stavem, je v procesu neustálé produkce duchovních energií. Tyto duchovní energie vyzařují z duchovního aspektu života a tvoří jeho druhý aspekt.

Druhý aspekt života je procesem sebeuvědomování „já jsem“. Produkuje vlastní proces myšlení, citění, chtění atd., který se souhrnně nazývá duševností. Je to proces duševnosti „já jsem“, která sama uvažuje, pociťuje, chce, usměrňuje a dává do pohybu. Jinými slovy, je to to, co se nazývá duší života.

Sebementace je základnou, na níž jsou založeny všechny jiné formy duševních činností života. Je nemožné na příklad myslet na jiné, aniž jste si vědomi faktu, že ten, kdo myslí, jste vy. Musíte to dělat z vlastní sebeuvědomělosti. Nejste-li se vědom vlastního stavu ani procesu, pak si je nemůžete uvědomit ani u jiných. Jak již bylo dávno připomenuto v knize „Poselství z nitra“ můžete mít vztah jenom ze sebe sama. Žádná jiná pozice vztahovosti není dostupná. Pamatujte si, že je dostupná jenom jedna pozice, z jaké duch může působit – život. Život je procesem duchovna sebeuvědomování „já jsem“, které vytváří duševní procesy. Jelikož je to nakonec život toho „já jsem“, může každý mít vztah ke komukoliv a čemukoliv jinému pouze z pozice „já jsem“. Zopakujme si: Jiná pozice není přístupná. Toto jsou fakta života.

Tím, že druhý aspekt života je procesem prvního, jeví se poněkud vzdáleným od stavu toho nejniternějšího. V jeho blízkosti – tím, že je mezi prvním aspektem a aspektem nadcházejícím – může se nazývat vnitřním aspektem neboli zprostředkující duší neboli mentálním aspektem života.

Proces neustálé mentace toho „já jsem“, čili vnitřního aspektu života rodí své vlastní životní energie. Tyto energie stále vyzařují směrem navenek a tvoří třetí významný aspekt života – zevní čili vnější manifestaci života.

Proces mentace vyžaduje potvrzení platnosti podle důsledků, následků a výsledků svých činností a idejí duchovních aspektů. Tyto stavy rodí akce, jednání, postoje a životní postavení směřující k svému „já jsem“, ke všem a všemu ostatnímu. To je také formou manifestování života v jeho zevním prostředí. Pro svou vzdálenější blízkost vůči duchovnímu a duševnímu aspektu života je nazýván zevním či vnějším aspektem života. Jeho forma se jmenuje tělem života.

Tyto tři fundamentální aspekty života jsou vždy od sebe vzájemně oddělené. Jsou myslitelné v synchronní, souběžné a simultánní modalitě svého jsoucna a bytí. Samy v sobě fungují ve spojitém a sukcesivním modu. Nicméně žádná spojitost mezi nimi neexistuje kvůli jejich diskrétní povaze. Souvztaží jeden s druhým: Nejniternější koresponduje s vnitřním, vnitřní se zevním, zevní s vnitřním a vnitřní s nejniternějším. Souhrnně jsou jednotou, jedností a harmonií života.

V povšečnosti svých funkcí a projevů tvoří to, co se nazývá sentientní mysl.

Takže sentientní mysl může být pojímána v těchto třech sjednocených aspektech života, nazývaných nejniternější, čili Duchovní myslí, vnitřní, čili duševní myslí a zevní, čili vnější myslí. V tomto ohledu může být sentientní mysl považována za nositele pravého života. Skrze ni se pravý život zpřítomňuje, uskutečňuje a projevuje.

Nesentientní život, jako externalizovaný souvztažný zevní faktor idejí, mentací a pocitů sentientní mysli, takovou strukturu mít nemůže. Je zformován z těch nejvenkovnějších životních energií, vyzařovaných z nejzevnějších aspektů života. Jelikož jeho formulace je založena na tomto zevním aspektu, odráží nesentientní život pouze strukturu zevní mysli. Sám v sobě a sebou nemá zevní aspekt života žádnou sebeuvědomělost. Tato přichází z nejniternějšího aspektu života – „já jsem“. „Já jsem“ si uvědomuje svůj zevnější aspekt. Zevnější aspekt si uvědomuje sebe sama vědomím „já jsem“. Kvůli tomuto uspořádání je nesentientní život ohraničen v zevních aspektech života, kde má svůj vlastní relativní niterný, relativní vnitřní a relativní zevní stupeň. Nemá žádnou pravou niternost či duši, nemůže nesentientní život nikdy docílit toho, aby si vytvořil pojetí „já jsem“.

Ve skutečnosti je funkce nesentientního života zcela jiná. Účelem zde je ustanovit životní formy, které by představovaly chování nejzevnějšího aspektu života ve formě zevních, konkretizovaných zobrazení využitím elementů prostředí, z něhož byly formy nesentientního života sestrojeny, k kombinaci s ideami sentientní mysli. Takže nesentientní život nemá svůj vlastní nezávislý život, ale je derivací životních energií, vyzařujících z aktivit nejzevnějších aspektů pravého sentientního života.

Struktura mrtvého života se podobá struktuře pravého života až na to, že je v pozici vzhůru nohama. To nejniternější mrtvého života je tím nejzevnějším a to nejzevnější je nejniternějším. Interiorní aspekt mrtvého života pochází z toho nejzevnějšího, což je považováno za nejniternější. Toto uspořádání produkuje zla a nepravdy mrtvého života, které jsou výsledky negativního stavu.

Lidský život ve své zvláštnosti je úplně pokřivenou strukturou pravého života. Obsahuje značné množství rysů nesentientního života s tím, aby udržoval lidské tvory ve venkovním aspektu života. Zároveň lidský život v sobě obsahuje nejniternější duchovní aspekt, vnitřní aspekt, čili duši, a zevní aspekt. Avšak tyto aspekty v lidské struktuře jsou izolovány, separovány, uzavřeny a uvrženy do modality nevědomí.

Další odchylkou v lidské životní struktuře je infúze mrtvého života ve formě falešného niterného aspektu, falešného vnitřního aspektu a falešného zevnějšího aspektu. Takto může být lidský život považován za obludnou kombinaci izolovaných, separovaných a zpitvořených elementů pravého života. Toto je nesmírně neobyčejnou a jedinečnou kombinací, jaká – jak bylo shora řečeno – činí nemožné možným. Tato struktura lidského života produkuje životní styl, jaký byl vylíčen v předchozí kapitole a jaký je zobrazen dějinami lidstva na vaší planetě. V této kapitole nebude nabídnut žádný komentář k tomuto předmětu. Tato kapitola má jiný účel.

3. Tři aspekty života a sentientní mysli – jak bylo popsáno shora – mají velice svéráznou funkci a modalitu svého projevování, neboli – přejete-li si použít výrazu „žití“ – pak tedy modalitu žití. Jsou řízeny vlastními principy, zformulovanými v rámci každého aspektu z nejzazších duchovních idejí, zrozených v nejniternějším stavu „já jsem“. Specifická funkce a modalita žití života z pozice jeho tří aspektů uděluje životu

jeho kvalitu. Toto je kvalita žití. Stav života – to nejnaternější, proces života – vnitřní aspekt, a manifestace života – zevní aspekt, všechno toto má svou kvalitu. Kvalita tohoto života je určena povahou ducha a jeho duše.

Co je podstatou tohoto ducha ? Především vyvěrá z Absolutní přirozenosti Absolutního ducha Absolutního života Pána Ježíše Krista. Jeho ústředním tématem a principem je dávat, sdílet, přijímat a oplácet tím, čím je a co má, a to v zájmu samotného principu. Neboť – což je nejdůležitější – tím, že má život jako imanentní faktor své přirozenosti, dává, sdílí, dostává a oplácí život. Kvalita života je tedy určována tím, do jaké míry a jak dalece a plně se toto dávání, vzájemné sdílení, dostávání a oplácení uskutečňuje. Čím je toho více, tím vyšší kvalita života; čím méně, tím je nižší kvalita. Když se z toho nic neuskutečňuje, pak neexistuje žádná kvalita. V posledním případě život postrádá jakoukoliv kladnou jakost.

V případě nesentientního života je jeho kvalita určena funkcí, jakou vykonává pro udržování zevního prostředí v ekologické rovnováze za tím účelem, aby sentientní život měl zdravé prostředí pro své projevení. A také, do jaké míry je schopen odrážet souvztažící faktory aktivit zevnějšího aspektu života a sentientní mysli. V mrtvém životě negativního stavu kvalita života je určena opačnými principy. Jde o nesdílnost, nepřijímatost a žádné vzájemné oplácení, jediné pod nátlakem. Jakost lidského života zvláště vyvěrá z jeho podivné struktury. Jsa vnucenou, nepřirozenou směsicí a překroucením všeho výše uvedeného, produkuje něco docela negativně nové – nekalé motivování při konání čehokoliv. Takže můžete pozorovat lidské tvory, kteří dávají, sdílejí, přijímají a oplácejí, avšak úmysl, s jakým to činí, není ve většině případů bez nízkých důvodů. Velmi vzácně se to dělá kvůli samotnému principu. A i když někteří představitelé pozitivního stavu žijící na vaší planetě se všemožně snaží to činit v zájmu samotného principu, přesto struktura života v nich, díky svému uspořádání, je taková, že nedovoluje, aby se úplně zbavili nízkých zámyslů. Protože si uvědomují, oč jde, agenti pozitivního stavu se neztotožňují s tímto postojem, a proto jim nepřináleží.

Je tedy jakost lidského života zobrazením a projevením zcela odlišného způsobu života, jenž není ani pravým životem čistých principů, ani mrtvým životem vůbec žádných principů, nýbrž úplným zpitvořením, zprzněním a zmrzačením všech principů jakéhokoliv života i neživota.

4. Povaha ducha života určuje podmínky, za jakých se koná opravdové sdílení, přijímání a oplácení tohoto života. Budiž připomenuto, že tyto podmínky se odvozují z povahy samotného ducha. Jak si pamatujete z výše řečeného, jedním z imanentních faktorů života ducha je jeho svoboda a nezávislost. Ta je nejnaternějším činitelem života ducha. Na vnitřní úrovni se projevuje stavem svobodné a nezávislé duševnosti. Na vnější úrovni se projevuje v podmínkách svobodné a nezávislé volby toho, jak se chovat, jednat a mít vztah v souladu s tou volbou. Pro tuto důležitou povahu se právě dávání, sdílení, přijímání a oplácení může konat jen na základě svobody a nezávislosti. Musí se dít svobodně na základě nezávislé volby. Máte svobodu vybrat si nezávisle, že to bude činit v zájmu samotného principu. Pouze v těchto podmínkách může být pojata a projevena pravá jakost života. Svoboda ducha je prostředkem k jeho vyjádření a projevení vlivu. Nezávislost ducha je procesem, jakým jeho život funguje. Tyto dvě modalities života ducha jsou základnou všech jeho aktivit. Bez nich by žádná činnost nebyla možná.

V nesentientním životě se nemůže princip svobody a nezávislosti uskutečnit, protože postrádá sebeuvědomění. Život svobody a nezávislosti závisí na uvědomění sebeuvědomělosti „já jsem“, které vytváří pojetí svobody a nezávislosti. Takové

pojímání není k dispozici u nesentientního života, neboť je řízen slepými pudy, které jsou v něm zakořeněny. Tyto pudy jsou odrazem životních energií, vyzařujících z nejzevnější úrovně zevního aspektu života za účelem orientování se v zevním prostředí. Nemají žádnou potřebu vyvinout koncept „já jsem“. Proto svoboda a nezávislost v jejich případě by byly něčím nadbytečným.

V mrtvém životě negativního stavu všechny okolnosti jsou nevyhnutelné a vnucené. Proto je svoboda a nezávislost jedovatým ovzduším pro všechny v negativním stavu. Jejich svoboda a nezávislost je vyjádřena jejich výběrem nemít žádnou svobodu ani nezávislost. Tento výběr je zdrojem jejich mrtvého života. Bez něho by nemohli mít jsoucno ani bytí. Bez něho by nemohli mít jsoucno ani bytí.

Spoluo značením lidského života zvlášť je příšerná kombinace výše uvedeného. Fúze smyslu pro svobodu a nezávislost se stavem žádné svobody a nezávislosti a se slepými pudy forem nesentientního života vytváří prapodivné podmínky lidského života. Vínou těchto okolností získali lidští tvorové směsici potřeb být zároveň závislími i nezávislími; být svobodnými a nebýt svobodnými; chtít, aby se vše dělalo pro ně, zároveň chtít vše dělat sami; řídit a být řízeni; kontrolovat a být kontrolováni; svolovat a rebelovat atd. Lidský život zvlášť je zobrazením všech možných protikladů, umístěných v jedné nádobě.

Na takových rozporech může být nejlépe zobrazena pravá povaha aktivovaného a dominujícího negativního stavu. V lidském životě neexistuje žádná důslednost. Lidským tvorům není přístupný žádný sjednocující princip. Je-li lidský život plný rozporů a nedůsledností, cožpak se může v něm prožít stav unifikace ? Takže v lidském životě se nemůže projevat pravý život, protože pravý život je založen na principu sjednocení svobodné volby v duchu nezávislosti.

Jediný svobodný a nezávislý výběr, jaký lidský život ve své přítomné struktuře má, je být jevištěm, na kterém se všechny tyto rozpory a nedůslednosti mohou odehrávat za účelem poučení všech v pravém životě.

5. Přirozeností pravého života a jeho ducha je vlastní smysl zodpovědnosti za tento život. Jelikož duch je výrobcem života (v tom smyslu, že Absolutní duch je Absolutním producentem Absolutního života), je to duch, čili duchovní aspekty života, co na sebe berou plnou zodpovědnost za život. Pojetí života a pojetí zodpovědnosti za život se nemohou oddělovat. Je-li jednou život produkován, je a existuje, pak nemůže být ponechán tak řečeno na pospas. Život je, mimo mnoho jiných věcí, procesem a extenzí svého ducha. Ať se stane životem cokoliv, odpovídá za to jeho duch. Duše ducha, čili intermediální aspekt života, má zodpovědnost za vhodné formy duševnosti toho života. Zde spočívá zodpovědnost za poskytování náležitých nástrojů životu pro jeho vyjadřování a vnímání. Nemá-li duch žádné prostředky pro své vyjadřování a pro své dojmy, nemá žádný život. Duše každého ducha je zodpovědná za zaopatření neustálých modalit toho vyjadřování a vnímání. Tělo ducha a duše, čili zevní aspekt života, je zodpovědné za zpřítomňování a uskutečňování života v jeho nejplnější kondici a formě. Odpovídá za to, aby život dostal smysl konkrétnosti a hmatatelnosti.

V obecném smyslu sentientní mysl, jsouc nosičem a propojovatelem tohoto života, zodpovídá za to, jak svůj život nosí a projevuje. Jedině sentientní mysl ve svém „já jsem“ si může uvědomovat přítomnost svého života. Kdo si je vědom svého života, nese plnou zodpovědnost za ten život. Toto je jeden z nejdůležitějších duchovních principů samého života. Život by nebyl nikdy s to se narodit ze svého ducha, kdyby neexistoval plný závazek toho ducha být zodpovědným za svůj život. Jinak by život

neměl žádný smysl. Pouze z pozice této odpovědnosti za život může život dojít svého plodného dozrání. Smysl zodpovědnosti za život se odvozuje ze stavu vědomí a sebeuvědomění. Také se odvozuje ze smyslu pro svobodnou a nezávislou volbu produkovat život a být za něj zodpovědný. V tomto smyslu zodpovědnost za nesentientní život spočívá na těch, kdo produkovali takový život. Jelikož nesentientní život plně odvozuje své aktivity ze sentientní mysli, je sentientní mysl také zcela zodpovědná za nesentientní život. Nesentientní život nemá žádné sebeuvědomění, a proto ani smysl pro zodpovědnost. Sentientní mysl je zodpovědná za to, že jej vyzbrojí řadou speciálních principů a instinktů, jimiž by se zajistilo pokračování a správné fungování nesentientního života.

V podmínkách mrtvého života negativního stavu působí vůle úplně se vzdát zodpovědnosti za život. Tam se praktikuje tendence uvalovat veškerou zodpovědnost na někoho či něco jiného. Jelikož toto je dobrovolným stavem, všichni účastníci mrtvého života jsou plně zodpovědní za mrtvý život.

V případě lidského života zodpovědnost za něj vyvěrá z faktu, že účastníci lidského života svolili na základě svobodné volby hrát v něm roli a dobrovolným souhlasem nepamatovat se, že takový výběr byl učiněn. Podivnost lidského života spočívá v tom, že postrádá jakoukoliv vědomou paměť čehokoliv, co bylo zvoleno před tím, než došlo k přijetí tohoto cizího a nezvyklého života. Takže lidští tvorové ve většině případů nemají uvědomělé vědomí či přímou zkušenost v oblasti pravého, tak i mrtvého života. Všichni lidští tvorové vědí jen to, co bezprostředně prožívají. Nesou plnou zodpovědnost za toto hrubé ohraničení na základě faktu, že si zvolili, aby tomu tak bylo.

Tudíž, ať jde o jakýkoliv druh života, nosič takto svobodně zvoleného života se musí za něj ujmout plné zodpovědnosti.

6. Jak bylo naznačeno shora (bod 3 a 5), jedním z nejvíce fundamentálních aspektů povahy ducha je dávat a sdílet vše, čím je a co má a nést za vlastní život plnou zodpovědnost. Tato povaha a princip určuje povinnosti, jaké duch má vůči svému životu. V případě Absolutního života Absolutního ducha je Absolutní povinností neustále tvořit nové jedinečné životní formy za tím účelem, aby se mohl zpřítomnit princip dávání a sdílení, jakožto i přijímání a oplácení. Nemůžete sdílet a oplácat, není-li co a komu.

V tomto ohledu je povinnost dávat život za účelem tohoto sdílení a oplácení inherentním rysem přirozenosti ducha. Na úrovni nejniternějšího aspektu života je povinností neustále plodit ideje nových forem sentientního života, do kterého lze vložit jedinečný a svérázný život za účelem poskytnutí příznivých podmínek a okolností, za jakých se mohou odehrávat toto sdílení a oplácení v duchu svobody a nezávislosti. Na úrovni vnitřního aspektu života je povinností poskytovat proces velice svérázné a jedinečné duševnosti, pomocí kterého a skrze který se toto sdílení a oplácení může zpřítomnit a uskutečnit. Na úrovni zevního aspektu života je povinností poskytnout co nejpříznivější prostředí a modality chování, postojů, usilování, žádosti, přání, chtění a náklonnosti, které činí toto sdílení a oplácení konkrétní a hmatatelnou zkušeností velice žádoucí povahy.

V zásadě jsou dva aspekty této povinnosti. Jeden směřuje k jedincovu vlastnímu životu. Druhý směřuje ke sdílení a oplácení toho života. V prvním případě je povinností ducha udržovat ten život v optimálním stavu a optimální funkci v zájmu samotného principu. Toto je právě to, co má být. V druhém případě povinností je ustanovit co

největší počet vztahů s jinými duchy života za účelem sdílení a opláčení vlastního jedinečného života.

V nejvyšším duchovním smyslu je povinností ducha sdílet a oplácet vlastní jedinečný život s Absolutním zdrojem a darovatelem života – Pánem Ježíšem Kristem. Jenom když se toto činí, lze dostávat od Pána Ježíše Krista na oplátku něco z Jeho/Jejího Absolutního života, a to v relativních dávkách. Má to být v relativních dávkách, protože jsou na straně příjemce, žádných duchů nemůže pojmout Absolutní obsah Absolutního života Pána Ježíše Krista. Duch je relativní vůči tomuto Absolutnímu stavu, a proto přijímá svůj podíl pouze v krůčcích, ve shodě se svou specifickou relativní povahou. U nesentimentálních životních forem se tato povinnost odráží v jejich prvotním pudovém chování. To v nich nevyvolává žádný smysl povinnosti. Namísto toho je spíše donucuje k tomu, aby se starali jenom o sebe a své prostředí, jako o věc přežití. Přijímají život ze sentimentální mysli, jejíž povinností je dbát na to, aby se takové pudy udržovaly funkční, a aby ten život neustále proudil ve všech svých formách a projevech.

V případě mrtvého života negativního stavu povinnost je vnímána ve snaze zachovat všemi prostředky vlastní status a v usilování stát se rovným pozitivnímu stavu. Toto je negativní povinnost. Každý v negativním stavu je nucen konat skutky, které jsou destruktivní vůči pravému životu a posléze jsou příznivé pro mrtvý život.

V případě lidského života zvláště můžete vidět kombinaci všech tří modalit života, avšak ve zvráceném, zpitvořeném a zfalšovaném stavu. Rozpory v lidském životě jsou zdůrazněny faktem, že lidští tvorové pocítují povinnost za něco, co nemůže být živé nebo je živé jen na kratičké časové údobí. Lidské tělo – aby se v něm udržela zdánlivost života – je největším objektem té povinnosti. Jelikož lidské tělo trvá pouze několik dekad, plnění povinnosti vůči němu při sebevětším usilování, neposkytuje vám pocit, že ta povinnost má doopravdy nějaký smysl. Konec konců to tělo přece jen umře, ať děláte, co děláte. Nemajíce přímou zkušenostní a hmatatelnou uvědomělost o vlastním duchu a duši – mnoho lidských tvorů dokonce popírá jejich existenci; život lidských tvorů se stává výsměchem povinnosti vůči sobě.

Nikde jinde nespátříte tak rozporné počínání vůči sobě sama. Na jedné straně lidští tvorové úzkostlivě pečují o zevnější aspekt svého života, někdy i o duševní, čili vnitřní aspekt svého života; velice vzácně o duchovní, čili nejniternější aspekt svého života. Na druhé straně, přesně ve stejném okamžiku, činí všecko možné, co je škodlivé pro všechny aspekty jejich života. Můžete jasně pozorovat, jak jednou rukou lidští tvorové budují a druhou rukou v té samé chvíli ničí, co vybudovali. Toto nemá žádný smysl. Takže smysl jakékoliv povinnosti vůči lidskému životu také nemá žádný smysl. Tímto ne-smyslem se může nejlépe docílit zobrazení a poznání všech důsledků, následků a výsledků aktivovaného negativního stavu. V tomto smyslu lidský nesmysl jedině má smysl. V tomto ohledu lidská povinnost spočívá v ilustrování této neobvyklé situace.

7. Život obecně má jistou strukturu a obsah, jakožto i dynamiku a komponenty, které tvoří jeho přirozenost. Toto jsou niterné faktory života. Struktura života obecně sestává ze stavebních bloků odvozených z přirozenosti jeho ducha. Životu předchází idea života. Duch má vůli k životu prostřednictvím neustále se rodících idejí života. Zastavení proudů těchto idejí, znamená zastavení všeho života. Toto tvrzení nutno chápat jak pojmově, tak i co do působnosti. Ve skutečnosti ideje života i život sám jsou synchronním, souběžným a simultánním děním. Avšak tím, že se jeví v diskrétní modalitě duchova pojmání, předchází v tomto smyslu ideje života život sám.

Analýza struktury života by vyžadovala rozložení procesu formování života. Avšak, jak si vzpomínáte ze začátku této kapitoly, pravdou je, že „duch je život a život je duch“. Prostě jsou. Nicméně tím, že život probíhá a duch vždy je, je logické pojímat ducha jako originátora života, neboť žije ze své vlastní ideje života. Takže v tomto smyslu jsou tu odděleně: za prvé: duch, za druhé: idea života a za třetí: je tu neustálé zpřítomňování ideje – život sám.

Jak vidíte, na nejnižší úrovni je hlavním stavebním blokem života idea života, která se neustále vyskytuje a je udržována v sentientní mysli. Jiným stavebním blokem života na nejnižší úrovni je stav ducha, v němž se tyto ideje formují. Sentientní mysl ducha, jsouc si neustále vědomá své sebeuvědomělosti, plodí ideje života za účelem sebeúdržby a konečného dávání a sdílení toho života. Takto je sentientní mysl ducha v nejzákladnějším smyslu životně nejzávažnějším a nejvíc rozhodujícím životním blokem. Bez něho by nebyl žádný život myslitelný.

Ještě dalším stavebním blokem života na nejnižší úrovni je „já jsem“ ducha. Potvrzení života, to jest, že život je, vyvěrá ze sebeuvědomělého „já jsem“. Bez vědomí toho „já jsem“ nemohou se zrodit žádné ideje života a žádná sentientní mysl nemůže být počata.

Náležitou posloupností těchto tří stavebních bloků života v nejnižší úrovni života je od sebeuvědomělého „já jsem“ ducha, přes jeho sentientní mysl, k životním ideám ducha.

Na úrovni vnitřního aspektu života, tvořícího jeho duši, lze objevit následující stavební bloky života: Aktualizovaná idea jedinečného neopakovatelného života tvoří jeho pravou duševnost. Obecné ideje života jeho ducha, jako základna života, jsou na této úrovni pojímány jako jedinečná a svérázná manifestace v procesu duševnosti života. Aby se život zachytil, musí se vnímat jako něco specifického. Takže, specifická percepce života je jedním ze stavebních bloků duševnosti života, s jejíž pomocí je život schopen vnímat sama sebe. Druhým stavebním blokem na této úrovni je myšlení a pocíťování, což umožňuje, aby život byl myšlen a pocíťován svou vlastní životností. Život musí být předmětem myšlení, cítění a pocíťování, má-li se vnímat a prožívat. Třetí stavební blok na vnitřní úrovni je vůle a její záměr. Život musí být chtěn svým nositelem, má-li být a existovat s úmyslem být sdílen, oplácen a plně uskutečněn.

Na úrovni vnějšího aspektu života stavebními bloky jsou: Specifická forma životní manifestace, která životu dává smysl hmatatelnosti a konkrétnosti. Forma života je prostředkem životní manifestace za účelem zpětné vazby jeho životnosti. Druhým je smysl pro přijetí. Život musí být přijat, má-li se potvrdit platnost jeho jsoucna a bytí. Zpětná vazba přijetí vůči jeho zdroji dává životu význam a účel. Třetím stavebním blokem života na zevní úrovni je touha, přání a chtění být živ, dávající zpětnou vazbu svému zdroji, že život je vskutku žádoucí a chtěn.

Všemi těmito stavebními bloky, vzatými spolu, a díky všem jejich četným odvozeninám je život ustanoven ve svém jsoucnu a bytí. Jakmile se ustanoví ve svém prameni, postupuje směrem k vyvíjení nekonečných způsobů svého manifestování tím, že tvoří rozličné přijímače života, které naplňuje tím životem (samým sebou), a takto žijí a jsou naživu.

V případě nesentientního života je jeho manifestování – díky tomu, že je jenom derivátem derivátu – omezeno na procesy životního prostředí. V případě mrtvého života negativního stavu, je proces tentýž, jenže se zcela opačným účelem a

významem. Jeho účelem je konečné zničení veškerého pravého života. Tento destruktivní účel dává smysl mrtvému životu.

V případě lidského života zvláště je proces životního ustanovení převrácený, překroucený, zfalšovaný a zmrzačený. Lidští tvorové nemají vědomé představy o tom, co je vlastně život. Necítí žádnou účelovost svého života, takového, jaký je, a ten jim nedává žádný jiný hmatatelný smysl než ten, že jsou nějak a dočasně naživu. Rozpor lidského života z tohoto stanoviska se odvozuje z naděje, nepodložené zkušenostní percepcí, že jaksí budou žít napořád (ač ne všichni lidští tvorové věří, že tomu tak je). A přitom zoufale lpí na životě svého těla, který jim nevyhnutelně uklouzává, věříce, že s přerušením života jejich těla nezůstane pro ně žádné sebeuvědomělé vnímání života prostřednictvím jejich jedinečných osobností.

Jak bylo uvedeno v jedenácté kapitole této knihy, je lidský život řízen – mezi jiným – principem nejistoty. Není nic jistého v životě a neví se ani nic jistého o něm. Nikdo neví s určitostí, co se stane po smrti jeho hmotného těla. Život již nebude? Je život omezen jen tím malinkým počtem let, strávených na této planetě? A ačkoliv je mnoho informací o životě, jež podporují obě alternativy – jak tu, že žádný život po smrti není, tak i tu, že po smrti je nový život – vše to jsou jenom hádání a mínění, dohady, domněnky a předpoklady, jaké mohou být pravdou, ale také nemusí. Nikdo nemá bezprostřední, déle trvající zkušenost o tom, co se stane, až lidský tvor zemře. Někteří v tomto ohledu něco takového krátce prožili, ale nedostatečně dlouho na to, aby druhé ujistili, zda-li tento prožitek byl skutečný, nebo šlo jen o uvolnění představ, uložených v mozkových buňkách, představ, odvozených z jedincovy soustavy víry o tom, jak by život po smrti měl vypadat – jak někteří „vědci“ prohlašují.

Takže lidské pojmání života nemá v sobě nic z opravdovosti skutečného života. Lidský život lze ve skutečnosti považovat za karikaturu pravého života, násilně zkombinovaného s mrtvým i nesentimentním životem.

8. Jedním z nejdůležitějších vnitřních faktorů života je jeho obsah. Může se říci, že obsah života obecně je to, co dává životu život. Na nejnižší úrovni se obsah života definuje a ustanovuje obsahem jeho ducha. Jak si pamatujete, je účelem života – mezi mnohým jiným – dávat, sdílet, přijímat a oplácet vše kvůli samotnému principu. Tento princip určuje obsah života. Aby se tak činilo kvůli samotnému principu, obsahuje v sobě duch života stav, který se nazývá LÁSKA.

„Láska může být definována jako nejintenzivnější sebeuvědomělost a vědomí života ducha, poskytující duchu nesmírně rozkošné pocitování svého stavu. Láska miluje život absolutně. Všechny ostatní formy lásky se odvozují z této obecné lásky života.“

Pravou přirozeností a obsahem Absolutního ducha je čistá Absolutní láska. Je jeho věčným, nezměnitelným stavem. Je to tato Absolutní láska, která je ve skutečnosti zdrojem života ve všech jeho projevech. Jelikož přirozeností lásky je milovat život bezpodmínečně, tvoří a plodí mnohé formy života s tím, aby je nadělila a obdařila svou láskou. Pravou podstatou lásky je sdílet se a dávat nepodmínečně někomu jinému. Aby se toto mohlo konat, Láska Pána Ježíše Krista stvořila, tvoří a bude tvořit věčně

nekonečné druhy sentientního života, se kterými se tato láska může sdílet a oplácet na základě shora uvedených principů svobodné volby a nezávislosti.

Je povinností lásky života poskytovat životu příležitosti milovat a být milován. V této povinnosti je obsažena její Absolutní moudrost. Je moudré milovat život a řídit jej tak, aby měl neustále příležitost k vyjádření, k ovlivňování, k pocíťování a k prožívání té lásky. Moudrost je regulátorem lásky. Láska je životem své moudrosti. Spolu představují hnací sílu a energii života. Lásku a moudrost lze pojímat jako krev a kyslík, které živí všechny tělesné orgány a buňky, a tak je udržuje při životě a funkčními. Takže láska a moudrost jsou opravdovým životem samého života a tím pravým obsahem života obecně. Moudrost přivádí svou lásku ke všem životním projevům, přizpůsobujíc ji úrovni jedinečné kvality schopnosti přijímání a oplácení každého subjektu i objektu té lásky. Z tohoto údaje je očividné, že pravý význam života může být nalezen v lásce a její moudrosti. Toť pravý základ a obsah života.

Na vnitřní úrovni života obsah života se projevuje ve své dobrotě a pravdě. Život obecně je vždy dobrý. Že je dobrý – toť skutečná pravda. Je dobré žít, být a existovat. Je pravda, že jedinec žije ze své vlastní dobroty, lásky a moudrosti. Pravdou je, že vše, co není z pravého života lásky a moudrosti, nemůže být dobrým. Proto nemůže být doopravdy živým. Stav lásky a proces moudrosti, jakožto i stav dobra a proces pravdy, vyžadují plné vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“ ducha života. Jenom z pozice „já jsem“ může nastat rozeznání lásky a moudrosti. „Já jsem“ žije uvědomělostí a prožíváním své lásky prostřednictvím své moudrosti. Ze svého dobra, skrze jeho pravdu, vytváří svou duševnost.

Na zevní úrovni života se obsah života projevuje konkrétními láskyplnými skutky a chováním, jakožto i ryzí vírou v jeho moc a účel. Koná jen to, co je dobré podle jeho lásky do takového rozsahu, jak je to moudré a nutné, aby se projevovala jeho pravá přirozenost. Bere v úvahu jen to, co je pravdivé, vhodné a moudré k tomu, aby se dávala všem skutkům a všemu chování kvalita, pečování, porozumění a ocenění.

Všechny tři aspekty obsahu života jsou funkcemi, v nichž se mohou náležitě uskutečňovat dávání, přijímání, vzájemné sdílení a oplácení. Uskutečněním tohoto faktoru dává se životu opravdová realita. Tím je život skutečným. Na úrovni nesentientního života tento obsah se projevuje v instinktivním a strukturálním usilování o zachování svého druhu s tím, aby se udržovalo neustálé proudění života ve všech jeho aspektech. Na úrovni mrtvého života negativního stavu obsah toho života představuje vše, co je opačné: Láska se zvrátí v plamennou nenávist; moudrost v bláznovství; dobrota v zlo; pravda v nepravdu; konkrétní láskyplné skutky a chování v konkrétní nenávistiplné skutky a zlomyslné a zlořádné jednání; ryzí víra v úplné popření všeho, co je pozitivní, dobré a pravdivé.

Na úrovni lidského života zvláště je jeho obsahem násilná směsice všeho výše uvedeného. Smysl a význam lásky, moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i láskyplných skutků a víry jsou převráceny, zprzněny a špatně pochopeny. Láska k jiným je obrácena v sebelásku, takže milování jiných je pouze ve vlastním zájmu a ne kvůli jiným; láska k Bohu je obrácena v lásku k tomuto světu a všemu zevnímu. V takto převrácené lásce nalézají lidští tvorové svou pseudomoudrost a pseudopravdu. Láska k tomuto světu znamená lásku ke všemu, co je zevnější, bez jakékoliv zřetele na niterné duchovní faktory. Má to širší význam. Neznačená to jenom lásku k předmětům zevní povahy, jako jsou na příklad peníze, majetek, zboží a všechny možné druhy hmotného vlastnictví, ale také rozličné rituály, zvyky, kultury, konvence, tradice, návyky, různá hnutí a vnější náboženské příslušnosti i jiná zevní společenstva. To vše

se miluje ve vlastním zájmu, nikoliv pro ně samotné, jako prostředky pro získání vyššího duchovního uvědomění. Tak ku příkladu, každý, kdo rád chodí do kostela a tam vykonává určité obřady kvůli vlastním pocitům, miluje tento svět čili zevnějšnosti, z nichž se skládá tento svět. Tato láska nahrazuje pravou lásku života – Boha čili Pána Ježíše Krista. Dokonce koná-li se to vše ve jménu Pána Ježíše Krista, přece jen ve většině případů se to dělá pro nějaký nízký důvod, nikoliv kvůli Pánu Ježíši Kristu, kvůli principu, že tomu všemu tak má být.

Toto je podivné abnormální rozpoložení lidského života zvlášť.

9. Jiný vnitřní faktor života je jeho dynamika. Jak víte, život není stagnujícím stavem. Duch života, jsa ve svém vlastním stavu, projevuje tento stav v jeho procesu. Je tedy život neustálým dynamickým aktivním procesem. Nikdy se nezastaví ani neodpočívá. Dokonce i jeho odpočinek by byl aktivním, dynamickým procesem, neboť vyžaduje uvědomělost odpočinku. Bez uvědomělosti odpočinku se žádný odpočinek nemůže pojímat, a následně ani prožít. Nejzřetelnějším a nejdůležitějším aspektem životní dynamiky je její tvůrčí pud. Svou láskou a moudrostí je život puzen stále tvořit. Pomocí svého tvůrčího úsilí může život plně projevovat svou lásku a moudrost. Tvořivost je neustálým procesem lásky a moudrosti ducha. Ve skutečnosti se tvořivost může pojímat jako sám život lásky a moudrosti. Jak jinak se může láska i moudrost realizovat než pomocí tvůrčích činů ? Stvoření se z těchto skutků dovídá, že je milováno a že se o něj moudře pečuje, a to neustále a trvale.

V nejzazším smyslu má tvořivost života za svůj účel dávání, sdílení, přijímání a oplácení aktů lásky a moudrosti. Nemáte-li někoho, kdo může ocenit, reagovat, pozorovat a účastnit se při činech tvořivosti, pak tvůrčí snahy nemají žádný smysl.

„Stvoření bylo stvořeno činem ryzí Lásky skrze proces její ryzí Moudrosti, aby se dala životu zpětná vazba jeho tvůrčích snah z tohoto milovaného Stvoření.“

Na nejnižší úrovni života se tvořivost pojímá jako sama idea života. V obsahu a významu slova „život“ se odráží jeho tvořivý stav, který je stále ve svém procesu. Takže nejprve máte ideu tvořivosti, ta dává popud tvořivosti k tomu, aby začala tvořit. Toto je jejím nejnižším stavem.

Na vnitřní úrovni života se tvořivost pojímá jako účelný a smysluplný proces, který je dobře naplánován, promyšlen a pocíťován všemi modalitami duševních pochodů. Vlastně jeden z mnoha důvodů, proč byly pojaty mentální procesy, bylo učinit tvořivost rozeznatelnou, vnímatelnou a prožitelnou. Duševní pochody samy o sobě jsou aktem tvořivosti svého ducha. Jsou čidly tvořivosti.

Na zevní úrovni se tvořivost pojímá jako konkrétní hmatatelný konečný produkt, který poskytuje zpětnou vazbu svému duchu o výsledcích, následcích a důsledcích jeho tvořivých snah. Zpětná vazba je nutným doprovodným činitelem tohoto celého procesu. Skrze ni se duchu umožňuje posuzovat výsledky jeho tvořivých činností a nadále být inspirován ve své dynamické tvořivosti. Je tudíž dalším aspektem dynamiky života inspirace. Život je inspirován svým jsouncem a bytím. Inspirace je výsledkem procesu, v němž duch si uvědomuje svůj vlastní život, což jej inspiruje

k tomu, aby neustále tvořil, a to v nekonečných variacích, způsobech, směrech a modalitách. To je vlastní život tvořivosti.

Na nesentientní úrovni života je tato tvořivost vyjádřena ve schopnosti rozmnožovat svůj druh v nekonečné rozmanitosti. Neexistují dva stonky trávy nebo dva listy, které by si byly přesně podobny. Nejsou tu ani dva přesně stejní pohybliví tvorové. Uniformita neexistuje na žádné úrovni života. Na úrovni mrtvého života je proces tvořivosti blokován a omezen účely destruktivnosti. Všechny inspirační snahy jsou namířeny na podporu mrtvého života, který se neustále hroutí. Účelem zde je zfabrikovat stagnantní podmínky, jež by udusily tvořivé úsilí pravého života. Takže v mrtvém životě je tvořivost a inspirace obrácena v proces padělání a úskočnosti. Na úrovni lidského života jde o převrácení a zprzdnění tvořivých snah usilování v kombinované rozpornosti všeho výše uvedeného.

Lidská tvořivost a inspirace jsou pojímány jako produkty nějaké životní síly v nich se nacházející, jež je nutká současně stavět i bourat; něco si cenit a zároveň tím pohrdat; něco obdivovat a v téže chvíli si to hnusit; milovat a současně i nenávidět; vyrábět a zároveň to ničit; přijímat a v tu ránu to odvrhovat; něco potvrzovat a hned to popírat; zároveň věřit i nevěřit; mít naději a současně si zoufat; vlastnit něco a současně být něčím vlastnictvím atd. – a to vše se děje v tomtéž jedinci. Rozpory v těchto stavech udržují lidský život v neustálém napětí a trvalé nejistotě. Tento stav je považován za normální okolnost lidského života a za předpokládaný zdroj inspirace a tvořivosti. Následkem pak je, že vše, co lidští tvorové tvoří a k čemu jsou inspirováni, má velmi málo společného s pravou inspirací a tvořivostí.

Výtvary lidských tvorů, považované za vrcholy tvůrčích snah, jako na příklad umění, hudba a věda, jsou jen velice slabou imitací pravé tvořivosti a inspirace. Je tedy tvořivost na úrovni lidského života obrácena v imitaci jejich snah a inspirace pak v nejasnou, téměř nečitelnou faksimile svého originálu.

Problém s lidskými tvory a jejich lidským životem je, že ze stanoviska tvořivosti a inspirace jsou tak izolováni a separováni od kohokoliv a čehokoliv jiného ve Stvoření, kromě sobě podobných na vlastní planetě, že nemohou porovnat nic z toho, co činí, se žádným jiným stavem nebo okolnostmi tvořivosti a inspirace v ostatním Stvoření. Lidským tvorům se nedostává žádné zpětné vazby od ostatního Stvoření o tom, co dělají a jak se to může porovnat se všemi ve Stvoření. Zpětná vazba existuje jenom v jejich vlastním systému ve srovnání se snahami dvou různých jedinců. Taková zpětná vazba nemůže být považována za pravou zpětnou vazbu, jelikož nedává představu o tom, jak se věci mají ve srovnáním s někým či něčím úplně jiným, než je to, co lidští tvorové mohou na planetě Nula nabídnout.

10. Integroující faktory života jsou jeho rozmanité komponenty. Mohou být pojaty jako souhrn všech strukturálních stavebních bloků, obsahu a dynamiky života. Takže hlavními komponentami života na nejnižší úrovni jsou všechny ideje lásky a moudrosti, všechny ideje tvořivosti a inspirace a všechny ideje o samém životě, zahrnuté pod sebeuvědomělostí „já jsem“, která je nejzákladnější komponentou života. Tyto komponenty se formují v sentientní mysli ducha jako podmínky pro jeho stav a proces. Žádný stav ani proces nemůže existovat bez formace těchto idejí. Toto je imanentní podmínkou jsoucná a bytí ducha. Z toho se odvozují všechny životní procesy.

Na vnitřní úrovni tyto komponenty zahrnují všechny formy duševních pochodů pod názvem myšlenkových procesů, uvažování, logiky, rozumovosti, citovosti, vůle, úmyslů a dobra a pravdy. Tyto komponenty tvoří duševní život čili duši života. V nich a skrze ně život vnímá a prožívá sama sebe. Na zevní úrovni života jeho komponenty zahrnují konkrétní činy, jednání, reakce, odpovědi a zpětnou vazbu. V nich se život plně zpřítomňuje a uskutečňuje.

Ze stanoviska nesentientního života jsou jeho komponenty redukovány na instinkty a genetické kódy, které jim dovolují být a existovat bez uvědomování svého jsoucna a bytí. Ze stanoviska mrtvého života negativního stavu jeho komponenty zahrnují vše, co je v opozici s komponentami pravého života.

Ze stanoviska lidského života tu máme rozporuplnou směsici všeho, co bylo shora uvedeno, a to v převráceném, zprzněném, zfalšovaném a zmrzačeném stavu. Jak bylo již řečeno dříve, lidský život postrádá jakékoliv pojetí počátečního bodu všeho života. Jelikož nemá přímou vědomost toho, jak a proč započal život obecně a lidský život zvláště, je hrubě omezen ve své schopnosti definování a rozeznávání svých vlastních komponent. Nemajíce žádnou zkušenostní bázi pro rozpoznání jakékoliv jiné formy sentientního života, jsou lidští tvorové odkázáni na své dohady, hypotézy, vědecké teorie a odhady, které se od základu mýlí. Prohlašuje se, že lidský život se bere z jakéhosi Boha, který je pojat způsobem naprosto nevhodným, anebo z nějakého kosmického guláše, v němž se jakousi nepředvídatelnou náhodou zkombinovaly jeho komponenty a prvky tak, že vznikl popud k započetí života a tento pak v procesu své evoluce vyvrcholil objevením se lidského života.

Nyní zde máme odpověď na otázku, jak vypadá život, je-li pojmově odvozen z této hypotetické mrtvé směsice či z imaginárního pseudoboha, jenž nemá nic společného s realitou, tj., z Boha falešného a z nepravdivých či zvrácených duchovních principů. Toť skutečná tvář lidského života. Jsa zobrazujícím příkladem této odpovědi, je lidský život zásobitelem přecenného poučení pro veškeré Stvoření dlící v pravém životě Absolutního života Absolutního ducha Pána Ježíše Krista.

11. Mimo niterných aspektů života, znázorněných výše, jsou také zevní faktory života. Život rád bere na sebe formu. Prostřednictvím své formy může život být konkrétně rozeznán, může být vnímán a zažíván také zvnějšku čili navenek. Je zřejmé, že v tomto smyslu může být život pojímán jako subjektivní stav i jako fenomén, pozorovatelný zvenčí. Existuje nositel života a také je zde proživatel života. Proživatel života je jeho subjektem. Nositel života je jeho objektem. Jde tu o souvztažnost s obecnou formální strukturou života, která se projevuje – pokud si vzpomínáte – ve třech aspektech: V nejnितernějším, vnitřním, a zvnějším. Tyto aspekty života lze pojímat jak s ohledem na proživatele života, tak i nositele života. Proživatel života jej zakouší ve třech modalitách: Jako nejnितernější čili nejhlubší niterný stav, jako vnitřní proces i jako zevní projev. Ve všech třech případech toho prožívání jde o niternou čili subjektivní zkušenost.

Naproti tomu nositel života, jsouc jeho vlastním objektem, pozoruje život, jako by byl navenek, mimo něj. Rozlišuje tudíž v sobě to, co zakouší život ve svém nitru, i to, co pozoruje tentýž život mimo, navenek od sebe. Aby takové pozorování bylo proveditelné, zrodila se v duchu života idea formy životní manifestace. Tato forma má za svůj účel nejen stát se objektem pozorování, ale – což je nejdůležitější – prostředníkem konkrétního, hmatatelného sdílení svého stavu a procesu. Jednoduše řečeno, život ve své zevní formě se stává hmatatelným. Aby bylo možno život ohmatat,

procítit a pozorovat zvenčí, musí být forma života nadělena určitými smyslovými orgány pro percepci, pocitování, recepci a komunikování. Tyto orgány ve všech svých modalitách se stávají zevními faktory života. Mohou být podstaty duchovní, či povahy duševní, anebo mít přirozenost fyzickou čili tělesnou. Toto uspořádání koresponduje s požadavky duchovního, zprostředkujícího a přírodního světa.

Jak si vzpomínáte, má každý svět svůj vlastní niterný, vnitřní a vnější stav. Každý z nich má své specifické ústrojí pro vnímání, pocitování, přijímání a komunikaci, souhlasné s povahou svého světa.

Tyto orgány uschopňují každého k tomu, aby prožíval a sdílel život na všech úrovních jeho projevení. Jsou sestrojeny z idejí početí života za účelem jeho zkušenostního prožívání a sdílení.

Duch, v tomto případě Absolutní duch života, plodí ideu účelu života. Ustanovuje tento účel jako moudré sdílení a vzájemné opláčení své lásky a všeho, co má. Z této idey se rodí další, jež definuje rozličné modalitativní tohoto sdílení a opláčení. Idea těchto modalitativních produkuje potřebné orgány, nástroje a prostředky, jimiž se to vše docílí ve všech úrovních a aspektech života.

Na úrovni nesentientního života jsou tyto orgány ohraničeny na zevní stupeň. Nemohou pocítit nic z toho, co je niterné podstaty, a projevuje se v nich velice omezené množství z vnitřní úrovně. Na úrovni mrtvého života negativního stavu byla všechna tato ústrojí rekonstruována tak, aby mohla vnímat, pocitovat a přijímat pouze mrtvý život a komunikovat s ním, bez schopnosti vidět či prožívat něco jiného.

Na úrovni lidského života zvláště máte násilnou kombinaci všech aspektů orgánů pravého života, orgánů nesentientního života a orgánů mrtvého života. Tato neobvyklá kombinace poskytuje lidskému životu podivnou soupravu smyslových orgánů, které úplně zkreslují, zpržňují a zmrzačují všechny vhodné způsoby vnímání, pocitování, přijímání a komunikování na všech úrovních života. Fakticky je situace s lidskými smyslovými orgány taková, že byly pečlivě navrženy tak, aby dávaly převrácený pohled na život v jeho všech aspektech. Jak víte, jsou lidští tvorové po většině schopni vnímat jenom svůj vnější hmotný svět a funkce svých těl. Jsou schopni omezeně zakoušet vlastní stav mysli a emocí. Nicméně kvůli geneticky pozměněným smyslovým orgánům dokonce i vnímání vlastního fyzického prostředí, jakožto i funkcí vlastních těl a mysli neodpovídá pravé skutečnosti. Fakticky vše, co lidští tvorové myslí nebo cítí, že vnímají, pocitují a přijímají, není skutečně to, co si myslí, že je. Jejich vnímání světa není takové, jak svět ve skutečnosti je. Je značně zkreslené. Tato situace dává lidskému životu docela rozdílnou perspektivu. Nemají jiný způsob ani pramen informace než tyto zkreslující smyslové orgány, přicházejí lidští tvorové k takovým závěrům o životě obecně a lidském životě zvláště, jaké odrážejí pramálo z reality života. Nadto si neuvědomují, že všechny zevnější aspekty jejich života, jakožto i niternosti byly záměrně pozměněny, překříženy či přepojeny, aby se tak umožnil vznik toho prapodivného fenoménu, jakým je lidský život.

12. Existuje ještě další zevní faktor života, který lze považovat za zevnější zevnější. Toho činitele lze pojímat jako prostředí života. Pojem prostředí vyvěrá z představy ducha o rozmanitých prostředích, do jakých se zevní forma života se svým niterným a vnitřním obsahem, strukturou, dynamikou a všemi komponentami může umístit.

Jak si pamatujete, existuje Absolutní duch – Pán Ježíš Kristus, který/která je Životem v Sobě a samým Sebou. Z Absolutního Ducha života vyzařuje a rodí se veškerý život. Aby Život splnil svou funkci a svůj účel, byli stvořeni přijímači tohoto Života, kteří se stali nositeli Jeho rozličných elementů. Jelikož se život ubírá z toho nejnějnějšího přes to zprostředkující směrem navenek, jeví se v tom zevnějšku, jako by byl mimo svůj zdroj. Jenom tímto jevem lze ustanovit blízkost k jeho Zdroji a jen tak se může zahájit komunikování.

Slovo „blízkost“ postuluje imaginární vzdálenost mezi dvěma body, které jsou ve stavu neustálého komunikování. Absolutní bod života vysílá a relativní bod v dálce přijímá a oplácí to, co přijímá tím, že poskytuje zpětnou vazbu počátečnímu bodu. Aby se v této nutné blízkosti nalézal bod příjmu, bylo pro něj stvořeno velice svérázné prostředí, v němž může vnímat sama sebe jako svobodný a nezávislý aktér přijímání a recipročního vyměňování života se svým vlastním prostředím. Toto prostředí se může pojímat jako základna či matrice, kam byl život přidělen Vysílatelem.

Jakmile se takové prostředí stvoří, vezmou se z něho elementy a pomocí fúze se spojí s ideami zevnějších forem pro vyjádření a působení života. Tímto způsobem se dostane svérázné tělo pro život ducha a duše, přizpůsobené zevní struktuře toho prostředí. Prostředí je obdařeno určitými fyzickými, kosmickými, magnetickými, elektrickými, chemickými, gravitačními a podobnými silnými i slabými silami a stavy, které přispívají k udržování zevní formy života – těla, aby mohlo být účinným čidlem, orgánem vnímání, vodičem a recipročním činitelem obdrženého života.

Každá specifická struktura jedinečného ducha a jeho života vyžaduje svérázné prostředí a bázi čili matrici, kde by se mohla plně zprítomnit a uskutečnit. Existuje tolik druhů prostředí a matric života, kolik je jedinečných rodin duchů s jejich jedinečnými dušemi a formami manifestování. Jelikož v jejich případě prostředí jsou přizpůsobena jejich potřebám, má duch pod plnou kontrolou tato prostředí, upravuje je podle toho, jak je třeba, kdy je třeba a jestli je vůbec třeba. Toto je normální způsob interakce, mezi prostředím a promítnutým do něho života duchů. Takto je uspořádán pravý život. Nesentientní životní formy mohou být považovány za integrální součást takových prostředí. Jejich primárním účelem je poskytovat specifické komponenty tohoto prostředí, jichž je třeba pro náležité projevení a funkci sentientního života. Dělá se to ve formě udržování rovnováhy a vhodné ekologie každého svérázného prostředí. Specifičnost prostředí určuje specifičnost nesentientních životních forem, které se objevují v tom prostředí jako souvztažnost vůči specifičnosti jedinečných duchů okupujících to prostředí.

Mrtvý život negativního stavu produkuje své vlastní negativní prostředí spolu se svými negativními životními formami ve shodě s vlastním negativním účelem zničení pravého života. Prostředí mrtvého života je jedovaté pro vše, co je v pravém životě, stejně jako prostředí pravého života je smrtelné pro mrtvý život. Vzájemně se nemísí a také přijímají a vysílají na úplně rozdílných vlnách. Vlny mrtvého života se šíří v opačném směru ve srovnání s vlnami pravého života a nikdy se spolu nesetkají, vyjma neutrální zóny planety Nula. Matrice čili báze mrtvého života negativního stavu sestává ze všech částic, chemických prvků či čeho všeho odvozeného z odvržených idejí pravého života, popírajících Absolutní zdroj – Pána Ježíše Krista. Sestává tedy mrtvý život negativního stavu z odpadu a nepotřebného materiálu, odmítnutého pozitivním stavem pravého života.

Prostředí, báze a matrice lidského života je šerednou a nemožnou směsicí pravého života, mrtvého života a nesentientního života. Aby se takový pustošivý život mohl

uchytit, bylo nutno pro něj opatřit zcela speciální prostředí, nanejvýš nepohodlné a neobvyklé tělo s co nejkřehčí matricí nesoucí otisk lidského života. Jak víte, lidský život ve svém těle je založen na něčem, čemu učenci říkají karbo – oxygen - proteinová matrice. Tato kombinace je nezbytná, má-li se lidský život vůbec projevit. Žádné jiné hmotné prostředí není s to udržet lidské tělo naživu. V rozporu s tím, v co věří vědci mezi lidskými tvory, tato hmotná matrice je nejméně vhodným prostředím pro jakýkoliv život. Žádná jiná forma života se na něm nemůže udržet. Jelikož však lidští tvorové nemají přímou zkušenost se žádným jiným životem než s vlastním a jeho nesentimentálními formami, jakožto i jen s vlastním prostředím, nesoucím život, jak jej znají, prožívají a vnímají – došli k závěru, že neexistuje žádná jiná životní báze ani jiná matrice života.

Ať je nyní známo, že prostředí lidského života a forma jeho projevení – lidské tělo, stejně jako i nesentimentální životní formy, doprovázející lidský život, jsou smrtící a nesnesitelné pro jakýkoliv jiný život. Jejich životní prostředí nehodí se pro nic jiného než pro časově velmi krátké udržování ohavnosti té rozporné směsice uměle zfabrikovaného života, jemuž se říká lidský život. Jak vidíte, je lidský život artefaktem, nemajícím co činit s pravým životem v jeho ryzím stavu. Tento artefakt vystupuje jako zkreslenina a velmi šeredná karikatura pravého života. Toto je jeden z primárních důvodů, proč Pán Ježíš Kristus prohlásil během Svého pobytu na vaší planetě, „...kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný“ (Jan 12:25). „Nenávidět svůj život v tomto světě“ znamená neuznávat jej jako pravý život. Nic není milování hodného v životě na tomto světě. Když se to dělá, zajistí se příznivé podmínky pro udržení infinitesimálně malé dávky pravého života, jakou lidský život má z výše připomenuté směsice. Z tohoto nepatrného množství získá se plnost pravého života po odchodu z lidského života. Toto značí slova: „uchrání jej pro život věčný“.

Že prostředí lidského života a tělo a jejich nesentimentální doprovod jsou nejnevhodnějšími podmínkami pro život, se odráží ve faktu, že lidští tvorové nejsou schopni přežít v nich více než hrstku desetiletí. Jak si vzpomínáte, v rozličných prostředích pravého života mohou sentimentální entity žít celé eóny či na věčnost, zachtějí-li zůstat ve stejném prostředí. Taktéž i mrtvé sentimentální entity mohou po eóny žít v jejich mrtvém prostředí bez jakýchkoli obtíží, tak dlouho, pokud negativní stav má povoleno dlít ve svém jsoucnu a bytí. Jak vidíte, v negativním smyslu je situace lidského života úplně jiná. Nikde jinde a s nikým jiným taková situace neexistuje. Dobře a živě ilustruje odpověď na otázku, jež byla shora mnohokrát formulována.

13. Jak bylo uvedeno dříve, je jedním z hlavních účelů jsoucnu a bytí života sdílet a vzájemně oplácet tento život z pozice lásky a moudrosti různými prostředky a způsoby. Výše bylo popsáno několik niterných i zevnějších faktorů života, jimiž a skrze něž dochází k tomuto sdílení a recipročnímu oplácení. Jelikož toto je hlavním účelem života, sám život a jeho absolutní pramen, jakož i relativní prameny jsou sestaveny, budovány a formovány takovým způsobem, aby bylo možno plně a dokonale splnit tento cíl sdílení a oplácení. Toto je naplněním samé přirozenosti života a jeho ducha. Prostým důvodem, proč účelem života je sdílení a vzájemné oplácení, je to, že taková je povaha obsahu, struktury, dynamiky a všech komponent života. Život nemůže být ani existovat bez tohoto účelu.

Takže aby se tento účel mohl plně zpřítomnit a uskutečnit, je duch života i jeho život vybaven speciálním modem vztahovosti, posílání, dávání, sdílení, přijímání, oplácení a komunikování na všech úrovních svého jsoucnu a bytí – se zahrnutím naprosto všeho. Tato modalita je známa pod jménem sexualita. V tomto ohledu možno sexualitu

pojmout jako všeobsáhlý prostředek životního sdílení a oplácení, jež se odehrávají simultánně na všech úrovních života a všech jeho aspektech – niterném - duchovním, vnitřním - duševním a zevním - tělesném.

Primární účelem sexuality je být prostředkem úplné výměny stavů a procesů jednoho jedinečného nositele života s jiným jedinečným nositelem života opačného pohlaví. Ve smyslu absolutním je sexualita Absolutním prostředkem Absolutního ducha Absolutního života – Pána Ježíše Krista pro výměnu – za účelem sdílení a oplácení – celého obsahu lásky, náklonnosti, moudrosti, pravdy a všeho pocíťování pravého života, jakož i pro zrození nových tvůrčích idejí, které by mohly dát popud k započetí dalších nositelů sentientního života, jací ještě nevstoupili ve jsoucnost a bytí. Takto se naskytá víc a víc příležitostí pro sdílení a vzájemné oplácení se vždy novými elementy života, dříve nezažitými. Toto se děje v zájmu neustálého obohacování a zvelebování samého života. Tvořivé snahy Absolutního ducha i relativních duchů vrcholí v tomto všeobsažném modu života.

Na nejniternější duchovní úrovni života se sexualita projevuje v co nejrozkošnější, orgasmické zkušenosti plození nových idejí života, jež uschopňují ducha života sdílet se způsobem nanejvýš soukromým, osobním a intimním. Není pro ducha nic tak radostným a potěšitelným, jako vynalézat nové ideje, jakých by se užilo při stvoření někoho nového a rozdílného, s rozdílným a novým prostředím a všemi jeho komponentami, jaké je nutno zaopatřit, aby zde byl někdo, s nímž by se mohlo uskutečňovat sdílení a vzájemné oplácení v nové a rozdílné modalitě. Tento proces trvá na věčnost. Na duchovní úrovni života se pohlavní styk života uskutečňuje chvilkovým splynutím dvou rozličných duchů opačného pohlaví za účelem vzájemné výměny jedinečných idejí. Výsledkem této výměny a sdílení je zrod zcela nové životní ideje, jaká se použije pro nadělení životem nového, dosud neznámého nositele života – sentientní entity. Narození takové ideje je nejradostnějším zážitkem pro oba dočasně splynulé duchy s jejich jedinečnými ideami. Toto je duchovní základnou pro orgasmickou zkušenost. Toto je duchovní spoluoznačení sexuality.

Na vnitřní úrovni života projevuje se sexualita jako nejradostnější orgasmický zážitek přijímání a zpracování – pomocí jeho duševního stavu a procesu – všech idejí, zrozených z dočasného splynutí dvou duchů za účelem výměny a vzájemného sdílení idejí života. Tato zkušenost dovoluje narození nových myšlenek, citů, náklonností a chtění dobra a pravdy, jakožto i odlišného stavu duševnosti, jaký se nekonečně liší od všeho dosud prožívaného. Tato nově vzniklá duševnost je pak následně přidělena nově narozené sentientní entitě – jako výsledek této výměny. Zároveň zkušenost nového a rozdílného dále povyšuje a obohacuje duševnost dvou načas splynutých duchů, s přídavkem něčeho, co nikdy nebylo počato ani se dříve nepojímalo.

V procesu duchovního i duševního sexuálního aktu dochází k vyzařování zvláštního typu energie z těch, kdo se účastní tohoto procesu. Tato energie je použita energií obecného života pro tvoření nových prostředí, stavů, podmínek, časů a míst pro bydlení nově stvořených sentientních entit, vzešlých z tohoto sexuálního aktu. Pomocí energie obecného života vyzařované z Absolutního zdroje života – Pána Ježíše Krista a ze všech jiných relativních pramenů – sentientních bytostí, je tato speciální energie sdílena se všemi ve Stvoření. Takže každý má užitek z tohoto zvláštního, soukromého, intimního a osobního prožitku dvou duchů a duší opačného pohlaví, účastných v sexuálním aktu.

V tomto ohledu je čas, aby se zjevilo, že energie života, neustále proudící ze svého Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, je čistě sexuální podstaty. Konec konců život

je pro sdílení, dávání, přijímání, reciproční oplácení a výměnu. Ať se toto vzájemné sdílení a vyměňování děje v jakékoli formě, jakémkoli stavu, jakýchkoli podmínkách či jakémkoli procesu, je toto vzájemné sdílení a vyměňování ve svém konečném smyslu vždy sexuální povahy.

Ovšem, toto chápání a pojmání sexuality, jež nemá nic společného s tím, co je myšleno a praktikováno lidskými tvory, se zcela přehlíží. Z lidského pojmání a chápání pohlavnosti není v pravé sexualitě obsaženo vůbec nic. Prostě řečeno, v duchovním a duševním spoluoznačení pravé sexuality je ona průchodem, kterým proudí neustále životní energie v zájmu sdílení, oplácení a vzájemné výměny. Je to tvůrčí energie ducha života, z níž jsou stvořeny sentientní bytosti, aby jim mohl být nadělen jedinečný život podle obrazu a podoby Absolutního zdroje života, s nímž se tato výměna může stát skutečností. Takový akt je nejradostnější zkušeností pro Absolutního tvůrčího ducha. Tato slast je pramenem orgasmického prožitku – nesmírné a nepopsatelné radosti z konání toho aktu. Toto je důvodem, proč životní energie, neustále vyzařující ze svého Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista – je čistě sexuální podstaty.

Na zevní úrovni života projevuje se sexualita jako nejspokojivější a orgasmické konkrétní procítění všech duchovních a duševních činností, vzájemně vyměňovaných ve formě tělesných a fyzických reakcí, které spojují tu zkušenost v jeden jedinečný celek. Duchovní a duševní výměna se předává dále prostřednictvím smyslového a senzuálního prožitku této výměny, která plodí novou ideu formy projevu. Tato idea se následně použije pro sestojení těla – zevní formy – pro nově narozenou sentientní entitu, již a skrze níž ta sentientní entita bude projevovat svůj život, za účelem vlastního sdílení a oplácení.

V úplnosti výše vylíčených konceptů možno pojmout pravou sexualitu. Všechny jiné formy a prostředky sexuálního aktu odvozují se v zásadě z tohoto pojetí.

Na úrovni nesentientního života je sexualita omezena pouhým účelem zachování druhu a udržování životního proudění na nejzevnější úrovni. Ohraničenost tohoto procesu je regulována strukturálním a pudovým zaměřením, jež dovoluje rostlinám a živočichům ukojovat pouze sezónní potřebu sexuálních aktů. Na úrovni mrtvého života negativního stavu akt sexuálního styku má za jediný účel produkci, naplnění a realizaci idejí zla a nepravd, jež by dovolily zachovávat mrtvý život – pokud možno – na věky. Jelikož účelem zde je zlo a nepravda, veškeré úchylné sexuální chování vyvěrá z jejich naplňování. Vždyť účelem zde je být v opozici k účelu sexuality pozitivního stavu.

Na úrovni lidského života jsou pojem a praxe sexuality nanejvýš podivné, převrácené, zprzněné a abnormální. Jako vše ostatní, je i lidská sexualita převrácenou, „předráťovanou“, zfalšovanou a úchylnou kombinací sexuality pravého života, nesentientního života i mrtvého života negativního stavu. Nikde jinde ve Stvoření neexistuje takové pojmání, chápání a praktikování sexuality. U lidských tvorů dostala sexualita formu nejúchylnější a nejpatologičtější.

Kvůli svým strukturálním genetickým změnám má lidská sexualita ve většině případů velice málo duchovního a duševního spoluoznačení. V tomto ohledu se podobá více nesentientnímu modu sexuality, s výjimkou toho, že je jevem neustálým, nejen sezónním – jak je tomu u života mrtvého. Pohlavní orgány lidských tvorů se nacházejí v nanejvýš nepřírodném místě a jejich anatomická struktura je nejméně výhodná pro sdělování a výměnu jedinečných životních idejí mezi mužem a ženou. Sexuální akt

lidských tvorů probíhá v plné separaci a izolaci každého účastníka. Žádné jiné než vnější a verbální sdílení toho, co partneri vnitřně prožívají v průběhu sexuálního aktu, není možné. Tento způsob výměny neposkytuje žádné hlubší reagování, jímž by se mohlo proniknout k duchu, duši i tělu. Vše je omezeno jen povrchním fyzickým zážitkem hmatu, který vzruší tělesné hormony, a tak může docházet k sexuálnímu styku.

Jsou tedy lidští tvorové zcela připraveni o jakoukoliv pravou zkušenost toho, jak vypadá sexuální akt a co se v něm může docílit. Tato situace je nepřekonatelně komplikována mnoha nesmírně směšnými a bláznivými zákazy, tabu, zábrany, předpisy a zákony, které regulují lidskou sexualitu. Proto stala se sexualita nejcitlivější a nejproblematictější záležitostí lidského života. Než aby byla požehnáním, radostí a rozkoší – jak jí to bylo přisouzeno – je lidská sexualita prokletím, hanbou, předmětem rozpačitosti, problémem a zdrojem manipulací a hříšných aktů – není-li praktikována podle předpisů a pravidel lidské společnosti, jejích zákonů a náboženství. Tato situace lidského života a jeho sexuality znázorňuje, jak by se sexualita neměla nikdy pojímat, chápat, definovat a praktikovat.

Pro více údajů o tajemství sexuality obecně i lidské sexuality zvláště viz kapitolu dvacátou této knihy.

14. V povšechnosti projevu života tak, jak vytéká ze svého ducha, jsou dva výrazně rozličné trendy, dávající životu rozličný význam, smysl, vjem i kvalitu.

Vše, co je zahrnuto v pojmech lásky, dobroty, náklonnosti, vůle, intuice, tvořivosti, citění, hřejivosti a podobných faktorů života, je pojato jako femininní principy a obsah života. Vše, co je zahrnuto v pojmech moudrosti, pravdy, rozumu, logiky, racionality, myšlení a podobných faktorů života, je pojímáno jakomaskulinní principy a obsah života.

V Absolutním stavu Absolutního života Absolutního ducha jsou tyto dva principy v procesu trvalé Absolutní jednoty, Jedinosti a Harmonie. Během emanace ze svého absolutního stavu včleňují do všech aspektů a forem životního projevu určitou specifickou jakost, která ovlivňuje způsob uskutečnění jejich interakce a vztahovosti.

Ve vyšším smyslu představuje femininní princip jeho esenci, kdežto maskulinní princip jeho substanci. Ve skutečnosti tvoří neustálá interakce a vztah esence se substancí v Duchu života to, co je samotným životem, z čehož život pramení a vyzařuje.

V procesu interakce femininního a maskulinního principu za účelem plození a udržování života je vytvářena speciální energie, jež se stává prostředkem, jímž se všechny aspekty femininity a maskulinity spojují dohromady v jakési duchovní manželství. Tento prostředek byl popsán v předešlém bodě pod termínem sexuality.

Esence života čili femininita je trvalým stavem, jenž již svou povahou má potřebu sdílet a být sdílen. Substance života čili maskulinita je v neustálém procesu, jenž samotnou svou povahou poskytuje nejvhodnější prostředky pro takové smysluplné sdílení života. Maskulinita je očima femininity, skrze které se život hodnotí a oceňuje. Femininita je tvořivou mocí maskulinity, která činí život možným. Ve své integrální jednotě ustanovují jednoho ducha života.

V tomto ohledu duch se může definovat jako integrální jednotka všech femininních a maskulinních principů za účelem vytváření, vyzařování, podporování a udržování života ve všech jeho formách a projevech.

Proces integrace je tím pravým sexuálním procesem. Produkuje stav nesmírné slasti, radosti a rozkoše ze sjednocení jednoho s druhým. Takto jsou všechny sexuální energie produkovány takovýmto spojením a sjednocením vždy směřovány od femininního principu směrem k maskulinnímu a od maskulinního principu směrem k femininnímu. Ve vzájemném prožitku tohoto oboustranného spojení rodí se orgasmus. Orgasmus je intenzivním stavem tohoto spojení, který ve svém duchu vytváří nesmírnou touhu sdílet tento blažený stav s někým jiným. Z této touhy jsou směřovány všechny životní energie, směřující k jejímu zpřítomňování a uskutečňování. Jako výsledek tohoto směřování je stvořeno stvoření nadělené obrazem a podobou svého Stvořitele. Proto každá životní forma ve Stvoření obsahuje v sobě ten či onen stupeň femininních a maskulinních principů.

Bez souběžného obsahování obou principů v nitru každého nositele života nemohl by se život udržet. Vždyť konec konců je život integrální jednotkou všech femininních a maskulinních principů. Kvůli těmto důležitým činitelům, kdokoliv i cokoliv žije, je naživu touto integrální sjednocenou přítomností. Tato přítomnost tvoří jedincovu sexualitu. Cítí a prožívá sama sebe jako sexuální bytost.

Aby se mohla znázornit důležitost tohoto faktu, jeví se některé sentientní entity ve své zevnější formě jako mužské a ženské. V každém muži i každé ženě jsou obsaženy oba principy: Jak femininní, tak i maskulinní, avšak jeden se zdůrazňuje víc než druhý, na základě výběru demonstrovat vnější touhu po jejich splnutí v jednu integrovanou úplnost. Takže již svou povahou muž i žena mají sexuální přitažlivost a touhu jeden vůči druhému, aby opětovně potvrzovali účel svého života – nejzazší vzájemnou výměnu všech principů života ve všech jeho perspektivách dávající zrod novým ideám, které se následně používají pro stvoření nových životních forem.

Na úrovni nesentientního života projevují se principy femininity a maskulinity ve formě instinktů pro zachování druhu, aby život v té formě neuhasl. Na úrovni mrtvého života negativního stavu fungují tyto principy v opačném smyslu. Jejich účelem je zmařit potřebu pro unifikaci a integraci, držet je separovaně, aby se nemohly zachytit žádné známky pravého života ve sféře mrtvého života. Aby se mohla docílit tato separace, došlo ke genetické přestavbě femininních a maskulinních genů, kteráž byla včleněna všem aktivátorům a udržovatelům negativního stavu, aby tak mohl mrtvý život dojít ke svému plodnému dozrání.

V lidském životě jsou principy maskulinity a femininity úplně odděleny nejen v zevní formě, jak se to projevuje v mužském a ženském rodě, ale také v oblasti veškeré mysli. Tato separace se odráží ve způsobu, jakým se muž a žena pojmají v té které společnosti. Jeden princip je vyvýšen nad druhý, jako by jeden byl cennějším a potřebnějším než druhý. Navíc je lidské pojmání přirozenosti a účelu femininity a maskulinity záměrně tak převrácené a zprzněné, že v něm nezůstalo nic z pravého chápání jejich podstaty. Ale nejen to: Kombinování všech protichůdných aspektů rozličných životních forem v procesu fabrikování lidských tvorů stalo se, že pravá povaha femininity a maskulinity v lidských tvorech nemá vůbec vztah k tomu, co je skutečně pravá maskulinita a femininita.

15. Povaze samotného života je vlastní jeho užitečnost. Principem, mnohokrát dříve formulovaným, je, že nic neexistuje bez nějakého účelu. Všechno v jsoucnu a bytí se má nejen potvrdit co do platnosti, ale také ospravedlnit. Ospravedlnění jakéhokoliv jsoucna a bytí je v užitku, kterému slouží či který poskytuje. Takže dokonce i sám život se musí ospravedlnit svou užitečností. Je život užitečný? Jakému užitku slouží?

V Absolutním stavu Absolutního ducha Absolutního života – v Pánu Ježíši Kristu projevuje se tato užitečnost jeho tvořivým procesem. Tvoří-li se za účelem sdílení a vzájemného oplácení, v zájmu samotného principu, pak se činí něco pro něčí potěšení a ku prospěchu všech. Jelikož samotnému životu je vlastní tvořivý proces, je jeho užitečnost určena již samou jeho povahou. Život, protože je životem, je užitečný. Užitečnost všech nositelů života se určuje podle rozsahu, v jakém používají toho života pro své vlastní tvůrčí snahy za účelem sdílení a vzájemného oplácení v zájmu samotného principu. Čím více používají svého života pro tento účel, tím jsou užitečnější a tím jejich žití má větší míru ospravedlnění.

Užitečnost nesentientního života se odvozuje ze služeb, jaké poskytuje pro udržení rovnováhy a ekologie prostředí a jako zdroj energie poskytované tělům sentientních entit. Užitečnost mrtvého života negativního stavu se může vidět ve faktu, že nemá žádný užitek. Znázornění neužitečného života je užitečné pro poznání toho, co je opravdový užitek. Tímto aktem mrtvý život dočasně ospravedlňuje své jsoucno a bytí. Užitečnost lidského života je určena faktem, že znázorňuje veškerému Stvoření, co se nemá volit a jak se nemá žít. V tomto zobrazení je jeho ospravedlnění.

16. V evangeliu dle Jana, kapitola 11, verš 25 je napsáno: „Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život...“ “ Toto sdělení přináší na světlo zcela jiné chápání toho, čím vlastně je opravdový život. Doposud byl život popsán strukturně, jako stav a proces Absolutního ducha Absolutního života – Pána Ježíše Krista a jak funguje v nositeli toho života či ve všech těch, co jsou tímto životem naděleni. V spoluoznačení výše uvedeného sdělení je ještě jiný přístup k chápání života. Nevztahuje se ke struktuře, dynamice, obsahu a součástem života, jimiž se život obecně popisuje a ponímá, nýbrž k duchovní jakosti života.

Tedy máte zde život jako takový a žití toho života. Otázkou je, jak se život žije. Jinými slovy, otázka zní, co je kvalitou prožívaného života? To je duchovní pojetí ze stanoviska jeho etického a morálního uplatnění. Není dost jen mít život, ale tento je třeba prožívat nějakým způsobem.

Ráz a způsob, jakým se život žije, rozhoduje o tom, zda jeden je vskutku na živu a doopravdy žijící. Jak vidíte, je zde použito dvou výrazů – „na živu“ a „žijící“. Většina lingvistů zaměňuje tato slova jako synonyma. Zde však slovo „naživu“ znamená být nadělen životem; toť stav života. Jedinec má život. Zatím co slovo „žijící“ znamená proces života čili jak se ten život prožívá.

Jak si pamatujete, každý v negativním stavu věří, že je plně naživu a žijícím. Avšak ze stanoviska opravdového života je jejich život životem mrtvým. Není tedy pravým životem. Vnímat vlastní žití a bytí naživu duchovně ještě neznamená, že tomu vskutku tak. Někdo se může považovat, cítit se a myslet si, že je naživu, ale ve skutečnosti může být mrtev.

Jak vidíte, slovo „mrtvý“ v tomto spoluoznačení není použito ve stejném smyslu a se stejným obsahem, jak je to u lidských tvorů na vaší planetě. Být mrtev u nich je totéž

co úplné zastavení všech funkcí jejich těl a tělesných orgánů. Ze stanoviska pravého života toto není opravdová smrt. V Bibli Svaté je tento druh smrti nazýván první smrtí. První smrt je vlastně maskovaným požehnáním, protože osvobozuje od omezení a ohrazení převráceného, zprzněného, nepřirozeného, abnormálního, defektivního a šíleného života lidských tvorů. Jeden je vzkříšen buď z takového života, nebo z takové smrti a poté vstupuje buď do pravého života, nebo do skutečně mrtvého života (podle výběru). Zvolit si vstup do pravého života zabraňuje vlivu druhé smrti, jež nemá žádnou moc nad pravým životem, jak je patrné ze Zjevení, 20:6.

Z tohoto vyličení je zřejmé, že bytí naživu a žití nejsou určeny faktorem vlastnictví života, nýbrž kvalitou prožívání života a postojem, jaký se projevuje vůči pravému zdroji života. Ve skutečnosti je kvalita prožívání života vždy určena typem postoje, jaký kdo má vůči pravému zdroji života. Především, uznává se, že existuje Absolutní zdroj života, z něhož něčí život pochází ? A jestli ano, pak jaký je postoj vůči tomu Zdroji ? Jaký je vztah k tomu Zdroji ?

Pouhé přiznání jsoucna a bytí toho Zdroje samo sebou a o sobě není dostatečné pro potvrzení něčího bytí naživu a žití. Je to jenom prvním krokem. Důležitým duchovním principem zde je, jak již mnohokrát bylo uvedeno dříve, že bytí naživu a žití může být validováno podle typu postoje, myšlenek, citů, chování atd. vzhledem ke Zdroji svého života. Jelikož Pán Ježíš Kristus prohlásil, že On/Ona má život v Sobě a ze Sebe, je to obzvlášť postoj vůči Pánu Ježíši Kristu, který určuje, zda někdo je skutečně naživu a žijícím. Žádný jiný činitel nemůže sloužit k potvrzení platnosti tohoto faktu.

Povšimněte si, nyní, prosím, zvláštnost tohoto tvrzení: Pán Ježíš Kristus je pravým životem. Přijetí tohoto faktu a strukturování prožívání vlastního života v souladu s tímto přijetím a s tím, čemu Pán Ježíš Kristus, umožňuje být naživu a žijícím. Zvláštnost tohoto výroku je velmi zřejmá jmenováním Pána Ježíše Krista jako jediného Zdroje této skutečnosti a ne nějakého jiného boha, Otce, Syna, Ducha Svatého, Buddhy, Krišny, Jehovy, Allaha atd. Není jiného Boha mimo Pána Ježíše Krista, který může potvrdit platnost a způsobit bytí naživu a žití.

Z tohoto výroku je očividné, že uctíváč jakéhokoliv jiného boha než Pána Ježíše Krista – ať užívá jakéhokoliv jména – nemůže být doopravdy naživu ani žijícím. Toto bude zdrcujícím a nepřijemným poznatkem pro všechny, kdo uctívají někoho jiného a ne Pána Ježíše Krista. Jelikož Pán Ježíš Kristus není jenom Život, ale také vzkříšení, má schopnost přinést pravé bytí naživu a bytí všem, co uctívají jiné bohy pod jakýmikoliv jinými jmény, kteří po poznání tohoto neoddiskutovatelného faktu, projeví touhu odstoupit od své falešné, zvrácené víry a přijmou Pána Ježíše Krista jako jediného boha Nedílného, Nejvyššího, Kdo je jediným pravým Zdrojem veškerého opravdového života. Tato výpověď se vztahuje také na většinu křesťanů, protože nepřijímají Pána Ježíše Krista, ale jenom Syna Božího pod jménem Ježíše nebo Krista nebo Krista Ježíše či Ježíše Krista, jako druhé osoby jednoho Božství. Takové pojmání Přirozenosti Pána Ježíše Krista je duchovní ohavností a činí všechny jeho vyznavače duchovně úplně mrtvými.

Zapírání a odmítnutí tohoto faktu je podstatou pseudoživota čili mrtvého života negativního stavu – veškeré zóny vymístění a všech pekel. Urputné a neustálé popírání a odmítání tohoto faktu dokonce i po Druhém příchodu Pána Ježíše Krista – kdy se zjeví osobně všem v mrtvém životě i na vaší planetě (jak bylo popsáno ve čtvrté kapitole této knihy) – vede k tomu, co se nazývá druhá smrt, z níž žádné vzkříšení není možné. V takovém případě jakákoli životní energie přítomná v těchto jedincích, jim bude odňata a oni se obrátí v nicotu. Ve chvíli dokončení tohoto časového cyklu

stanou se – bez Pána Ježíše Krista, Kdo jediný je životem a vzkříšením – doopravdy ničím v nejzazším smyslu tohoto slova, ne jen duchovně.

Je tedy duchovně nemorální a neetické odmítat nebo popírat pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista. Každý, kdo to činí, žije životem nemorálním a neetickým. Takovým postojem se nulifikuje vlastní jsoucno a bytí čili životnost a žití. Jak vidíte, životnost se vztahuje ke jsoucnu a žití se vztahuje k bytí.

Na úrovni nesentientního života, jenž úplně závisí na jsoucnu a bytí sentientních myslí, je jeho kvalita a forma zcela závislá na stupni právě životnosti a žití těch myslí. Proto uznání a přijetí Pána Ježíše Krista jako jediného Zdroje pravého života se všemi důsledky takového činu plodí nesentientní životní formy nesmírně rozkošné, překrásné, mírné, lahodné a užitečné povahy. Naproti tomu popření a odmítnutí Pána Ježíše Krista jako jediného Pramene opravdového života produkuje formy nesentientního života povahy nanejvýš zlořádné, strašlivé, ničivé, šeredné, útočné, násilné, odporné a jedovaté.

Jak vidíte, bez Pána Ježíše Krista je zde jen destrukce a degradace života a žití. To je právě to, co se odehrává v mrtvém životě negativního stavu. Na úrovni lidského života zase máte abnormální a patologickou kombinaci všeho toho, co bylo shora uvedeno, jenže ve zvrácené, zpitvořené a zfalšované formě. Máte tam malinkou menšinu, co přijímá Pána Ježíše Krista tak, jak je to správné a náležité. Tito lidští tvorové, tím, že žijí tímto druhem lidského života, nacházejí se ve stavu první smrti. Ve skutečnosti však jsou velmi naživu a žijícími niterně. Lidský život na vaší planetě je považován za první smrt. Jinak, jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, lidští tvorové nejsou ani mrtví, ani naživu. Toť důvod, proč jejich stav se jmenuje první smrtí. Budou vzkříšeni Pánem Ježíšem Kristem (nikdo jiný to učinit nemůže) z první smrti buď pravého života, nebo do druhé smrti. Lidští tvorové, kteří přijali pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista a žili ve shodě s tímto přijetím, budou vzkříšeni do pravého života.

Pak tam máte ty na vaší planetě, co věří v nějaké jiné bohy či uctívají nepravého Ježíše či Krista či Pána či Ježíše Krista či Pána Ježíše Krista jako druhou osobu Božství. Tito lidští tvorové fakticky nejsou ani mrtvými, ani naživu a žijícími. Takovou je velká většina lidských tvorů na vaší planetě.

Pak máte třetí kategorii lidských tvorů, kteří pocházejí z mrtvého života pekel. Tito jsou doopravdy mrtví a nic z pravého života a žití není v nich obsaženo: A zase jejich počet je ohromný a neustále vzrůstá.

Přítomnost všech tří projevů (jak je právě uvedeno) určuje povahu vašeho nesentientního života. Poměr počtu lidských tvorů v každé kategorii určí počet jak pozitivních, tak negativních nesentientních životních forem na vaší planetě. Takže máte na své planetě reprezentaci pozitivních nesentientních životních forem i zastoupení negativních životních forem. Negativní reprezentace je značně převládající. Nicméně musíte si uvědomit, že na vaší planetě – tím, že na ní vše je zpitvořené, zprzněné a zfalšované – dokonce i pozitivní nesentientní životní formy jsou zamořeny tím stavem a nevypadají tak, jako cokoli, co se objevuje v pozitivním stavu pravého života.

Podobně jak lidští tvorové, kteří jsou agenty pozitivního stavu (ti, co vyznávají a přijímají pravou přirozenost pozitivního stavu pravého života) a kteří obývají těla zformovaná z elementů mrtvého života, jsou ovlivněni povahou té struktury – právě tak jsou ovlivněny tímto negativním uspořádáním i takzvané pozitivní nesentientní životní formy.

Definice čehokoliv pozitivního je myslitelná jenom ve vztahu ke zřejmému negativnímu zbytku. Jelikož lidští tvorové jsou úplně separováni a izolováni od zbytkového Stvoření a jeho multivesmíru, nelze jim nijak poznat a pochopit, co je ryzí pozitivní stav a jak vypadá. Pročež jejich pozitivnost má ve většině případů velmi malou podobnost k tomu, co je vpravdě pozitivní. Nicméně tím, že lidští tvorové jsou ochuzeni o to, mít takové pravé poznání, přijímá Pán Ježíš Kristus jejich pozitivnost jako takovou, po vzkříšení pak lidští tvorové tohoto druhu budou zbaveni své „pozitivnosti“, očištěni ode všeho negativního, lpícího na nich z pobytu na planetě Nula, a přičleněni pravému pozitivnímu stavu. Vzhledem k tomuto faktu je očividné, jak je životně, osudově a fundamentálně důležité získat pravé poznání a pochopení Pána Ježíše Krista, aby bylo možno být živým a žijícím.

17. Absolutní život Pána Ježíše Krista proniká veškeré jsoucnost a bytí, dává, podporuje, udržuje a reguluje život ve všech jeho formách, okolnostech, stavech, procesech a projevech. Je to také pravdou s ohledem na mrtvý život negativního stavu i na lidský život. Jak si pamatujete, jeden z nejzáhadnějších činů Nejvyššího byl Jeho/Její vstup do negativního stavu všech pekelných cestou přes vaši planetu. Na vaši planetě získal Ježíš Kristus takový druh těla, který Mu/Jí umožnil interakci s negativním stavem a ujmout se vlády nad ním.

Znovu si zde zopakujeme: To tělo bylo speciálním procesem vpojeno fúzí do Nejvyššího a Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista. Jako Pán Ježíš Kristus proniká – prostřednictvím původních elementů zóny vymístění – každého a všechno, také na vaši planetu a ve všech peklech, jakož i v celé zóně vymístění. Takže – jak bylo zjeveno v druhé kapitole této knihy – samotná podstata Boha Pána Nejvyššího podstoupila hluboké změny. Revoluční nová přirozenost Jím/Jí ustanovená nečinila Ji/Jeho nikým jiným než Pánem Ježíšem Kristem. Tato situace vyžaduje, aby veškeré jsoucnost a bytí podleho neodvratně rozhodnému modifikování za účelem akomodace všech vůči této změně. Od této chvíle budou životnost a žití každého určeny tím, jaký druh vztahu a postoje bude mít vůči této Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Aby jedinec mohl být na živu a žijícím, musí uznat a přijmout následující fakta:

(a)

Nejvyšší Bůh učinil Svě Božství lidským v osobě Ježíše Krista na vaši planetě, a to způsobem, popsaným v druhé kapitole. Takže Ježíš Kristus byl pravým Bohem.

(b)

Ježíš Kristus učinil Svě lidství Božským a vzal s Sebou lidské tělo po odchodu z vaši planety. Ve stavu mezidobí mezi ukřižováním a vzkříšením vstoupil do všech Pekelných a tam splnil jedno z nejdůležitějších posláních tím, že podrobil veškerý negativní stav Svě kontrole.

(c)

V procesu času a ne - času, v prostoru a ne - prostoru byl Ježíš Kristus znovusjednocen s Nejvyšším Pánem Bohem a fúzí vpojil Svě lidské tělo do povšečnosti Absolutní Přirozenosti Boží. A tak se Panovník Bůh Nejvyšší stal na věčnost Pánem Ježíšem Kristem.

(d)

Tímto závažným aktem byl dokonán První Příchod Ježíše Krista a započal Druhý Příchod Pána Ježíše Krista.

Na přiznání a přijetí těchto základních čtyř principů bude záviset životnost a žití. Každý, kdo je přijme bez výhrady, bude naživu a žijícím. Každý, kdo je odmítne a popře, stane se mrtvým a nežijícím. Znovu se opakuje: Je nemorální a neetické odvrhovat a popírat tato fakta.

Ve shodě s těmito faktory bude se provádět modifikace života ve všech jeho aspektech a na všech úrovních včetně negativního stavu i lidského života. Čím víc přijímání, tím kladnější bude modifikace; čím méně přijetí, tím zápornější bude modifikace.

18. Tyto čtyři faktory v ustanovení faktu bytí naživu a žití hrají také co nejrozhodnější roli při určování rozličných životních stylů života a žití.

Modalita životního stylu dovoluje životu a žití, aby byly tím, co skutečně jsou. Etický a morální aspekt života a žití – ze stanoviska duchovního – se projevují v životním stylu, jaký se praktikuje. Jelikož jedinec žije a je na živu podle toho, jaký má postoj vůči Pánu Ježíši Kristu – ať ten postoj je jakýkoliv – ovlivňuje záliby, lásky, přitažlivosti, sklony, chování, náhledy, názory, ideje, pojmy a vše, co kdo má, na čem lpí a po čem se pídí.

Zajímavým bodem zde je uvědomit si, že Absolutní Jsoucno a bytí Pána Ježíše Krista dává možnost jakémukoliv životu – včetně mrtvého života negativního stavu i lidského života, aby byl a existoval. Konec konců, bez Pána Ježíše Krista žádný život není myslitelný. Proto život obecně je možný jenom kvůli Absolutnímu životu Pána Ježíše Krista. Dokonce i popření a odmítnutí Pána Ježíše Krista činí mrtvý život negativního stavu možným. Popírat a zavrhouvat je aktivním stavem. Jsoucno a bytí Pána Ježíše Krista umožňuje právě je popírat a odmítat. Bez Jeho/Jejího Jsoucna a Bytí by nebylo ani existovalo nic k popření či odmítnutí. Tak by tedy neexistovalo žádné popírání a odvrhování. Z tohoto můžete vidět, jak vše závisí na Jsoucnu a bytí Pána Ježíše Krista.

Nicméně, kvalita osobního životního stylu závisí čistě na osobním, soukromém a intimním postoji, jaký jedinec projevuje vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak se odráží ve čtyřech činitelích, popsanych v bodě 17.

V pozitivním stavu života všichni plně přijímají novou přirozenost Pána Ježíše Krista s jásáním a s pocitem velké radosti. Dává jim to příležitost získat a sdílet něco docela odlišného, co dosud nemělo své Jsoucno ani bytí. Jelikož plně přijímají Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, jejich životní styl plně odráží tuto přirozenost. Je založena na principech lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dávání a přijímání, sdílení a vzájemného opláčení, na chování, působení, myšlení, citění, chtění, sklonech atd., a to vše kvůli samotným duchovním principům. Je to život radovánek, lahodnosti, radosti, spokojenosti, uspokojení, tvořivosti, produktivity, štěstí a velké užitečnosti všem a hlavně, Pánu Ježíši Kristu. Je to život zbavený problémů a jakýchkoliv nepříznivých zkušeností. Nic z negativního stavu nemůže vstoupit do takového života, stejně jako nic z negativního stavu nemůže se nalézat v Pánu Ježíši Kristu. Kdo odráží Přirozenost Pána Ježíše Krista, odráží i vše, co je obsaženo v té Přirozenosti.

V negativním stavu mrtvého života, založeném na principech odmítnutí a popření Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jakožto i Jeho/Její dřívější Přirozenosti, je životní styl přesným opakem toho, co je životem pozitivního stavu. Popíráte-li či odvrhujete-li pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista, pak také odmítáte a popíráte, co je v té

přirozenosti obsaženo. Takže váš životní styl bude něčím, co není obsaženo v té Přirozenosti.

Namísto lásky budete mít nenávisť a sebe lásku; namísto moudrosti budete mít bláznovství; namísto pravdy budou nepravdy; namísto radosti, slasti a potěšení bude ubohost, chtivost a šílenství, dychtící po co nejnižších smyslných „rozkoších“; namísto provádění věcí v zájmu principů budete vše dělat v zájmu vlastního zisku, bez ohledu na kohokoliv či cokoliv jiného atd. Tot' definice mrtvého života. Tot' život právě nemorálnosti, neetického chování a duchovní ohavnosti. Pročež je mrtvým a nikdo v něm není naživu ani žijící.

Životní styl lidského života odráží překroucení, zprznení a zfalšování jak pravého života, tak i mrtvého života. Do určité míry je nějak lidský život na tom hůře než dokonce i mrtvý život, poněvadž vinou násilné kombinace protichůdných elementů, uměle držených pohromadě speciálním genetickým a duchovním kódem, nemá lidský život žádnou stabilitu, permanentnost ani žádnou jistotu. Nikdo nic nezná jistého o ničem. Jsa v takovém nepřirozeném, rozporném a nemožném stavu, produkuje lidský život přechybné protichůdné, nesmiřitelné názory, mínění, filosofie, náboženství, postoje, životní styly, atd., prohlašované za jediné pravé a božské. Tato situace vyvolává všeobecný lidský životní styl, charakterizovaný napětím, stísněností, ubohostí, válkami, zločiny, agresí, terorismem a čím vším z toho, co tam na vaší planetě máte v takové hojnosti. Jak vidíte, neobsahuje lidský život v sobě nic opravdu pozitivního a dobrého, vycházejícího z pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Nyní budiž řečeno, že nedávno na vaší planetě, jakožto i po celé zóně vymístění, se objevil nový, duchovně nesmiřitelně nebezpečný trend, který ustanoví vznik zcela odlišnému životnímu stylu. Čelíte obrovskému počtu učení, pracovních seminářů, kultů, skupin a trendů prohlašujících, že lék pro všechny nemoci a problémy lidského života se nalézá v nevěnování pozornosti čemukoliv negativnímu, ale namísto toho v tom, že se prostě miluje. Milujte vše tak, jak je, a všechny problémy odejdou. Povšimněte si, že v takové lásce není žádná moudrost. Je to slepá láska, vedoucí slepce a oba skončí v jámě vryté negativním stavem – zabití nebo závažně zranění.

Všechna tato učení, hnutí a trendy jsou původu pekelného, odvádějící vědomí lidských tvorů od existence mrtvého života negativního stavu, aniž by je nejdříve zbavila negativního stavu. Tot' nejúskočnější způsob, jakým zachovávat v lidském životě negativní stav v jeho nejplnější míře, což konečně povede k dočasnému úplnému vítězství negativního stavu na vaší planetě.

Tímto máte být zpraveni a dává se vám na vědomost, že všichni vůdcové takových hnutí, učení, bohoslužeb, trendů, kultů, pracovních seminářů atd. jsou ve většině případů démonickými duchy, kteří se vtělili na vaší planetě za tím účelem, aby dobyli vítězství negativnímu stavu pod maskou lásky a ve jménu Božím.

Aniž tato hnutí plně potvrdí čtyři duchovní faktory, definované v bodě 17, a popřou a odvrhnou jakékoliv jiné reality pravého života, pak si můžete být jisti, že přicházejí z pekel a jeho mrtvého života.

Co prohlašují tato různá hnutí „nového věku“, a to přímo i podvědomě, je to, že máte milovat sama sebe takového, jaký jste. Což znamená: Nevšímejte si svých problémů, protože milujete-li sama sebe, problémy zmizí. Ale co z toho zde vsutku plyne, je: Nezbavujte se svých problémů, ale milujte je, a tak se vám dobře povede.

Nuže: Máte-li rakovinu, například, milujte ji, prosím, a ona odejde. Milování rakoviny, dává se jí negativním stavem více života, který tak podporuje její šíření tak, že nakonec vás zabije i s vaší láskou. Vaše láska k sobě – tak jak jí učí tak zvaní lidští tvorové „nového věku“ – nemá žádnou moudrost. Pravá moudrost té lásky vám říká, že je třeba, abyste se nejprve zbavili svých problémů – negativního stavu – rakoviny, než doopravdy začnete milovat sami sebe. Tím, že se zbavíte svých problémů, vaše láska k samým sobě se ustanoví a více upevní. Aby k tomu mohlo dojít, je někdy třeba použít drastických prostředků. Většina zhoubných nádorů se musí chirurgicky odstranit.

Jak je možno úspěšně a účinně odstranit něco negativního – vaši rakovinu, neznáte-li, nejste-li si vědomi, ba dokonce nechcete-li ani vědět a poznat, co je podstatou vašeho problému – rakoviny? Než se chirurg pustí do odstraňování rakoviny, musí ji nejprve diagnostikovat – přiznat, že negativní stav existuje. Pak se musí shledat, jaké povahy je ta rakovina. Pak následuje určení, v jakém rozsahu se ta rakovina – negativní stav – se rozšířila ve vašem těle a do jaké míry je operabilní. Jakmile dojde k určení všech těchto faktorů, pak se definují a provádějí kroky, vedoucí k uzdravení a vyléčení. Toť přirozený průběh jakéhokoliv procesu. Avšak nyní existující hnutí se záměrně vyhýbají zmínce nebo popisu negativního stavu, považujíce samu snahu za negativní. Namísto toho mluví o lásce a pozitivních citech. Ve skutečnosti vám říkají, abyste milovali negativní stav a přitom pocíťovali uspokojení – i budete přijati v mrtvém životě negativního stavu. Slibují vám nebe v peklech. Samozřejmě slovo „pekla“ vhodně pozapomenou.

Je nutno si uvědomit a uznat ten fakt, že v této chvíli neexistuje žádné učení či hnutí na vaší planetě i po celé zóně vymístění – mimo Nového zjevení Pána Ježíše Krista, jak se odráží v této i předešlých knihách Nového zjevení – jež by se odvozovalo z pravého života pozitivního stavu a pravého Pána Ježíše Krista. Mnoho lidských tvorů, ne-li většina, bude mít ohromné těžkosti s přijetím tohoto tvrzení. Ovšem, v nejzajímavějším smyslu, podle plodů jejich práce určíte, kdo je kdo či co je co, když ne během života na planetě Nula, pak definitivně po odchodu z tohoto fyzického těla a po vstupu do duchovního světa. Jinými slovy: Jejich životní styl a to, co vyprodukoval, bude soudcem pravdy v této věci.

Životní styl nesentientního života závisí jedině na jeho strukturálním genetickém kódu a instinktech, odvozených ze sentientního života, ať je to pravý život, nebo život lidský, či mrtvý život. Není ničím víc než odrazem jejich eventuálních stylů života.

19. Jak si pamatujete z dřívější diskuse, má život všeobecně dvě modalities svého jsoucna a bytí. Jedna je diskrétní a druhá je spojitá. V pravém smyslu tohoto slova nemůže život být a existovat bez svých nositelů, kteří svou vědomou uvědomělostí sebeuvědomění „já jsem“ potvrzují platnost života a činí jej možným.

Nositelé života se seskupují podle diskrétní modalities svého jsoucna a bytí. V rámci této modalities žijí svůj život ve spojitě modalitě, tj. od nejmenšího stupně poznání a projevování života uvnitř diskrétní modalities až do jeho nejvyššího stupně.

Tím, že všichni nositelé života jsou relativními vůči svému Absolutnímu zdroji, tj. Pánu Ježíši Kristu, stává se, že jim dojde zásoba stimulujících faktorů života v mezích té modalities, v níž žijí v daném okamžiku a stavu. Jenom Pán Ježíš Kristus, jsa Absolutním původcem, Nositelem, Vyzařovatelem a Dárcem života, nikdy nemůže mít nedostatek takových stimulací, neboť je neustále tvoří ze Svého Absolutního pramene, v němž jsou nekonečné variace idejí, jaké nepřetržitě plodí pro tento účel. Aby život

byl trvale produktivní, tvořivý, konstruktivní a užitečný – jak to vyžaduje Zákon užitku – musí být stimulován novými možnostmi.

U relativních nositelů života – sentientních entit je tato potřeba vyjádřena v jejich nutkání a touze postupovat dál – jakmile splní svůj účel ve stavu, podmínkách, času a místě, v nichž se nacházejí v tom kterém okamžiku svého života. Postupování někam a k něčemu dále odráží Zákon duchovního pokroku, popsany v desáté kapitole této knihy.

Životní styl a jakost činností, jakými se zabýval nositel života během svého pobytu v mezích diskrétní životní modality a jejího nepřetržitého módu, určuje směr, v jakém se ten postup odehraje.

Jeden z duchovních zákonů života, o němž dosud nebyla zmínka, požaduje důkladné hodnocení jakosti a obsahu vlastního života v mezích i během každé životní modality. Je to Zákon odměny. Stanoví:

„Každý sentientní nositel života – tím, že souhlasil na základě své svobodné vůle a volby nosit a projevovat ten život – si po skončení každé etapy svobodně zvolených povinností a závazků vůči životu, zaslouží být odměněn za své snahy a příspěvky, učiněné v rámci a během každé modality jeho specifického jsoucná a bytí.“

Tou odměnou je obecně nové rozšíření života z Pána Ježíše Krista do nějaké jiné diskrétní modality jsoucná a bytí a jejího vnitřního spojitého módu, nikdy zatím neprožívaného, dokud a tak dlouho, než nositel života v té modalitě splní svůj účel a poslouží užitku. Jsou však specifické aspekty této odměny. Nejen že je darováno Pánem Ježíšem Kristem nové rozšíření života někde jinde, ale je dána také nová kvalita a obsah tomu životu, jaké se nikdy před tím neprožívaly.

Kvalita a obsah nového života, kterého se ujme, a který ponese nositel toho života, se určí jakostí příspěvku, jaký byl vykonán ku prospěchu všech v zájmu principu v rámci a během zaujaté předešlé pozice v těch dvou životních modalitách.

V pozitivním stavu života je kvalita a obsah nového života, jenž se má nosit, vždy lepší a vyšší ve srovnání s čímkoliv dříve prožitým. Vždycky jde o vylepšení všech podmínek nositele toho života. Nicméně, tento princip nenaznačuje, že podmínky v předchozích modalitách byly horší či špatné. V pozitivním stavu pravého života žádné špatné nebo horší podmínky neexistují. Všechny podmínky jsou tam dobré a výtečné. Ale v progresivní modalitě pravého života stávají se tyto podmínky stále lepšími a výtečnějšími. Žádná regrese v tomto stavu není možná. Jedině možnou regresí od tohoto životního módu je případ, kdy někdo je požádán Pánem Ježíšem Kristem, aby se vtělil na vaší planetě nebo v nějaké oblasti zóny vymístění či pekla s určitým posláním, daným Pánem Ježíšem Kristem. Toto je dobrovolná regrese, aby se posloužilo většímu stupni užitku a účelu v pomoci Pánu Ježíši Kristu při Jeho/Její uskutečňování velkého plánu ohledně negativního stavu.

Fakt inkarnace na vaší planetě či vstup do pekel je šokující regresí. Avšak toto se koná NE jako negativní odměňování či odplata, nýbrž jako dobrovolné pověření určitým úkolem. Během doby plnění posláním je vždy riziko, že může dojít k regresí díky faktu, že se lze ztratit v zapletenosti a temnotách negativního stavu nebo se stát otrokem negativního stavu. Toto riziko se bere úvahu a dobře se chápe před přijetím toho

úkolu, kdy je také slíbeno, že dojde ke konečnému osvobození z toho stavu a bude umožněn návrat do progresivního módu pozitivního stavu pravého života, kde se bude pokračovat na úrovni, přerušené tímto posláním. Avšak v rámci pozitivního stavu samotného neexistuje žádný regresivní trend, ba není ani myslitelný.

Situace je stejná i v mrtvém životě negativního stavu, až na to, že vše se děje opačným způsobem. Odměna se stává trestem, neboť jednotlivcův mrtvý život v rámci i během jakékoliv modalit jsoucna a bytí mrtvého života je vždy zlý a negativní. Takový pseudoživot odměňuje své nositele jedinou věcí jakou má – větším stupněm zla a negativity. Takže namísto pokroku je tam každý pod vládou Zákona regrese.

Je nutno, abyste rozuměli, že systém odměn či trestů je zakořeněn v samotné struktuře a přirozenosti života. Účelem je povzbuzovat vznik nových idejí života v pozitivním stavu či znesnadňovat trvání mrtvého života v negativním stavu. V negativním smyslu – jste-li neustále trestáni za svoje „výdobytky“ ve službách negativního stavu – nutká to zamyslet se nad vlastní ubohou situací a dojít konečně k závěru, že nežijete pravým životem. Takový závěr může vyburcovat ve vás touhu po změně vašeho status quo. Dostane se vám tím příležitosti, abyste požádali Pána Ježíše Krista – Jenž/Jež se vám zjeví osobně a soukromě – aby vás vzkřísil z vašeho mrtvého života.

Jelikož přirozenost negativního stavu je vybudována na všem, co je opačné v přirozenosti pozitivního stavu, každá odměna, která je tam někomu udělena, obrátí se v trest. Tot' logický následek takovéto zvrácenosti.

Situace je jiná v případě lidského života. Jak již bylo uvedeno, existují tři kategorie lidských tvorů, nacházející se nyní na vaší planetě. První kategorií jsou agenti pozitivního stavu. Počet těchto je nesmírně malý a zmenšuje se téměř každodenně. Jelikož jsou zástupci pozitivního stavu, podléhají zákonům, které vládou životem pozitivního stavu. Druhou kategorií jsou agenti negativního stavu. Počet těchto se rychle zvětšuje téměř každý den. Ježto jsou zástupci stavu negativního, podléhají zákonům, které vládou mrtvým životem negativního stavu, nerozhodnou-li se ovšem během svého života na vaší planetě konvertovat do pozitivního stavu: V takovém případě – po odchodu z vaší planety – budou uvedeni do speciálních podmínek v Nové škole, kde projdou velice složitým procesem duchovní, duševní i fyzické změny struktury, přestavby a transformace, dostávajíce tak novou totožnost, a budou umístěni v pozitivním stavu pravého života, kde budou podléhat zákonu duchovního progresu. Třetí kategorií jsou otroci negativního stavu – vlastní lidští tvorové. Těchto je převážná většina. V průběhu etapy jejich povinnosti na vaší planetě bylo jim dovoleno, aby svým životním stylem a zafixovanou totožností určili, kam chtějí jít a jaké zákony chtějí následovat. Jelikož z pozice lidského života na vaší planetě nelze dojít ke konečnému rozhodnutí v této věci, dochází k tomu po odchodu odsud.

Lidský život vinou totální nevědomosti a tím, že je nemožnou kombinací všemožných protikladů, nedovoluje tvorům vidět či postihnout skutečnou pravdu či v čem spočívá skutečný život. Proto není možno je soudit ve stavu jejich nevědomosti. Na místo toho jsou uvedeni po jejich fyzické smrti do rozličných podmínek v mezesvětě, kde se vyjeví jejich přednosti a totožnosti, a tak se jim dovolí provést volbu na základě pravdivé informace a znalosti, nikoliv na základě nevědomosti, hádanek, převráceností a nejistot lidského života. Problémy s lidskými tvory jsou v tom, že nevědí, co je pravda. Členové mrtvého života vědí, co je pravda, ale popírají a odvrhují ji. Členové pravého života znají pravdu, přijímají ji a inkorporují do svých životů. Pouze lidští tvorové

nemají žádnou znalost pravé skutečnosti jakéhokoliv života. Proto nejprve musí být dekontaminováni od tohoto stavu a seznámit se s alternativami.

Odměna lidského života je založena na faktu, jak silně lidští tvorové se pokoušeli co nejlépe plnit svůj úkol v zájmu principu, bez úmyslného ubližování, podvádění, zpronevěření nebo nenávidění atd. V jejich případě jediným rozhodným činitelem v jejich prospěch či proti nim je záměr, s jakým činili to, co činili. Následky jejich činností nejsou dobrým či spolehlivým ukazatelem pro nic, neboť vše, co lidští tvorové konají, činí to na základě převráceného a zprzněného chápání života a jeho principů. Tato situace umožňuje, že mnohé lidské činy se jeví jako dobré a pozitivní, zatímco vše je produkováno se zlým úmyslem. Současně některé skutky mohou se jevit jako špatné a záporné a přitom jsou konány pro dobrý účel. Proto je určena kvalita lidského života a jeho odměna či odplata pouze podle záměru, s jakým lidští tvorové přistupují ke svým činnostem.

Jejich záměr se bere v úvahu až po ukončení lidského života na jejich planetě. Je použit jako základna, na níž se provádějí všechna rozhodnutí a volby s ohledem na jejich budoucí osudy. Pro tuto situaci je tedy radno, aby lidští tvorové velmi pečlivě prozkoumávali všechny své záměry při konání čehokoliv. Toto se má činit neustále.

Odměňovací systém nesentientního života je ve vytváření jeho bezpečí a jistoty v pozitivním smyslu; nebezpečí, nejistoty a destrukce v negativním smyslu; a přežití nejsilnějšího ve smyslu lidského života. Jak si vzpomínáte, jsou nesentientní životní formy pouhými souvztažnostmi záležitostí sentientních myslí.

20. Odměňovací systém vlastního stavu a procesu jakéhokoliv života také působí jako zpětná vazba, již shora zmíněná. Informuje nositele života o tom, jak si počíná a jaký je dosah jeho životní činnosti na všechny účastníky v rámci diskrétní modalitě a během spojitěho modu jejich života v každém okamžiku jejich jsoucna a bytí. Tato zpětná vazba je nutnou průvodní okolností života, neboť dává nositelům života motivaci k tomu, aby pokračovali ve svých životních aktivitách. Poskytuje smysl a účel jejich životům, a jsou tak povzbuzováni k neustále lepší činnosti. Bez tohoto typu zpětné vazby byl by život pro jeho nositele beze smyslu, nadávající jim motivaci v něm pokračovat.

V pravém životě pozitivního stavu se tato zpětná vazba provádí neustále. Každý ví, jak si počíná a jak jeho příspěvek k životu působí na všechny ostatní. Nic není skryto před nikým a každý může prožívat okamžité potěšení a radost při pohledu na výsledky vlastních činností i na plody, jaké přinášejí.

V mrtvém životě negativního stavu trest neúčinkuje jako zpětná vazba. Je považován za náhodný zjev, vztahující se přímo k realitě mrtvého života. Fakticky je trest vnímán jako vyvrání nad někým a účelem je kout další pikle s tím, aby se vyvrálo nad tím, kdo vás první přechytračil, tak aby byl potrestán ještě krutěji, než jste byli vy. Je tedy vidno jasně, že zpětná vazba v negativním stavu spočívá v tom, jak může jeden nositel mrtvého života úspěšně přechytračit nebo vyřídít jiného nositele mrtvého života za selhání, které mu umožňuje přechytračeného potrestat.

V lidském životě pravá zpětná vazba není možná. Původně byl tak záměrně zfabrikován, aby ochudil lidské tvory o jakoukoli zpětnou vazbu jejich činností. Ta, jakou lidští tvorové dostávají, není opravdovou zpětnou vazbou, protože neprochází diskrétní modalitou života. Pravá zpětná vazba je možná jenom tehdy, přichází-li ze

všech úrovní diskrétní modality a spojitého modu života simultánně. Lidský život je izolován a separován, a proto je sebenapájející se smyčkou, která nemá rozeznatelné či přímé zkušenostní vstupy ze žádné jiné životní modality. Z tohoto důvodu jsou lidští tvorové připraveni o jakoukoliv vědomou znalost o tom, jak aktivity lidského života ovlivňují multivesmír vůbec, ani o tom, jaký mají dosah na jiné životní modality. Důvodem pro tyto okolnosti lidského života je to, že se tím znázorňuje povaha života nemajícího žádnou přímou zpětnou vazbu o ničem z ničeho nebo od nikoho v jiném modu života. V takovém životě se mohou nejlépe projevit všechny důsledky, následky a výsledky negativního stavu.

Jak je obvyklé, odrážejí se v nesentientním životě všechny korespondující faktory každé modality sentientního života.

21. Jinou funkcí odměňovacího systému života obecně je vytvářet pocity ocenění, uznalosti a vděčnosti za příležitost a výsadu být nositelem života. Při pohledu na vlastní životní činnosti a při prožívání přímého vlivu, jaký má všechny ostatní, vyvstane pocit hlubokého ocenění, uznání a vděku za jsoucno, kterým kdo je, a za bytí v životní modalitě, v jaké existuje.

Tato situace má dvojí směr. Nejen se cítí vlastní oceňování, uznalost a vděčnost za tento stav, ale také se vnímá jako zpětná vazba, že je někdo oceňován a uznáván a že se mu děkuje za to, čím je a co dělá. Tato situace existuje také na vyšší úrovni vztahu mezi Absolutním zdrojem života – Pánem Ježíšem Kristem – a relativním nositelem života. Vyjadřuje se vděčnost, uznalost a ocenění Pánu Ježíši Kristu za svěřeni jedinečného života, jehož je nositelem, a zároveň se děkuje, prokazuje uznalost a ocenění Pánem Ježíšem Kristem za bytí věrným, oddaným, zasvěceným a spolehlivým služebníkem a nositelem Jeho/Jejího života. Zpětná vazba tohoto druhu funguje jako největší možný motivující faktor, aby se konalo co nejlépe při plnění povinností a závazků ve funkci nositele tohoto jedinečného života.

V mrtvém životě negativního stavu – tím, že vše v něm je opakem stavu pozitivního – vděčnost se mění v požadavky, uznalost v ponižování a degradaci a ocenění v snížení hodnoty a vyhrožování trestem.

Lidský život sestává ze směsice obou těchto fenoménů, jenže ve stavu zvráceném, zprzněném a vzhůru nohama. Ve většině případů jeden je chválen za to, že něco dělá ve vlastní prospěch, a činí-li něco pro druhé, pak jen tehdy, naplňuje-li to materiálně, jak se říká, jeho vlastní kapsu. V lidských válkách, na příklad, ten jedinec je dekorován nejvíc, který zabije největší počet takzvaných nepřátel. Považuje se za blázna a nepraktického ten, kdo stráví hodně času nad něčím nehmatatelným, abstraktním či duchovním. Kolik lidských tvorů, na příklad, čte knihy, jaké se zabývají Novým zjevením či podobnými věcmi ?

Z druhé strany, ačkoli jsou lidští tvorové schopni vyjadřovat svou uznalost, vděčnost a ocenění – a což také často dělají, avšak ve většině případů nevhodně či pro špatné důvody – přesto nemají zkušenostně přímý prožitek vděčnosti, uznalosti a ocenění za to, co dělají a co jsou, od jiného modu, zdroje či rozměru života. Jsou ohraničení a žijí izolovaně ve vlastní sféře neobyčejně podivného a nemožného života.

Vyjadřování a vjem uznalosti, vděčnosti a ocenění vyžaduje stav plného vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“. Z tohoto důvodu nesentientní život neobsahuje tuto

zkušenost, ačkoliv sentientní entity mohou oceňovat jeho krásu, užitečnost a funkci, ba i jej učinit ještě více takovým.

22. Při posuzování konceptu života obecně nutno vzít v úvahu určité důležité atributy života. Z nich lze rozeznat a pojímat zcela nové aspekty života.

V pozitivním pojmání života nejdůležitějšími atributy jsou krása a elegance. Život je krásný a elegantní. Pojem krásy se vztahuje k femininnímu principu života. Pojem elegance k maskulinnímu.

Vnímání životní krásy a elegance vyvolává v jeho sentientních nositelích pocit obdivu a zbožňování vůči Absolutnímu Stvořiteli Krásného a Elegantního života – Pánu Ježíši Kristu, který dává zrod této krásě a eleganci, jsa Sám/Sama Absolutní krásou a Elegancí.

Existuje obecný i specifický význam krásy a elegance života. Obecný význam se vztahuje k vnímání tohoto, že život v sobě a sám sebou, jakožto i v jeho Absolutním zdroji již samou svou podstatou je překrásný a elegantní. Pravý život je vždycky takový. Je obdivuhodný, zbožňovatelný a má se prožívat způsobem krásným a elegantním. Ve specifickém smyslu je krása a elegance života projevována v nekonečných variacích a způsobech dojmů a výrazů prostřednictvím a pomocí jedinečných nositelů života. Každý jedinečný nositel života vnímá a vyjadřuje rozličný, neopakovatelný a nenapodobitelný aspekt životní krásy a elegance.

Díky tomuto uspořádání jsou všichni nositelé pravého života nesmírně krásní a elegantní svými vlastními jedinečnými, neopakovatelnými a nenapodobitelnými způsoby a rysy. Jak víte, každý nositel života a jeho krásy a elegance je obrazem a podobenstvím Stvořitele života – Pána Ježíše Krista. To poukazuje na fakt, že Pán Ježíš Kristus je nejkrásnější a nejelegantnější Tvůrce, Vyzařovač a Dárce života v absolutním smyslu.

Ve zvláštním smyslu, láska, dobro, náklonnost a pozitivní skutky jsou vždycky překrásné. Moudrost, pravda, víra, logika a rozum jsou vždy elegantní. Proto čím více je kdo milující a moudřejší, tím je krásnější a elegantnější.

Jak vidíte, jsou atributy lásky a elegance určeny stupněm něčí lásky a moudrosti, dobra a pravdy, pozitivních skutků a víry. Stav lásky a proces moudrosti pak rozhoduje o vnitřních procesech a zevních formách životních projevů. Čím je vyšší stupeň lásky a moudrosti, tím větší je krása a elegance vnitřních či duševních pochodů a zevních forem života. Jinými slovy: Čím větší stupeň lásky a moudrosti, tím větší krása a elegance duše a těla. Protože Pán Ježíš Kristus je Absolutní láskou a Absolutní moudrostí, je Absolutně krásný a Absolutně elegantní. Toť přirozenost pravého života.

V mrtvém životě negativního stavu, jako vždycky, všechno je pravým opakem. Krása se zvrhává v ošklivost a elegance v nepořádnost. Nositelé mrtvého života zbožňují a obdivují vše, co je šeredné a nepořádné. Čím větší stupeň zla a nepravdy, tím větší ošklivost a nepořádnost. Stav zla a proces nepravdy rozhodují o vnitřních pochodech a zevních formách projevování mrtvého života. Čím větší stupeň zla a zfalšovanosti, tím je větší ošklivost a nepořádnost duše i těla. V negativním stavu mrtvého života vždy existuje souhlas mezi zlem a nepravdou a způsobem, jak se kdo vyjadřuje a vnímá a jak se jeví v očích ostatních. Protože se tam milují všechny druhy zla a

nepravdy, zbožňují a obdivují se ti, co jsou schopni projevovat takovou „lásku“ ve stupni co možná nejvyšším, jsouce zároveň šerednými a nepořádnými v co možná největším stupni.

V lidském životě je situace jiná. Jak víte, je lidský život výsledkem násilné, neobyčejné, nepřírozené a nemožné míchaniny pravého života, života mrtvého a nesentientního života. Navíc je tato míchanina či umělá kombinace ještě více převrácena, zprzněna a zmrzačena. Tato situace působí, že lidé vnímají nezvyklým způsobem, co je krásné a elegantní. Tím, že nemají přímý přístup k jiným dimenzím a světům, tím, že jsou před nimi převážně uzavřeny dveře k niterné a vnitřní sféře jejich vlastní mysli, jsou lidští tvorové omezeni na vnímání a určování krásy a elegance z pozice vnějšího pozorování pomocí zevních smyslových orgánů jejich zevní mysli. Takže posuzují krásu a eleganci většinou podle jejich zevní zdánlivosti a ne podle pravého stavu niterné a vnitřní dispozice něčí mysli.

Převrácenost a zprzněnost rozporuplné kombinace, z jaké sestává lidský život, vedou k prapodivnému stavu, o němž nikde a nikdy jinde nikdo neslyšel. Pouze v lidské životě můžete se setkat s nehoráznou diskrepancí, jež existuje mezi niternými dispozicemi a zevními projevy. Takže lidští tvorové se mohou jevit navenek, ve své tělesné formě jako velice krásní a elegantní, zatímco niterně a duševně jsou oškliví a nepořádní. A naopak: Někteří lidé mohou se jevit jako oškliví a nepořádní zevně, ale přitom jsou dobrými lidskými tvory, krásnými a elegantními niterně a vnitřně. Tato situace vyvěrá ze známé skutečnosti, že pouze lidští tvorové jsou schopni myslet a cítit jedno a současně vyjadřovat a říkat naprostý opak toho, co myslí a cítí. V lidské životě existuje velice nepatrná souladnost mezi niterným stavem a zevním vyjádřením toho stavu. Okolnosti této povahy neexistují nikde a nikdy ve Stvoření ani v ostatních oblastech zóny vymístění či mrtvém životě negativního stavu.

Tyto zvláštní okolnosti lidských tvorů ilustrují životní styl, jaký je nejen odpojen od niterného, duchovního pramene, nýbrž je s ním v rozporu, poskytující tak lidským tvorům dvojí standard a dvojí závaznost ve všech aspektech jejich života – lidského života. Kvůli těmto okolnostem, lidský smysl pro krásu a eleganci je docela zvrhlý, dávající lidským tvorům velmi malé ponětí o tom, co je pravá krása a elegance. Nejblíže jsou schopni se k tomuto vnímání lidští tvorové dostat prostřednictvím některých uměleckých děl. Toto zvláště platí o jejich tak zvané klasické hudbě. Díla Bacha, Haydna, Mozarta, Beethovena, Schuberta, Dvořáka, Brahmsa, Mendelsohna, Chopina a jiných jsou s to dát určitý vzdálený dojem toho, co je vskutku pravá krása a elegance. Ovšem, měli byste slyšet, co tito skladatelé zkomponovali od doby svého příchodu do duchovního světa !

Ve skutečnosti pravá krása a elegance mají svůj počátek v duchovním světě pozitivního stavu. Co u lidských tvorů je vrcholným dostižením v této oblasti, v pravém životě pozitivního stavu je to pouhým počátečním krůčkem.

Nesentientní životní formy plně odrážejí v tomto ohledu podmínky sentientní mysli. V pozitivním stavu pravého života zjevují se překrásné a elegantní druhy různých zvířat a rostlin v souladnosti s povahou jejich tvůrců a příjemně zdobí jejich prostředí. V mrtvém životě negativního stavu nesentientní životní formy přesně odrážejí ošklivost, nepořádnost, krutost a zvěřskou přirozenost jejich pánů.

V lidském životě odrážejí nesentientní životní formy dvojí standarty, protiklady, převrácenosti a zprzněnosti lidských tvorů a ty dávají život nesčetným nesentientním životním formám všech odstínů, stupňů a směsic pozitivní i negativní povahy v rámci

stejných zvláštních forem. Tak, jak lidští tvorové obsahují v sobě smíšené pozitivní i negativní rysy ve zvráceném stavu, tak je tomu i u jejich nesentimentálních životních forem.

23. Jinou fundamentálně důležitou okolností života obecně je jeho strukturální zákonitost a řádnost. Tato se vztahuje ke kráse a eleganci stejně, jako se krása a elegance vztahuje k femininitě a maskulinitě. Takže může se říci, že zákonitost a krása patří k femininnímu principu, kdežto řádnost a elegance – k principu maskulinnímu. Anebo: Jedno pochází z lásky – zákonitost; a druhé z moudrosti – řádnost. Zákon a řád jsou prostředky, jakými je život uspořádán, organizován a řízen.

Vrozený povaze samého života je stav jeho zákonitosti a proces jeho řádnosti. Protože život vždy vyvěrá z jeho Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, je Pán Ježíš Kristus Absolutním stavem všech Zákonů a Absolutním procesem veškerého Řádu života. Může se správně říci, že Pán Ježíš Kristus je Absolutním zákonem a Absolutním řádem v Sobě i Sebou. V kombinaci těchto dvou stavů života v Pánu Ježíši Kristu spočívá Jeho/Její Božská prozřetelnost. Touto Božskou prozřetelností i skrze ni On/Ona ovládá a řídí veškeré Stvoření v jeho veškerém multivesmíru i zónu vymístění, jakož i vaši planetu.

Zákony jsou principy, jakými je dovoleno životu být. Řád je princip, jakým je životu dovoleno existovat. Jsoucní je zákonné. Bytí je řádné. Řád se ustanovuje logikou zákonů. Zákony jsou podmínky, na nichž se život buduje. Některé z těchto zákonů byly definovány v desáté kapitole této knihy. Některé z nich se specificky vztahují na stav Stvoření, na samotný život a na Přirozenost Pána Ježíše Krista. Tyto, právě zmíněné, nelze definovat ani zjevit v žádných lidských termínech.

Pravý život pozitivního stavu je vždycky zákonný a řádný, protože odráží obraz a podobenství svého Stvořitele. Nositelé tohoto života také nosí všechny životní podmínky, stavy, procesy, faktory a atributy. Proto jejich život není jenom odrazem jeho zákonitosti a řádnosti, ale oni sami jsou zákonní a řádní. Zákon a řád, jak se říká, je vryt do jejich mysli a srdce.

V mrtvém životě negativního stavu je principem se protivit všemu v pravém životě pozitivního stavu. Takže mrtvý život je řízen principy nezákonnosti a nepořádku. Zla jsou nezákonná. Nepravdy jsou neřádné. Nepořádek je ustanoven nelogickou nezákonností. Nezákonnost je právě tou podmínkou, na niž se buduje mrtvý život. Principem negativního stavu je nemít žádné principy. Je to divoká džungle bezzákonnosti a nepořádku. Teprve od doby, kdy Pán Ježíš Kristus převzal od pseudotvůrců moc nad mrtvým životem negativního stavu, byla tam zavedena určitá přísná pravidla řídící jejich každodenní život, aby byli uchráněni od vlastní destrukce svojí nezákonností a neřádností.

Lidský život je odlišný ve všech ohledech. Je řízen speciálně navrženými a dovolenými principy, které lidským tvorům určují, co je zákonné a řádné. Tím, že mají velice málo přímého spojení s čímkoliv zákonným a řádným v pravém životě či životě mrtvém, nemají lidští tvorové žádnou pravou představu o tom, co jsou vskutku zákon a řád, které vládou Stvořením. Takže jsou nutně řízeni řadou návodů, uvalených na ně zvenčí, které nazývají zákony, a které jim jsou vnuceny zvláště ustanovenou legální institucí – policií. Jelikož lidská přirozenost je vybudována na protikladech, zkresleninách a zvrácenostech všeho dosažitelného, jsou jejich zákony a řád plně protikladů, nesrovnalostí, zkreslenin a perversí, nemajících v sobě žádné sjednocující

elementy, lišících se široce od jedné kultury k druhé, od jedné země k druhé a od jednoho náboženství k druhému. Tato situace ještě více posiluje princip nejistoty a zmatku, na němž se buduje lidský život.

Formy nesentientního života jsou řízeny kódy a instinkty včleněnými do jejich struktury, která je v souladu se strukturou sentientní mysli v každé modalitě života, dovolující jejich jsoucno a bytí.

24. Jinými integrálními atributy života jsou stálost a důslednost. Život je stálým fenoménem. Fakticky – jak bylo definováno na začátku této kapitoly – je život jedinou realitou, která je a existuje. Vše ostatní se odvozuje z jeho reality. V tomto smyslu je stálost jakéhokoliv života důsledným fenoménem. Tím, že je stálý, je život důsledný. Jelikož se život odvozuje ze svého Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, může se říci s jistotou, že Přirozenost Pána Ježíše Krista je Absolutně stálá a Absolutně důsledná. Stálost vychází z femininního principu a jeho lásky, dobroty a kladných skutků. Láska a Dobrota Pána Ježíše Krista je stálá. Důslednost vychází z maskulinního principu a z jeho moudrosti, pravdy a víry. Moudrost a Pravda Pána Ježíše Krista je důsledná. Nositelé pravého života, jsouce obrazy a podobami svého Absolutního zdroje, odrážejí tyto atributy života. Ve svém vlastním životě jsou stálí a důslední. Princip stálosti jako integrální atribut jejich života dává jim pocit bezpečí. Jsou bezpeční ve svém životě. Princip důslednosti jako integrální atribut jejich života dává jim pocit jistoty. Cítí se jistí ve svém životě.

Stálost je specifickým životním zákonem, přispívajícím k zákonnosti života. Důslednost je specifickým životním řádem, jenž přispívá k řádnosti života. Stálost je krásná a důslednost je elegantní. Život miluje svou stálost a v té lásce ukazuje důslednost v jejím projevu. Stálost zajišťuje stabilitu života. Stavem stálosti je život vždy stabilní. Důslednost zajišťuje tok vyrovnaného života. Díky procesu důslednosti život je vyrovnaný. Stálost zajišťuje, že život vždy je. Důslednost zajišťuje, že je to tentýž život.

Jak víte, je jen jediný zdroj pravého života – Pán Ježíš Kristus. Toto je stálý fenomén. Důslednost spočívá ve faktu, že život vždy bude vytékat ze stejného zdroje – z Pána Ježíše Krista. Takto je stejným životem. V tomto lze rozeznat stálost života. Není myslitelný žádný jiný pramen života. Každý jiný zdroj produkuje buď mrtvý život negativního stavu, nebo lidský život nejistoty a zmatku.

V tomto ohledu mrtvý život negativního stavu se neustále protíví přirozenosti pravého života. Má za účel popírat a odmítat stálost a důslednost pravého života. Právě tímto je mrtvý život stálý a důsledný. Ovšem tento typ důslednosti a stálosti je ve skutečnosti přechodnost a nedůslednost. Tím, že nemá nic z pravého zdroje života, to jest z Pána Ježíše Krista, a jsa ve stálém a důsledném zapírání a odmítání pravého života, je mrtvý život negativního stavu neschopen mít permanentnost své stálosti. Je proto přechodná a podléhající zkáze. Důslednost v jeho nárocích, vyvěrající z přechodnosti a dočasnosti, je pouze relativní. V tomto smyslu není mrtvý život negativního stavu bezpečný a jistý, protože postrádá pravou stálost a důslednost. Stálost a důslednost může být přívlastkem jenom něčeho, co vždy je a existuje. Není možno vytvořit žádný takový přívlastek mrtvému životu negativního stavu.

Naproti tomu lidský život, jsa životem rozporů a zkreslení, vystupuje jako souhrn nedůslednosti a nestálosti. Neustálý strach před smrtí lidského hmotného těla, do něhož lidští tvorové vkládají tak mnoho životního významu a účelu, znemožňuje, aby

se zakoušela stálost života. Toto pak činí všechny životní procesy nedůslednými. Jejich ponětí důslednosti a stálosti jest jen zkreslením pravé skutečnosti. Nedává jim žádný zážitek bezpečí a jistoty. Není nic stálého v lidském životě. Pocit nepermanentnosti prosakuje všemi aspekty lidského života, jsa příčinou mnohých lidských problémů, jak se to popisuje v předešlé kapitole.

Nesentientní životní formy jako obvykle odrážejí tyto stavy pravého života, mrtvého života i lidského života. Nezměnitelně jsou souvztažností toho kterého modu sentientního života. Čím stálejším je život jeho původců, tím stálejším a důslednějším je i nesentientní život.

25. V povšechnosti životního stavu a procesu jsou jisté specifické rysy života, jaké mu dávají určitý charakter. Očividně život má svůj vlastní charakter. Vyvěrá z Charakteru svého Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista. Všichni nositelé pravého života odráží tento charakter svým jedinečným vlastním způsobem.

Hlavní rysy charakteru života je jeho nevinnost, ušlechtilost, skromnost a pokora. Ve své základní struktuře je tento charakter patrný v jednoduchosti a úspornosti. Životní složitost je vyjádřena v jednoduchých elementech života, jakými jsou formovány jedinečné a neopakovatelné či nenapodobitelné útvary. Tyto útvary se spojují navzájem, aby vytvořily rozmanité shluky života. Tyto shluky života se pak vzájemně navazují, aby vytvářely multivesmír života. Úspornost života odráží tuto prostou strukturu. Definuje jakoukoliv životní situaci z jejího nejjednoduššího aspektu, aniž by dovolovala vstup zamotanému, složitému a matoucímu vysvětlení jakékoli struktury či dynamiky života.

Život nemůže být složitější než jsou jeho nositelé. Jinak by jej nemohli nosit. Tím, že je takový, představuje se život ve své ušlechtilosti, skromnosti, pokoře a nevinnosti. Čím více se vyskytuje z těchto rysů života v jeho nositelích, tím více sami nositelé jsou ušlechtilí, pokorní a nevinní. Uvědomění, že život nevychází z těchto jeho nosičů, nýbrž z jeho Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, činí je více žijícími a naživu, jakož i ušlechtilejšími, pokornějšími a nevinnějšími.

Nevinnost života se definuje čistotou jeho stavu a procesu, který není zamořen ze žádného jiného pramene a odkazuje veškerý zdroj života zpět ke svému původci – Pánu Ježíši Kristu, a který se zříká toho, že stvořil sám sebe bez jakéhokoli vyššího zdroje.

V mrtvém životě negativního stavu se toto vše popírá a odvrhuje. Členové mrtvého života, nárokující si být pramenem jejich vlastního života, stanou se nakonec arogantními, drzími, vychloubačnými, naporáďenými, namyšlenými, velikášskými a nafoukaně egoistickými. Toto jsou obvyklé rysy mrtvého života negativního stavu, které jsou doprovázeny nesmírnými komplikacemi, zapleteností, zatemnělostí, zmateností, byrokratičností, vysvětleními plnými vytáček, falešným ospravedlňováním a naprostým nerozumem.

Lidský život je charakterizován stupidností, bláhovostí, nevědomostí, nezpůsobilostí a kombinací převrácených rysů nevinnosti, ušlechtilosti, skromnosti a pokory umístěnou do nesprávných pramenů. Lidští tvorové nevědí, odkud život přichází. Věří, že povstal evolučním procesem z nejnižších nesentientních životních forem z mrtvé kosmické směsice, anebo byl stvořen nějakou vyšší mocí zvanou Bohem, jehož povahu ve svém nazírání zpitvořili pomocí dogmat a nauk svých směšných náboženství a filosofii do takové míry, že z pravého poznání skutečné Boží

přirozenosti nezbylo v nich nic. Buď zjednodušují život až příliš moc, takže to nemá žádný smysl, anebo ho tak nehorázně komplikují, že většina lidských tvorů se vzdá veškeré snahy vypátrat, v čem vlastně lidský život spočívá.

Povaha nesentimentního života úplně odráží tyto tři rozličné přístupy jejich vlastního zvláštního způsobu.

26. Jiný důležitý životní rys má co činit s jeho dynamikou. Ve všech svých dynamických aspektech má pravý život povahu pohyblivosti, ohebnosti, adaptability, přizpůsobivosti, tekutosti, měnitelnosti, rozmanitosti a mnohostrannosti. Jako vše ostatní, odvozují se i tyto rysy dynamického aspektu života z Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, kdož jest absolutně dynamický, flexibilní, rozmanitý, všestranný, pohyblivý atd. Je zde důležité uvědomit si znovu a zas ten faktor, že pravý život není stagnujícím stavem. Ve skutečnosti stav stagnace je zabijákem pravého života. Existuje stále dynamické proudění života, projevované ve shora zmíněných charakteristikách.

Pohyblivost znamená pohyb života různými směry v jeho diskrétní modalitě i spojitých modalitách. Flexibilita značí, že život je schopen na sebe vzít mnohé formy, stavy a podmínky. Adaptabilita označuje schopnost života zachytit se za jakýchkoliv okolností, v jakémkoliv stavu a procesu a včlenit sebe do nich. Přizpůsobivost znamená, že život je schopen sladit se s jakoukoliv situací a včlenit ji do svého obsahu. Tekutost značí, že rysem života není stagnující, nepohyblivý stav, nýbrž proudění mnohými směry. Změnitelnost označuje životní schopnost transformovat jakékoli své stavy, okolnosti a procesy ve zcela nové a odlišné. Rozmanitost označuje, že život je schopen projevovat sebe v nekonečných variacích forem, stavů, okolností, podmínek a procesů. Všestrannost znamená, že život má mnoho druhů užitečnosti a použitelnosti.

Takovým je život v pozitivním stavu.

Tím, že mrtvý život negativního stavu se stanoví proti všemu z pravého života stavu pozitivního, jeho rysy jsou nepohyblivost, nepoddajnost, neadaptibilita, nepřizpůsobivost, stagnace, rigidnost, uniformita a omezenost. Tot' pseudodynamika mrtvého života negativního stavu, která mu dává typický mrtvý charakter.

Lidský život je nepřirozenou a nezdravou míchaninou charakteristik mrtvého života a převrácených, jakožto i zprzněných charakteristik pravého života. Fakticky, jednou z hlavních strukturálních charakteristik lidského života zvlášť je to, že není jenom kombinací protichůdných elementů mrtvého života, nesentimentního života a pravého života, ale cokoli obsahuje v sobě z pravého života, vše to je zvrácené, zprzněné či docela zfalšované. Aby bylo možno náležitě pochopit povahu lidského života, je nutno mít na zřeteli tento fakt neustále. Dává to lidskému životu úplně jinou perspektivu.

Nesentimentní životní formy jsou zrcadlovými obrazy těchto charakteristik v rámci každé sféry sentimentního života, odrážející svým charakterem, co jim sentimentní mysl vtiskne, bez jakéhokoliv ponětí sebeuvědomělosti či „já jsem“.

27. Ze stanoviska duchovní mravnosti a etického obsahu života je možno pravý život charakterizovat jako vždy objektivní, spravedlivý, náležitý, nestranný a rovný ve všech svých aspektech.

Objektivita života se odráží v jeho vnímání a rozlišování všeho tak, jak to opravdově existuje, aniž by co přidával či odebíral z jeho obsahu a povahy. **Spravedlnost** života se projevuje v zajišťování každé situace, každých okolností a každého stavu vším, co jim patří a co je přesně podobné. **Náležitost** života poukazuje na to, že život činí jen to, co je pravé a vhodné. **Nestrannost** života znamená, že se jím neberou v úvahu žádné jiné činitele, než ty, které jsou jeho, od něho, z něho a související s ním samým. **Rovnost** života značí, že se nedává přednost jednomu či druhému nositeli života, ale se všemi zachází stejně. Vždyť jsou nositeli téhož života, ač existují v nekonečných varietách, podobách a způsobech jeho manifestování. Nezapomeňte, že nejzazší zdroj života je jenom jeden – Pán Ježíš Kristus. V Pánu Ježíši Kristu každý je stejně rovný, důležitý, zvláštní, cenný a potřebný jako každý jiný. Takže v pravém životě není možné žádné preferenční zacházení. Bylo by to porušením principů životní stejnosti.

Mrtvý život negativního stavu je založen na subjektivnosti, nespravedlnosti, nenáležitosti, stranictví a nerovnosti. Každý se tam považuje za něco důležitějšího, více zvláštního, potřebnějšího, cennějšího a povýšenějšího nad každého jiného. Za takových okolností se nikdy nemůže vykonávat žádná pravá spravedlnost, objektivita a nestrannost, neboť se tam přistupuje k jiným z pozice přivlastněné a předpokládané nadřazenosti, považující všechny ostatní za sobě podřadné.

Lidský život je prapodivnou kombinací obou shora uvedených faktorů, jenže ve zcela zpitvořeném, zvráceném a zfalšovaném pojmání objektivity, spravedlnosti, rovnosti a nestrannosti pravého života. V tomto ohledu je lidský život formou působení krajností obsažených uvnitř téhož systému, ba dokonce uvnitř téhož jedince, který tak může demonstrovat oba extrémy souběžně. Tento druh krajností, jenž se zjevuje v tomtéž systému či jedinci simultánně, představuje nemožnost, která byla učiněna možnou umělou a násilnou kombinací elementů mrtvého života se zpitvořenými, zvrácenými a zfalšovanými elementy pravého života. Proces, v jakém probíhá obludná kombinace, odráží nanejvýš duchovně nemravný a neetický čin, vrcholící v nedostatku jakékoliv objektivity, spravedlnosti, soudnosti, náležitosti, nestrannosti a rovnosti. Kvůli tomuto jsou tyto charakteristiky v lidském životě úplně nesprávně pochopeny, vykládány, uvedeny na zcestí a zmrzačeny. Proto mají v lidském životě malou cenu. Mohou se zpitvořovat, ohýbat, předefinovávat a zvráceně interpretovat, jak se komu hodí a jak vyžaduje ta která situace a okolnost. Soudní síně lidských legálních systémů odrážejí tuto situaci nejlépe.

Pojímání těchto charakteristik pravého života požaduje vysokou úroveň sebeuvědomění či vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“. Protože nesentientní život nevlastní takovou kvalitu, je řízen svými strukturálními genetickými kódy a instinktivními pudry jemu určenými příslušným sentientním životem.

28. Nakonec, jak je zřejmé z bodu 17, znalost, chápání a uplatňování všech těchto principů života obecně určuje, jak je kdo naživu a žijící. Jelikož všechen život, včetně mrtvého a lidského, závisí na jsoucnu a existenci jediného Absolutního zdroje života – Pána Ježíše Krista, jenž je Absolutním duchem, je pravé pojmání života vždy duchovního rázu. Z tohoto důvodu znalost, chápání a uplatňování duchovních principů života ustanovuje život a žití. V tomto ohledu vše se odvozuje z duchovních principů. Pokus o vyvozování čehokoliv z principů jiných než duchovních vede k aktivaci negativního stavu a ustanovení mrtvého života, jakožto i k fabrikaci lidského života.

Existuje duchovní zákon, který byl definován a mnohokrát se opakoval dříve, který se zde opakuje pro zdůraznění jeho důležitosti, vyžadující, má-li se život řádně a plně projevit, jak je zde uvedeno, aby sledoval určitý směr. Ten směr je: Od nejnějnějšího duchovního přes vnitřně duševní k zevně - vnějšímu, fyzickému a přírodnímu.

Mrtvý život je založen na principech, které sledují zcela opačný směr. Lidský život byl založen na porušení všech zákonů a principů jejich zprzněním, zkreslením, zfalšováním a zmrzačením.

Pravý život se ubírá cestou těchto duchovních principů a tímto důležitým aktem umožňuje to, že všechny jiné projevy života jsou a existují. Kdyby pravý život selhal v následování těchto zákonů, pak by nikdy nemohl být ani existovat žádný život včetně mrtvého i lidského života. Tím, že tam někde někdo náležitě sleduje ten pravý duchovní trend života, může veškerý multivesmír s veškerou zónou vymístění a lidským životem na vaší planetě pokračovat ve svém životě. Uvědomte si, prosím, že život není možný za žádných jiných okolností.

A protože všechny duchovní principy, které umožňují životu být a existovat, se odvozují z Absolutního života Pána Ježíše Krista, jenom tím, že Pán Ježíš Kristus Absolutně je a Existuje, může jakýkoliv život být a existovat. Tedy, život není možný za žádných jiných okolností než z Pána Ježíše Krista, od Něho/Ní, skrze Něho/Ni, s Ním/Ní a Jím/Jí. To je ten pravý duchovní princip života, kterým se řídí vše ve všem. Toto je Absolutní pravda Života.

„Ten/ta, co má uši k slyšení, necht' naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevil v této kapitole“.